IOAN CHIRILĂ

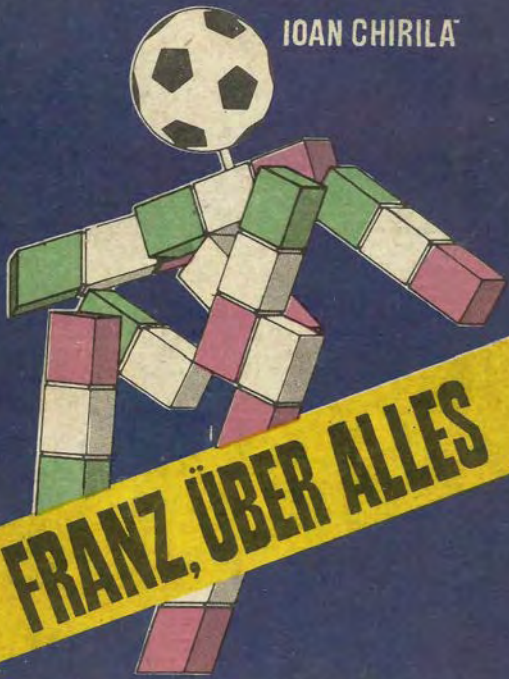

FRANZ, ÜBER ALLES

ITALIA'90

IOAN CHIRILĂ

ITALIA '90

IOAN CHIRILĂ

ITALIA '90

București 1990

Coperta de : SORIN SATMARI

A ŞAPTEA AVENTURĂ

Ar fi a şaptea aventură...

World Cup-ul '66 a fost cea mai grea, pentru că mi-a solicitat toate simţurile... Imaginea TV era în ceaţă.. Îmi aduc aminte doar de zîmbetul inimitabil al lui Eusebia şi de grimasa lui Pele, doborît de portughezul Morais, pe care aveam să-l cunosc după vreo 15 ani...

Mexico '70 a fost marele voiaj sentimental... A fost Guadalajara, Gran Hotel... Corrida cu matadorul „care cîntă cînd ucide"... A fost acel 4—5 in el gruppo de la muerte... veritabilă grupă a morţii, cu Pele şi cu celebra lui falangă... A fost Mundialul cu ghitare şi trompete cîntînd pînă în zori, mai ales la Guadalajara. în fata hotelului „Hilton", pentru ca englezii să nu poată dormi în ajunul partidei cu Brazilia, astfel ca Albionul să se simtă ca într-o colonie, iar Brazilia să ştie că e acasă...

A fost Mundialul „tricolorilor", înconjuraţi peste tot cu o dragoste latină...

A urmat supra-automatizatul Weltmeisterschaft al Germaniei federale, cu formidabilul duel Beckenbauer—Cruyff... un duel care mă doare încă, pentru că îl iubeam pe Cruyff...

Am poposit apoi la Mundialul iernii australe, în patria lui Kempes, cu a doua mare neşansă a Olandei — poate echipa cea mai puternică a tuturor timpurilor... Era minutul 90 în finală şi Rosenbrink trăgea în bară ! Au urmat prelungirile... Iar prelungirile nu se mai joacă cu mintea, ci cu inima („În spatele Argentinei e un întreg popor")... Olanda pierdea a doua mare şansă... (Acum, cînd

scriu aceste rînduri de start pentru o carte, care sper că va învinge toate obstacolele ridicate de noua noastră presă multicoloră, avidă de hîrtie, tot mai sper ca Olanda să termine acest Mundial italian în fruntea tuturor, chiar înaintea Italiei... Sigur, nu mai e Olanda blonzilor Cruyff, Neeskens și Haan — între timp au venit coloniile, cu părul lor împletit ca al Angelei Davis, și asta nu mai e același lucru — dar eu continui să sper că batavii vor învinge, în sfîrșit, la liman).

Cînd am poposit în Spania -82, era cald, palmierii ruginiseră sub frunze — aici, la Bari, e la fel — și totul era parcă pregătit pentru Paolo Rossi — spaniolii aveau să-l numească *Pablo*, nume de matador imbatabil... și Italia va egala golul Braziliei, după ce a traversat Alpii.... Iar Alpii s-au numit Brazilia, Argentina și R. F. Alemania — scriu Alemania, pentru că întîmplarea face ca de-a lungul anilor să fi fost la numai puțin de patru Mundiale de limbă spaniolă : '70 — Mexico, '78 — Argenina, 82 — Spania și '86 — din nou Mexicul. Din toată povestea asta am creat un fel de *esperanto* fotbalistic, bun și acum, pentru *Italia novanta*, cum spun, aproape cîntînd, italienii. Un *esperanto* care, în momentele de dificultate ale frazei, apelează la limba tehnică a fotbalului, care este mereu engleza, limbă de marinari cu trabucul în gură, morfolind cuvintele pentru ca tu, continentalule, să înțelegi cît mai puțin. „Oare de ce n-ai învățat limba în care se scrie *ceai* și se citește *cafea* ?"

În '86 am revenit în Mexic, dar n-am mai fost la Guadalajara... Și ăsta înseamnă să fi fost în Italia și să nu fi coborît la Napoli... Atunci, mergînd cu autocarul spre Neza, 22 de kilometri de Capitală, am avut un moment de cumpănă. Era atîta sărăcie pe străzile dinspre centură, încît m-am întrebat dacă nu cumva acest Mundial e un fel de sfidare la adresa celor mulți, parcă ești și tu vinovat, acum, cînd calci pe covorul cel moale de la „Maria Isabel" și cînd chelnerul te întreabă, ca pe un *boss*, dacă vrei unul sau două cuburi de gheață în paharul de cristal în care se prelinge, ca printre pietre, licoarea lui sir Winston Churchill.

Acum, ca să fiu sincer, aceste procese de conștiință sînt cam alăturea cu drumul. Ca autor de cărți despre Campionatul mondial, am fost mereu un *paria* al lumii presei... Mă mai liniștește și faptul că nu am primit niciodată nici un singur dolar din partea redacției... Nu erau bani ! Banii cei verzi — *leuștenii,* cum le spun astăzi fotbaliștii — aveau altă destinație. Banii cei verzi erau pentru cumpărat blănuri de leopard și lămpi Murano care, din fericire, nu se vor aprinde niciodată pe dealul Uranusului, în Casa de nebuni din care nu se poate face nimic — caz unic în istorie — pentru că nu e vizitată nici măcar de stafii, ca în poveștile scoțiene cu păsări lungi, înfășurate în alb ; în Casa Poporului totul e doar un ecou amar al istoriei... Dacă nu mă înșel, regizorul Andrei Șerban s-ar fi exprimat că vrea să monteze acolo „Troienele". Sper că e o glumă... Nu va veni nimeni... Sînt încă vii suferințele meșterilor aduși din toate colțurile țării întru înfăptuirea unei munci comparabile cu truda felahilor care au urcat, treaptă cu treaptă, blocurile de piatră în vîrful Piramidelor...

Pregătirile pentru *Italia Novanta* au fost îndelungate... Am primit acreditările fără să fi trimis cei 500 de dolari garanție, ceea ce nu se mai întîmplase. (E adevărat, în edițiile trecute suma era de numai 200 de dolari, apoi a urcat la 300, pentru în țara cu fotbalul cel mai bogat să ajungă la 500. Garanția *fără depunere* a fost realizată de Ministerul Sportului. Asta a făcut posibilă trecerea a nu mai puțin de 35 de cronicari pe listele de acreditare.

În preajma plecării, guvernul a aprobat cîte 1 050 de dolari pentru fiecare cronicar. A fost o mare surpriză pentru noi, cei puțini, care am însoțit atîtea Mondiale și care nu am primit nici măcar un dolar găurit pentru drumurile în Mexic, Argentina sau în Europa. Gestul mi s-a părut un reflex al democrației mult dorite, fiecare urmînd să primească aceeași sumă...

Din acest moment, însă, pornește drumul spre aristocrație, în sensul că se creează — din nou ! — clase sociale. În primul rînd se are în vedere *high life-ul.* Suma totală obținută se împarte discriminatoriu. Zece dintre cronicari — trimișii speciali — primesc *gratuit* cîte 2 100 de dolari

pentru treizeci de zile. O a doua categorie, cuprinzînd semi-trimiși speciali, primește cîte 1 050 de dolari, de asemenea gratuit, adică suma echivalentă în lei fiind suportată de redacții. În sfîrșit, o a treia categorie a primit, *contra cost*, cum se spune, cîte 525 de dolari, sumă pe care redacțiile nu au mai fost dispuse să le suporte.

Dați-mi voie să fac o paranteză. Deseori, cititorii ne-au considerat pe noi, cei care participăm la Mondiale, niște beneficiari ai Fotbalului. Este momentul să vă amintesc că printre cei „creditați" cu cîte 525 de dolari s-a aflat și autorul acestei cărți, care a trebuit să aducă de acasă 14 702 lei pentru a primi cuantumul minim, adică 525 de dolari. Deci, 525 de dolari pentru 30 de zile, într-o țară în care un sandwich costă doi (!) dolari, iar patul într-un hotel de mîna a doua sau, mai bine zis, a treia, costă de la 30—40 de dolari în sus.

Am socotit necesar să scriu aceste rînduri din mai multe motive :

1) pentru a menționa cu satisfacție *premiera* realizată de primul ministru (fost sportiv), care a aprobat suma globală ;

2) pentru a nu mulțumi celor care au făcut *partajul*, trecîndu-i în categoria excursioniștilor (adică a celor 525 de dolari plătiți) pe cîțiva din profesioniștii Mondialelor (Eftimie Ionescu, Gheorghe Nicolaescu și, cu permisiunea dumneavoastră, pe copertă semnatul) ;

3) să-i mulțumim în colectiv lui Mircea Lucescu și directorului tehnic al clubului din Bari (Ianich), care a găzduit nu mai puțin de zece cronicari români în fostul cămin al fotbaliștilor din Bari — vechiul stadion — în perioada 7 iunie—18 iunie — ceea ce a făcut, de altfel, posibil acest voiaj ; dacă nu ar fi intervenit „gestul Ianich", probabil că niciunul dintre cei găzduiți în „căminul Bari" nu ar fi putut pleca la Mondiale, deoarece ar fi „rezistat" cel mult zece zile, fiind nevoit să părăsească Peninsula fotbalului înaintea partidei România—Argentina de la Neapole...

Și-acum, punct la prolog. Amărăciunea, inevitabilă, începe să-mi treacă. Semnul distinctiv e în faptul că am și început să mă gîndesc la Campionatul mondial din

S.U.A. 1994. Și e un semn bun... Privim înainte... Chiar ieri am stat de vorbă cu unul din trimișii televiziunii belgiene — am și cartea lui de vizită, dar nu e la îndemînă... Am încercat să vedem cum se va desfășura „campionatul american". Amicul belgian e de părere că la New York nu se va juca nimic. Poate la Chicago. Sigur la Los Angeles. Dar stai și te întrebi cum se va rezolva cu deplasările într-un continent în care drumul de la Est la Vest, adică de la New York la San Francisco, e de 5 000 de kilometri...

Să sperăm că pînă atunci democrația va triumfa asupra aristocrației în toate zonele. În mod sigur nu voi mai fi trimisul „Gazetei sporturilor" — trec ani... — dar poate că „Gazzetta dello sport" va avea nevoie de un corespondent... Numai sănătate să fie...

Dar să ne întoarcem la cartea promisă... De astă dată am să adopt, probabil, metoda jurnalului. Deci, pagină nouă și...

UVERTURA

Mai sînt doar cîteva ore pînă la uvertura Mondialului, meciul Argentina—Camerun de la Milano. Ziarele urlă. (Chiar acesta este termenul). *Gazzetta dello sport* are titluri scrise parcă cu oglinda măritoare. La noi, în tipografie, litera cea mai mare pentru titluri e de *corp 48*, cum se spune... Aici, litera e de cel puțin... 144, dacă există așa ceva. (Nu este exclus ca litera de titlu să fie desenată). Un asemenea titlu de 144 este „MONDIAL, VIA !", însoțit de frumoasele desene ale lui Mario Uggeri, reprezentîndu-i pe protagoniștii de tipul Maradona, Vialli, Matthäus...

Mai sînt cîteva ore. Încerc să recapitulez drumul pînă la Bari. Am plecat din București, cu avionul, miercuri 6 iunie. S-a întîrziat plecarea cam cu o oră. Credeam că asemenea întîrzieri sînt doar feroviare. În fine... Am făcut escala la Tirana. Am revăzut-o după doi ani. Oamenii mi s-au părut mai destinși. Zîmbesc. Se mișcă Albania, după ce decenii întregi a fost învățată să creadă că „izolarea este măsura tuturor lucrurilor". Între timp, vest-germanii s-au documentat, au aflat că Albania este a treia țară producătoare de crom din lume, au plătit imediat toate despăgubirile de război ; veniseră atunci, în '41, „să-i scoată din găleată" — cum ar spune Lăcătuș — pe macaronarii Ducelui (numai de nu ar privi Enzio, peste umăr, această filă scrisă, totuși, la o mașină Olivetti). Se pare că nemții s-au pus pe treabă, ca să le facă un litoral ca-n filme, ceea ce e pe deplin realizabil și rentabil, cu atît mai mult

cu cît Albania are un sezon de vreo șapte luni ; îmi aduc aminte, cu doi ani în urmă, era în 26 octombrie și am făcut baie la Vlora, într-o mare limpede, reflex al cerului azur...

...Mai greu a fost cînd am ajuns la Roma. A trebuit să traversăm Cetatea „eternă" spre Gara centrală. Drum lung... Acolo am constatat că biletul de tren eliberat acasă, la agenția de voiaj, trebuie „consolidat" cu încă opt dolari de persoană... Te gîndești că „asta e situația" și îți urnești valiza... În schimb, drumul a fost o plăcere. Stau și mă gîndesc dacă nu drumurile sînt cele care rămîn pînă la urmă în memorie... Adevărul e că fotbalul din ultima vreme e ca această stradă din Bari, prin care am venit de la gară și prin care mașina se oprește mereu, de 80 sau de 100 de ori. Șoferii s-au blazat. Nu mai înjură. Nu te mai îndeamnă : „Fă ceva, omule !" „Ce să mai fac ?". Își dau seama și ei că numărul mașinilor a crescut pînă la imposibil... La Atena, în pătratul central, de la Omonia la Sintagma, se circulă o zi cu soț, a doua zi fără soț... altfel circulația nu-și mai poate merita numele. Totul stă...

Fotbalul e la fel. Parcă sînt mai mulți. N-ai loc. N-ai timp. A ajuns să placă pînă și temporizarea din fața porții, cînd cel puțin mai vezi o pasă dată cu eleganță... Baresi îmi face impresia că este din această categorie... lovește frumos, cum lovea pe vremuri Corso, despre care spunea Picchi că „așa arată piciorul stîng al lui Dumnezeu". Ce trist e că a murit Picchi... atît de tînăr... lovit de cancer... eram în Italia, în '71, și toate ziarele scriau despre boala lui Picchi... Ajunsese să fie răstignit pe perete... Ce tragedie ! Era singura poziție în care spunea că durerea e mai slabă... sau poate că Picchi, catolicul, în vălmășagul ultimelor sale gînduri, s-a gîndit că se va găsi cineva să-l străpungă cu o suliță, ca să se sfîrșească totul...

Da, fotbalul de astăzi e strangulat. După ce fundașii schimbă cîteva mingi, pentru a dizloca unghiurile adversarului, spun ei, fundașul dreapta — de cele mai multe ori — încearcă să paseze puternic în adîncime, spre ceea ce se spune astăzi că mai e aripa dreaptă... Acesta se întoarce puțin ca să preia, dar, în aceeași clipă, e „ras" la tendonul lui Ahile... cad amîndoi, arbitrul aleargă spre cei doi căzuți, ar vrea să scoată cartonașul galben, dar se

gîndește că, pînă la urmă, în acest ritm, n-o să-i mai ajungă cartonașele, nici cele galbene, nici cele roșii... și pînă la urmă o să fie el vinovatul... mai bine lipsă... ia sculați-vă voi, mai ales tu, înaintașule, poate că ar trebui să-ți dau un cartonaș pentru simulare, dar iarăși îmi aprind paie în cap... și o să se spună că dau tot în cel căzut... să vină doctorul, ca să mai treacă timp...

La un moment dat, stoperul sau libero-ul, stingheriți de dezaprobările celor din tribună, care vor *circenses* — și aici, la Bari, a existat un amfiteatru — se încumetă să paseze în profunzime spre cel care poartă — convențional, zic eu — numărul fostului centru înaintaș... Omul nostru încearcă să preia, dar e luat „cu fărașul"... Arbitrul fluieră, tribuna mîrîie — dacă vîrful e al echipei locale — sau rîde, dacă e invers... jocul se oprește și se reia... poate că singurul moment mai frumos e acela în care interul care va repune mingea o mîngîie, așa cum mîngîi căpșorul unui copil care plînge pentru că s-a pierdut de mama... Și jocul se reia, și iar se oprește.... Italienii, care calculează totul, au făcut statistici la calculator și au stabilit că uneori într-o repriză mai aspră, se joacă 23—24 de minute de timp efectiv. (S-a încercat să se cronometreze doar timpul „efectiv", ca la baschet, dar, spun specialiștii, ar fi imposibil, pentru că senzația de „timp care fuge" ar fi și mai antrenantă).

Iată de ce, în acest moment, îmi aduc aminte cu bucurie de drumul de la Roma la Bari... Trenul a străbătut poate cea mai frumoasă zonă a Italiei... mi-e și jenă să-i spun zonă, cuvîntul e sec și e ca o imagine în alb și negru pe fundalul multicolor al Campaniei...

Am găsit cuvîntul ! În loc de *zonă* trebuie scris *provincie,* sună mai aproape... cu *Provența* franceză, unde se duceau pictorii în căutarea culorilor vii... uite că am uitat cine sînt pictorii italieni care au văzut lumina zilei în Campania...

DE LA MUSSOLINI LA COPPI

...Am lăsat în urmă Telese Terme... E un peisaj nesfîrșit, cu vii. Ca între Basarabi și Murfatlar... Numai că

viţa e urcată în vîrful aracului, pare un pomişor sau, mai exact, un pin mai puţin întunecat...

În tren am avut un ghid. Un domn foarte simpatic, care semăna puţin cu Panait Istrati... Şi povestea frumos... Avea şi o revistă ilustrată. Toţi italienii din trenuri au cîte o revistă ilustrată... Am răsfoit-o. L-am văzut pe Mussolini vorbind, acum 50 de ani, în Piazza Venetto. Se împlineau în zilele Mondialului 50 de ani de cînd Mussolini anunţase, în faţa unei mulţimi imense, intrarea în război a Italiei alături de Hitler... Mai era o poză în care Mussolini, săltat pe vîrfuri, pe peron, îi strîngea mîna lui Hitler, la despărţire, führerul fiind în vagon sus... L-am întrebat pe vecinul nostru : ce părere aveţi despre Mussolini ? A stat puţin pe gînduri. „Sub Mussolini am trăit mai bine decît astăzi, dar ne-a purtat în război, şi asta a adus multe nenorociri. Poate că nici nu a avut altă soluţie".

Reporterii italieni ai revistei pe care o am în mînă sînt desigur mult mai tineri. Războiul a trecut de mult. Şi poate că de aceea oferă o pagină întreagă unei amintiri sportive : în ziua în care s-a declarat războiul, Fausto Coppi cîştiga „Il Giro"... Mă gîndesc că am urmărit cu pasiune acel Giro... Eram suporterul lui Bartali, „cătătorul", dar Coppi era Coppi. Omul meu, Bartali, avea să cîştige *Il Giro* peste zece ani. Pe primul l-a cîştigat în 1938... În Piazza Venetto, *Il Duce* sfărîmase cariera unui mare campion. Dacă ar fi fost numai atîta...

Am ajuns la Monte Cassino... Mănăstire celebră, care a văzut luptele aprige dintre americanii care debarcaseră în Maroc, pentru a sări apoi în Sicilia, spre vîrful „cismei", urcînd pas cu pas de-a lungul Apeninilor, spre Nord. Mănăstirea e în vîrful muntelui, pare o cazarmă albă care „inspectează" întreaga vale presărată cu frumoase vile în trepte...

Ajungem la Benevento. Amicul nostru coboară. Coborîm şi noi, pentru a aştepta trenul de Bari. Ieşim puţin din gară. Se vede Arcul lui Traian, secolul doi... Arcul contemporan cu bătălia de la Sarmisegetuza. Arcul care omagiază victoria asupra lui Decebal. O victorie din care se va naşte un popor.

Trenul de Bari e arhiplin. Aproape ca la noi. Cade, îmi spun, mitul trenurilor în care circuli degajat. Stăm în picioare, între clasele întîi și a doua. A doua e arhiplină Clasa întîi e goală. Un singur călător într-un vagon de vreo optzeci de locuri. Parcă ești tentat să filosofezi pe tema inegalităților, dar e mai bine să renunți. Niciodată nu va fi altfel. Utopiile tentează, dar, pînă la urmă, cedează în fața vieții...

În spațiul strîmt dintre clase, un tînăr ofițer, sublocotenent, și doi ostași în permisie, spre Bari, acasă. Intrăm în vorbă. Află că am venit pentru campionatul mondial. Unul din cei doi ostași se luminează : „Ce mai face Răducioiu ? Vine sigur la noi, la Bari. Scriu toate ziarele..." Tînărul ofițer nu participă la discuție. Pare distant, ceea ce mi se pare bizar în Italia. Într-un tîrziu, profitînd de un *time-out* al discuției, intervine : „Pe mine fotbalul nu mă interesează. Iar de o bucată de vreme aș putea spune că îl urăsc. Urăsc stadionul cel nou, despre care se spune că e o *astronavă*. Erau atîtea de făcut la Bari înaintea acestui stadion". Are o asprime în glas care nu-mi face plăcere. Sublocotenentul insistă : „Avem atîtea străzi ca vai de ele în Bari. Nu ne îngrijim de monumente. Cine credeți că a dat banii pentru acest stadion ? Noi, cei de la clasa a doua. Nu domnul de la clasa întîi, care se joacă acum cu calculatorul, pentru a stabili cine știe ce dobînzi".

Nu e prima dată cînd particip la asemenea izbucniri. Și asta se întîmplă mai ales la Mondiale, unde se adună 5—6 000 de ziariști. S-ar putea ca tînărul sublocotenent să ne integreze și pe noi în *nomenklatura* fotbalului... Îmi aduc aminte, în '78, la Buenos Aires, stăteam de vorbă cu un gazetar turc care a trăit mult timp în Franța... Pe neașteptate, mă întreabă : „Cum mai e pe la voi ?" Îi răspund : „Nu prea bine"... „Ba nu e bine deloc" — zice. „E greu acum" — încerc să mă apăr instinctiv, gîndindu-mă că cineva poate să ne audă. Mă taie : „Va fi greu mereu". Aș vrea să schimbăm subiectul, dar omul se înverșunează : „Știi care e diferența dintre noi și voi ? E destul de simplu. La noi, cel deștept e aici sus — și ridică arătătorul deasupra capului, iar cel, hai să nu zic, prost, e undeva jos — și duce arătătorul în direcția pantofului.

La voi, diferența e mult mai mică. De aici — duce palma pe piept — și pînă aici... o coboară spre curea... Aparent, modul vostru e mai etic. Dar știi care e consecința ? La noi înflorește maffia, care vrea și mai mult, în timp ce la voi înflorește ipocrizia, care vrea totul".

AMINTIRI AMARE...

Mai sînt doar două ore pînă la uvertura Mondialului, de la Milano. Italia așteaptă. Televiziunea curge fără încetare. Maradona e eroul zilei. Se anunță formația. Am să pun în paranteză vîrsta fiecărui jucător, pentru că am impresia că a cam îmbătrînit Argentina. Deci...

Pumpido (33) — Ruggeri (28), Simon (30), Lorenzo (28), Fabbri (32) — Batista (28), Sensini (24), Burruchaga (28), Balbo (24), Maradona (30) — Basualdo (24).

Un amestec de bătrîni și tineri. Să vedem...

Între timp, se dă la TV spectacolul Mondialului care a avut loc aseară, în prezența primului ministru Andreotti... Regia mizează doar pe „vîrfuri". Se cîntă „Nabucco". Iar cînd se cîntă Nabucco... Ieri s-a cîntat „La forza del destino"... Marele Verdi... Pînă nu de mult, Verdi era, pentru marele public, aria Violetei din Traviata... Acum, Verdi doboară toate recordurile de popularitate. Nabucco a devenit un șlagăr mondial. Ce lucru curios ! A trebuit să vină o grecoaică(Nana Mouskouri), pentru ca *Nabucco* să intre în toate casele...

Mai e o oră și ceva. Și pentru că ar mai fi timp, dați-mi voie să-mi amintesc de o poveste întîmplată cu prilejul Mundialului mexican '70... N-am putut-o povesti atunci, în „Mexico, voiaj sentimental" pentru motive pe care o să le vedeți...

Eram la Lisabona, în 1968. Octombrie. A doua zi avea să se joace meciul Portugalia—România, la startul preliminariilor. (Partida am pierdut-o cu 3—0, dar asta nu are nici o importanță, pentru că în cele din urmă tot aveam să ne calificăm).

Cu o zi înainte am fost la Estorial, ca să-l vedem pe Eusebio, în cantonament. Ne-a condus un prieten foto-

reporter, Nuno Ferrari... Am revenit spre prînz. Eram cu colegul Ef. I. Nuno ne-a invitat la restaurantul gazetarilor. „Nu e un restaurant de prima clasă, dar e plăcut, deoarece cumpărăm pe gratis ideile altora iar... peștele viu e la doi pași".

Era multă lume în restaurantul ziariștilor. O lume veselă. Se cunoșteau toți. Nuno a făcut prezentările. Masa noastră s-a umplut. În fruntea mesei se afla un bărbat mai în vîrstă, director de ziar, despre care Nuno ne-a spus că este cel mai mare comentator politic al Portugaliei. Profil fin, frunte albă, marmoreeană, barbișon á la Velasquez. Era deosebit la amabil. Îl interesa mult România. Am vorbit despre similitudinile limbilor noastre, despre istorie, despre politica României „în calea răutăților", despre zidul Berlinului și despre multe alte, cu prudența atît de necesară în acea vreme. La un moment dat, au apărut doi fotografi cu blitz-uri. „Velasquez" le-a făcut semn să facă o poză grupului nostru. Ne-am apropiat în jurul lui și am... zîmbit. Fotografii au plecat, noi am continuat un timp șueta... S-a ridicat și bătrînul. Înainte de a ne despărți, ne-a întrebat unde locuim. I-am spus „hotelul Florida", care era hotelul în care locuia echipa națională. Noi locuiam, împreună cu regretatul nostru Teodor Mazilu, într-o mică „bombă", numită Pensiunea „San Lucas". (Ne jenam să spunem că locuim acolo... Ferrari ne conducea prin fața „Floridei", așteptam cîteva minute și porneam spre Sfîntul Luca, ai cărui pereți curgeau din cauza igrasiei... Era vremea cînd gazetarii sportivi nu primeau nici un dolar pentru călătoriile în străinătate. În ceea ce mă privește, creditorii mei erau Ion Țiriac și Ilie Năstase).

Am ajuns la San Lucas... Am încercat să ne odihnim puțin. Dar somnul nu se lega. Și nu numai pentru că Mazilu fuma fără întrerupere, cu ochii ațintiți spre tavan.

La un moment dat, aproape concomitent, ne-am întrebat, eu și Eftimie : „Oare de ce ne-a cerut portughezul adresele ?" Nici un răspuns... Și, imediat, o a doua întrebare, tot concomitent : „Ce rost au avut fotografii ?" Iarăși nici un răspuns. Creierul nostru, obosit de gînduri, începea să lucreze. Așa cum avea să lucreze apoi încă douăzeci

de ani, cînd autocenzura gîndurilor a fost atît de dureroasă...

Și iarăși, aproape concomitent, ne-am îmbrăcat pentru a ieși imediat în oraș. Eram obsedați de faptul că „Velasquez" scrie la ora asta un articol care ar putea să ne „lichideze" acasă. Nu aveam nici un motiv — spun astăzi — dar în acea zi de sfîrșit de octombrie totul creștea în mintea noastră. Am cumpărat imediat ziarul al cărui director era bătrînul nostru amfitrion. Am aflat unde e redacția. Începea să se înserereze. Pe marele bulevard central al Lisabonei viața curgea impetuoasă, ca luminile mașinilor noaptea, într-o fotografie realizată cu altă viteză. Am căutat redacția. Am găsit-o destul de greu. Se întunecase. Era doar portarul. L-am întrebat unde îl putem găsi pe director. Ne-a spus că la ora asta e la tipografie. Alt drum ? Ceva ne spunea că trebuie să facem un efort „pentru a scoate articolul din pagină". Care articol ? Nu ne prea dădeam seama, dar ceva ne împingea înainte. Oricum ! Portarul ne-a spus *în mare* unde este tipografia. Eram într-o stare oribilă. Pînă acum evitasem penibilul situației. În fond, doar frica ne îndemnase să credem că directorul avea să scrie despre „întîlnirea cu gazetarii români"... Eram atît de obosiți, încît nu mai aveam puterea să căutăm o tipografie care „lucră" doar în imaginația noastră desigur bolnavă. Am făcut cale întoarsă, epuizați. Vine un moment cînd poți spune „fie ce-o fi !". Am revenit la San Lucas. Mazilu continua să fumeze. Ne-a propus să ieșim. Se apropia miezul nopții... Dar oare cînd am mai încheiat noi serile de la Mogoșoaia, cu Mazilu, înainte de miezul nopții ?

Am ieșit. Nu-i puteam spune nimic. Ne jenam. Acum regret. Mazilu ar fi putut scrie o nuvelă de mare profunzime psihologică, poate la nivelul „Făcliei de Paști".

Am umblat în neștire. Urmăream în minte procesul tipografic. Acum, articolul care ar fi putut însemna sfîrșitul era la rotativă, în așteptarea zorilor, care aveau să-l trimită la chioșcuri.

Am revenit la San Lucas. Era aproape trei. N-am putut dormi. Totul creștea, pînă la neverosimil. Amestec de frică și rușine.

N-am mai avut răbdare. Ne-am sculat din pat. Era cinci și jumătate. Trebuia să fugim pînă la primul chioșc. Să vedem dezastrul... Era în toată panica asta și o amintire de la Madrid... La terminarea unui meci, un ziarist spaniol s-a apropiat de noi — eram patru — și ne-a rugat să-i arătăm cărțile de acreditare. I le-am arătat. A scris numele și ziarul. Nu ne-am dat seama de ce are neapie de nume. (Ne-am zis atunci că poate ar vrea să ne invite la un cocktail, așa cum se obișnuiește uneori, după meci. Dar n-a fost asta). A doua zi, luînd din întîmplare un ziar, am văzut pe o jumătate de pagină „declarațiile noastre după meci". Să vezi și să nu crezi ! Nu scosesem nici un cuvînt. Flăcăul fusese foarte operativ. „Compusese" patru declarații. Nici măcar nu erau foarte departe de părerile noastre...

Amintirea acestei întîmplări stăruia și își făcea efectul... Am alergat spre chioșc. Aș... Era închis. Nici nu putea să fie deschis. În occident totul începe cu vreo trei ore mai tîrziu și se încheie cu vreo... cinci ore mai tîrziu. Să fie oare și ăsta plusul lor de eficacitate-?

Ce era de făcut ? Am așteptat. La ora aceea, pe marele bulevard erau doar gunoierii, care aruncau sacii de plastic în dube...

Pe la nouă s-a deschis chioșcul. Am cumpărat toate ziarele posibile. Am început să le răsfoim cu febrilitate. Căutam în primul rînd fotografia în care îl încadrasem pe „călăul" nostru. Parcă, nimic. Am luat-o de la capăt. Eram pe jumătate salvați. Cei de la ambasadă n-au chef să citească toate paginile. Se uită în primul rînd la poze... Apoi am început să citim titlurile. Pagină cu pagină. Iarăși, parcă nimic. Apoi am schimbat jumătățile de maldăre care ne reveneau. Tot nimic. Am răsuflat ușurați... Scăpasem de ideea că sîntem „dușmani de clasă".

Se făcuse nouă și jumătate. Ne-am zis că Tudor doarme. Am pornit spre „Florida". Am intrat în hol. La recepție am întrebat dacă fotbaliștii români s-au trezit. Recepționerul ne-a privit cu atenție. „Asta ce-o mai fi ?" Ne-a întrebat dacă nu sîntem ziariști români. Am răspuns că da. „Dar de ce ?" S-a întors spre patratele cheilor și a scos patru sticle învelite frumos în hîrtie de lux. A adău-

gat cîte o carte de vizită în învelișul sticlelor. „Sînteți Ioan Chirilă și Eftimie Ionescu?“ Am răspuns că da. „Domnul Figueroa v-a trimis aceste sticle... Pe cărțile de vizită, „domnul Figueroa“ scrisese cîteva rînduri de salut „în amintirea unui dejun deosebit de călduros“.

Am luat sticlele cu un efort de degajare care încerca să facă uitată „făclia“ care continua să ardă — de jenă, ca să nu spun mai mult — în creierele noastre... Erau două sticle de *Porto*, pentru fiecare. Vin de Porto foarte vechi. Vin de expoziție, cum s-ar spune pe la noi... Am plecat spre San Lucas... Și am dormit somn greu...

GÎNDURI LA START

Ar mai fi o oră pînă la uvertura Mondialului... Se pare că toate recordurile TV vor fi bătute. Vor fi peste 20 de milioane de telespectatori azi în Italia... Spectacolul de deschidere e mai *modern*, cum se spune. Lipsesc braziliencele cele frumoase care dansau samba pe pistă, acum 16 ani, la Frankfurt pe Main. Lipsește și Pele, care a făcut atunci reclamă pentru *Pepsi*, împreună cu Uwe Seeler și cu doi copii-mascotă... Festivitatea de acum pare la discreția modei. Manechine frumoase trec pe pistă, unduindu-și mătăsurile... Îmi aduc aminte, tot la Frankfurt, au fost faimoșii *sbandieratori fiorentini*, cu mișcările lor „medievale“ sugerînd steaguri pe creneluri și, oricum, faptul că *Il calcio* a apărut la Florența, în Piazza Signoriei, cu amănuntul — neconfirmat, desigur — că Michelangelo însuși ar fi jucat frumosul joc *di calcio* în piața pietruită din fața Basilicei Santa Croce.

...Ar mai fi un sfert de oră... Am spus Santa Croce? Sfînta cruce e invocată mereu, aici, în Italia. Dar iată că ieri, mergînd la gară, ca să așteptăm un coleg, însoțit de un prieten din Australia, venit în Italia pentru Mondialul României, i-am văzut coborînd posomoriți, de parcă ae fi descins pe cine știe ce banchiză, nu în Italia...

Ce s-a întîmplat? Amicului din Australia i-a fost furată borseta cu 3 500 de dolari. Dar cum? E de neînțeles. Erau în oușetă, închiseseră ușa, trăseseră și siguranța, dar nu a fost deajuns. Cum să explici acest furt demn de un

scenariu ? Cel păgubit nu excludea introducerea unui spray somnifer prin gaura ușii. Sau, o altă variantă, demnă de Colombo, legată de existența unei ușițe ascunse în peretele cușetei. Altă explicație nu exista.

Sosirea celor doi a adus un nor negru deasupra însoritului Bari. Sigur că așa ceva se poate întîmpla oricui și oriunde, dar parcă întîmplările astea aleg mereu Italia. La Mundialul spaniol, în fața hotelului *Paco* din Sevilla, mi-a fost furat pașaportul. Doi tineri au trecut în viteză, pe o motoretă, iar cel din spate mi-a smuls sacoșa în care se aflau pașaportul și alte cîteva lucruri. N-am scris în *Espana* această întîmplare. Nu era de *bon ton,* totdeauna existînd bănuiala că tu, deși „om de tip nou", să fi negociat pașaportul. Cei care mă compătimeau pe trotuar, contemplînd și ei, neputincioși, motoreta care își luase zborul, îmi spuneau că e „stilul italian". (În copilărie, îmi aduc aminte, veniseră cazacii din Kuban, spectacol de virtuozitate pe cai ; în plin galop, călărețul prindea batista așezată în iarbă și își continua drumul. Noi, copiii-spectatori, eram uimiți de îndemînarea cu care cazacii rulau în șa, cu capul pînă la pămînt, pentru a „fura" batista din iarbă. După cincizeci de ani, tinerii tîlhari italieni folosesc același sistem ; singura deosebire e că acei formidabili călăreți-virtuozi, care aveau și multe alte numere de atracție, treceau din om în om și, mai ales, din copil în copil, pentru a primi în căciula lor de astrahan, cei cîțiva lei pentru acea după amiază de măiestrie).

Atunci, la Sevilla, după ce mi s-a furat pașaportul, am pierdut cinci zile pentru recuperarea lui. Am fost nevoit să-mi schimb și itinerariul. A trebuit să plec la Madrid, să renunț la itinerariul inițial spre Barcelona, pentru grupa Italia, Brazilia, Argentina. Am făcut cîteva drumuri la ambasadă, zilnic, și am văzut, printre picături, meciuri lipsite de har, cu Anglia, Germania și Spania. „Mundialul" fierbea *dincolo,* la Barcelona. Tîlharii-juniori aveau să arunce pașaportul în cine știe ce cutie de gunoi. Aveam să-l recuperez peste exact patru ani... Era prea tîrziu. Obținusem unul nou pentru călătoria în Mexic, unde „stilul italian" nu a mai funcționat...

Și-acum, pentru că mai sînt cinci minute pînă la uvertura Argentina—Camerun, cred că e momentul să vă spun cum am obținut banii necesari călătoriei pentru Mundialul '82...

Spre sfîrșitul lui '81, îi propun într-o doară Marianei Borg să-i redactez o carte de dimensiuni reduse, în care să-și depene amintirile din lumea tenisului, avîndu-l bineînțeles în prim plan pe Björn. Mariana pare tentată de idee. O vizitez în apartamentul de pe Dorobanți, stăm ce stăm de vorbă și încep să scriu. (Cartea era destinată unei edituri engleze).

Am lucrat într-un timp record. Cam o lună. Paralel, cartea a fost tradusă de un tînăr român care vorbea perfect englezește. Îmi aduc aminte cu plăcere de acele zile și nopți în care motivația specială era voiajul în Spania Mundialului. La încheierea ultimei pagini, am dat titlul „My husband, the King". Soțul meu, regele... Mi s-a părut un titlu inspirat. Börg era *the King,* mai ales în lumea aristocratică a Wimbledonului, unde triumfase de cinci ori... Două momente din carte nu pot să le uit. Tie break-ul de 38—36, poate cel mai lung din istoria tenisului, și o seară de ajun, la Wimbledon, cînd Bergelin, antrenorul lui Borg, racorda rachetele în vederea partidei de a doua zi. Îmi aduc aminte că cei doi adunaseră cam patruzeci de rachete, le-au ascultat pe toate, ca doi veritabili acordori de pian, și le-au ales pe cele mai bune. Apoi le-au numerotat de la 1 la 6 și au considerat lucrul încheiat. Din camera de alături a hotelului, Mariana asculta un adevărat concert de muzică preclasică, așa cum avea să-mi spună în amintirea acelei seri.

Cartea a apărut la Londra și — așa cum mi-a spus Mariana — a avut succes. Englezii i-au schimbat titlul, pentru un plus de publicitate. Noul titlu a fost „The match of Love", adică meciul iubirii — aluzie la partida de dublu demonstrativă care se disputase cu doi ani în urmă, la Londra, între perechea Mariana Borg—Bjorn Borg și Chris Evert—John Loyd, acesta din urmă fiind soțul marii campioane din vremea în care titlurile de prim rang la tenis nu reveneau copiilor, așa cum se întîmplă astăzi.(Chiar ieri, aici, la Centralul de presă, am

văzut-o pe Monica Szeles cîștigînd titlul la Roland Garros).

Și-acum, stop ! Vă rog să iertați aceste paranteze, dar mi-am zis că nu e chiar atît de lipsit de interes să ne amintim de unele lucruri care nu se puteau scrie. Cum aș fi putut scrie că Mariana mi-a asigurat voiajul în Spania, în urma unei cărți pe care am scris-o pentru... Londra ?

GLI OCCHI DE TUTTO IL MONDO

Au apărut jucătorii. E momentul să pun punct. Voi reveni, cu permisiunea dumneavoastră. Mai sînt atîtea și atîtea de spus. Deocmadată, Maradona e în toate paginile și pe toate canalele TV.

Ziarele parcă vor să-și iasă din teascuri. Nu există ramă care să le prindă în formatul paginii. Maradona e impertatorul. O fotografie uriașă, pe toată pagina, îl înfățișează în momentul plecării, ușor aplecat pe piciorul de sprijin, piciorul acela de halterofil, semănînd cu al celebrului Suleimanov.

„Maradona se prezintă în fața a 115 țări !", un titlu care e cules cu... trompeta. Maradona, marea speranță a Argentinei !

Pe San Siro flutură steagurile. Spun San Siro, pentru că sună mai frumos decît numele actual, Giusepe Meazza. Acesta din urmă va fi un nume pentru mileniul trei, cînd San Siro va dispare treptat, așa cum dispare vîrful cizmei italiene, spre Messina, de la 11 000 de kilometri înălțime, cînd vii de jos, tăind tocul de la Taranto, orașul acesta frumos, ascuns între talpa cizmei și tocul ei. (Sîntem la Bari, pentru partida de mîine, România—U.R.S.S., avem cîteva zeci de kilometri pînă la Taranto și — cine știe ? — poate că o să ne repezim într-acolo. Pentru că refrenul nostalgic „Mai suna-vei dulce corn..." revine mereu...).

Toată Italia e în fața televizoarelor. Exceptîndu-i pe fericiții de pe San Siro. Sînt în aceste momente, în el *palco d'onor*, trei președinți de stat (Brazilia, Argentina și Paul Byia, acesta din urmă, modest și retras, fiind președintele Camerunului, mielul pe care lupul, Argentina, urmează să-l sfîșie.)

Candiddo Cannavo își cîntă satisfacția și revanșa, sfidîndu-i pe cei care s-au îndoit de capacitatea organizatorică a Italiei... El strigă cu voce de stentor : „Denigratorilor, catastroficilor, plîngăreților, defetiștilor ! Astăzi pornește la drum Mondialul. Îmi imaginez deziluzia voastră. Ați încercat totul ca să puneți bețe în roate, dar acum nu aveți ce face. *Începe cu adevărat,* odată cu solemnitatea de pe monumentul San Siro și pe fondul cerului milanez, pe care flutură acum steagul efortului concret".

Urmează alte arii de aceeași respirație, dacă nu mai mare. Citesc cu uimire un superlativ inedit. Cannavo scrie negru pe alb : „Mentre il *senzationalissimo* delle cifre...". N-am mai întîlnit superlativ *peste* acesta într-o asemenea spirală fără sfîrșit. Dar numai într-o asemenea țară, care vorbește cîntînd, ar fi putut să apară Fred Buscaglione cu al său „Guarda che luna" care înfășoară cu modulațiile sale pînă și turnul din Piazza San Marco.

Iată, însă, că în mijlocul acestui entuziasm general, în care Maradona și echipa lui sînt „a doua Italie", un domn mult mai ponderat, Ludovico Maradei, îmi oferă o mostră de echilibru și bun simț :

„Vom ști astăzi dacă Argentina are posibilități reale de a-și apăra titlul și dacă Maradona va fi în continuare capabil să inventeze *squadra, gioco, gol* și să cucerească un alt mondial. Se spune că micul Camerun nu este chiar la înălțimea unui asemenea duel. Oare asta să însemne o victorie netă asupra africanilor? E mai bine să nu punem bază pe un rezultat *eclatante* în această partidă de uvertură. Experiența ne spune că la start nu a prea strălucit nimeni, că au abundat rezultatele de 0—0 și că victoriile sînt rare. Presiunea extraordinară care se exercită din toate părțile, responsabilitatea enormă, *gli occhi de tutto il mondo* care sînt ațintiți asupra partidei, toate acestea fac practic imposibilă o exprimare *al meglio* (superioară). Maradona a mai suferit o mare deziluzie la un alt start negativ. La Barcelona, în 1982, Argentina a fost învinsă în mod neașteptat de Belgia și Mondialul său a fost un dezastru... Maradona pretinde că starea sa fizică e mai bună ca în Mexic. Se supără pe faptul că echipa

sa nu e prea luată în considerație de către cronicari și promite o *vendetta*. Dar, ori de cîte ori Maradona ridică vocea, înseamnă că e îngrijorat. Și are destule motive. Să ne amintim seria infinită a meciurilor slabe din ultima vreme. Bilardo nu duce lipsă de justificări. Adevărul e că, în comparație cu Mexicul, *restul* Argentinei e net inferior și nu oferă garanții de omogenitate. (Cei 11 s-au întîlnit în ultimul moment). Maradona va fi, probabil, mare, dar cine îi va întinde mîna ? Iată prima întrebare care se pune astăzi pe San Siro. Iar răspunsul îi interesează și pe azzurri".

...Sînt departe de San Siro, tocmai la Bari, dar iată că tribuna de onoare a stadionului e la numai trei metri, cît cere noul zeu al lumii moderne, Televiziunea. Așa se face că îi avem chiar în prim plan pe cei patru președinți de stat — Carlos Menem, amicul lui Maradona, care seamănă mult cu Julio Iglesias, brazilianul Fernando Collor de Melho, italianul Francesco Cossiga și amintitul Paul Byia, camerunezul. La doi pași, doi prim-miniștri — Julio Andreotti și Petre Roman, fosta speranță a „Stelei", care aud că va pleca imediat la București, pentru a reveni mîine la Bari, pentru debutul echipei noastre. Nu-mi displace deloc ideea că un premier român are timp pentru fotbal. Pînă acum s-a practicat distanța, turnul de fildeș. Timp de 25 de ani, fostul *el conducator*, cum scriu italienii în revistele lor ilustrate, n-a fost la teatru și nici măcar la o partidă de fotbal. În schimb, a avut sadismul de a anunța transmisia unei partide în direct cu puțin timp înainte de începerea meciului, printr-un telefon scurt, bineînțeles pe firul scurt, între numeroasele *hors d'oeuvres* și supa de fazan... Era exact ora la care iubitorii fotbalului, temîndu-se că „nu se mai transmite", se înghesuiau în tramvaie, spre Maior Coravu sau spre 13 Septembrie, pentru a constata apoi că ar fi putut să rămînă acasă, unde erau destule de făcut chiar în pauza transmiterii televizate...

Au apărut echipele. Toate privirile și camerele sînt ațintite asupra lui Maradona. Îl văd mai grav decît m-aș fi așteptat. Și nebărbierit. Unii dintre jucătorii noștri nu se bărbieresc din superstiție. Poate că Maradona gîndește la fel... Apropo de jucătorii noștri... Timp de decenii, mulți

dintre ei și-au făcut la noi cruce la intrarea pe teren. O cruce care nu a putut fi eliminată de regizorul transmisiei. Unii dintre ei au fost aspru criticați pentru asta. Dar nimeni nu a putut face nimic. Jucătorii noștri și-au făcut cruce mult înainte ca televiziunea să practice excesiv transmisiile liturghiei, care mi se par cele mai artificiale, deoarece se întîmplă uneori să vezi un diacon făcîndu-i cu ochiul operatorului, pentru corectarea poziției, ca să nu mai spun că e supărător faptul că luminile se pun ca la teatru : „Aprinde, te rog, reflectorul cinci și apoi treci pe trei".

Rugăciunea e o convorbire cu tine însuți. Ea nu se leagă cu spectacolul. Intrați odată în mica biserică Stavropoleos din spatele fostei Poște Centrale și veți renunța la ideea de a privi spectacolul liturghiei care e un *show* în replică la alte *shows*-uri.

...Maradona pare într-adevăr preocupat. Îi privește pe toți ai lui și își spionează adversarii. Bilardo, cu gîtul lui de cocor în zbor și cu agitația sa permanentă care merge pînă acolo încît ai impresia că e sașiu, se mișcă în zigzag, face piruete, revine,pleacă, dirijează o orchestră imaginară, trădînd o stare de surescitare neobișnuită pentru calitatea lui de *comissario tecnico* al echipei campioane mondiale.

Apar portretele jucătorilor. Maradona e singurul dintre cei care au jucat în Spania. Ar fi putut să fie Valdano, pe care Maradona i l-a cerut lui Bilardo, dar, în cele din urmă, s-a renunțat. Ar fi putut să fie și Ramon Diaz, dar pe acesta l-a refuzat Maradona, care e stăpînul, e Bozoncea în această brigadă de *gauchos* adunați peste noapte, pentru că nici nu se poate altfel : fotbaliștii argentinieni luptă și ei, cum pot, împotriva inflației din țara lor care face ca la un contract semnat în ianuarie — să zicem 1 000 de dolari pe lună — să iei, dacă nu ai fost prevăzător la specificarea plății în valută, doar 100 de dolari în decembrie. În aceste condiții, fotbaliștii argentinieni, chiar cei foarte, foarte tineri, pleacă aiurea ; unii se duc și în Japonia, unde yen-ul e sigur și rămîne pe poziție tot anul... Am citit în France Foot-ball că unii

fotbaliști argentinieni — desigur, nu din prima linie — se angajează chiar cu *trei sute* la Tokio.

Iată de ce Bilardo are dreptul să fie nervos în acest moment în care toată țara așteaptă, fără să știe că au fost și sînt atîtea probleme.

SINGUR, ÎMPOTRIVA TUTUROR...

A început jocul ! Sînt anunțați 73 780 de spectactori, cu încasări de cinci miliarde fără douăzeci de milioane. (Împărțiți la 1 230 și o să aflați suma în dolari.)

Maradona e fluierat de întreg stadionul. Știe Milano ce știe ! Maradona a cucerit al doilea titlu pentru Neapole și Nordul nu-l iartă... Dar de ce numai Maradona ? Probabil că mîine sau poimîine va veni rîndul brazilianului Careca sau chiar al italianului Carnevale, care joacă tot la Neapole, cu singura diferență că nu sînt amenințați cu moartea, ca Maradona, dacă părăsesc „dulcele Napoli". (Amenințările au fost un fapt real. E la mijloc o *Camora*, adică Mafia napolitană)...

Maradona privește tribunele cu un amestec de dispreț și de resemnare. Dar, în minutul trei, aruncă o pasă cum numai el știe, spre Balbo. Aș spune că Balbo s-a... dar am să renunț la calambur... ar fi ieftin în această seară frumoasă. Gol ratat ! „Leii neîmblînziți" par foarte aprigi. Nu mi se par deloc complexați. Îl rad pe Maradona cu secera. Vautrot fluieră fault și ia o porție de fluierături egală cu decibelii lui Dieguito, ca la Barcelona, acum opt ani, pentru că anii au trecut și iată că în septembrie o să împlinească 30 de ani... Argentina nu joacă deloc grozav. Am citit ieri, undeva, cred că în „Mezzogiorno", că Argentina a ajuns să aibă un jucător și jumătate (Maradona+Burruchaga), în timp ce Germania Federală, Italia sau Olanda au cel puțin 6—7... S-ar putea să fie chiar așa, deoarece Ruggeri, Batista și mai ales Lorenzo, care joacă la Bari, se mișcă precum melcii, lăsînd impresia că „leii neîmblînziți" formează o mare echipă... Massing îl cosește din nou pe Maradona. „Buldogul" argentinian își privește adversarul. Pare să spună : „Ce mai vreți, mă, pînă cînd ?" Și se ridică imediat, ca să taie ceva din

fluierături, pentru că, între timp, ele au crescut mult în intensitate, deoarece Vautrot i-a arătat un cartonaș galben lui Massing...

Camerunul încearcă un atac timid. Urale ! „Să tot joci pe muzica asta !“ — cum ar spune Rică Răducanu, care a ratat Parlamentul, primul surprins fiind el însuși : „Dar lasă că o să mai fie alegeri“...

Bilardo îi face semne disperate lui Maradona să meargă înainte, pentru că nu are nici un atacant. „Nu ți-am spus eu Carlos — pare să spună Maradona — că trebuit adus Valdano ? Cine să mai sară acum la cap ?“ Și camerunezii au un singur vîrf, O. Biyik, dar el parcă îi trage înainte pe Ebwelle și chiar pe Massing, care cum simte că Maradona încearcă să mai răsufle, a și țîșnit în atac. La capătul primelor douăzeci de minute, campionii mondiali scapă de gol ca prin minune. Omam Biyik centrează, se duce întins Makanaky, Pumpido iese, dar nu reușește să blocheze, mingea stă gata să intre în poartă, dar Lorenzo, cu un mare efort reușește să degajeze, la un pas de autogol.

Se-ngroașă gluma. N' Dip îl faultează dur pe Maradona — al cîtelea fault ? Am impresia că de astă dată Diego nu se va mai ridica, dar iată-l în picioare, ca și cum nimic nu s-ar fi întîmplat. Vautrot nu pare influențat și scoate un nou cartonaș galben pentru libero-ul camerunez... Și încă unul pentru Sensini, care prinde mingea cu mîna... Argentinienii sînt de nerecunoscut. Crainicul radio rostește patetic : „Acum, Argentina se apără... Maradona e singurul care mai inventează cîte ceva“. Fluier de repriză. (În sfîrșit, scriu corect repriză. De cele mai multe ori scriem *prima repriză* și a doua repriză. Dar, la fotbal, există o singură repriză, adică reluarea, adică *ripesrsa* cum spun italienii... Cu alte cuvinte, repriza începe în minutul 46. Dar, așa ne-am obișnuit și așa scriem. Uneori caut să evit greșeala cu „la reluare“ sau „după pauză“, ca să nu par pedant, dar alteori mai uit... Există erori care se consacră prin repetiție... Spunem pricomigdale, și nimeni nu se gîndește să spună altfel, cînd, de fapt, este vorba despre *picromigdale,* în traducere netă — migdale amare...

A APĂRUT CANIGGIA

...A apărut Caniggia în locul lui Ruggeri. (Era și timpul). Deodată media de vîrstă a echipei scade cu o jumătate de an. Îmi place acest Caniggia. L-am văzut de două ori cu rușii, în Cupa U.E.F.A. Joacă la Atalanta. Vîrf de viteză mare. Vă aduceți aminte? Blondul acela care combina cu suedezul Stromberg, în echipa italiană. Purta chiloții suflecați, cum îi suflecam noi, pe vremuri, copii fiind, cînd ne aruncam în Dunăre între ora de latină și desen, pierzînd-o pe „a doua".

Cu Caniggia, Argentina are parcă mai multă viață. Dar Camerunul continuă să conducă dansul. Massing stă lipit de Maradona... Argentinienii greșesc mereu pasele. Unde e echipa care trecea mingile ca mărgelele, printr-o sfoară invizibilă? După un sfert de oră, Caniggia pornește din nou la drum, un apărător încearcă să-i taie drumul, scapă Caniggia, încă unul, scapă din nou, se dezechilibrează, aleargă ca gîsca prin apă, e atacat și se prăbușește, faultat a treia oară. Arbitrul Vautrot îl elimină direct pe K. Biyik. Comentatorul e revoltat. „A fost un fault de joc, și nimic mai mult!" A fost influențat, poate, de dezechilibrarea lui Caniggia, care știe — se pare — tehnica narcotizării arbitrului. Comentatorul nu se lasă: „Dacă noile dispoziții FIFA vor fi interpretate astfel, nu se va ajunge la nimic bun. Ori se va ajunge la o uniformizare a regulilor și interpretărilor, ori se vor perpetua destule nedreptăți".

Camerunezii se dau de ceasul morții. Au rămas în zece! S-a deschis drum spre victoria la scor a argentinienilor. Dar momentul de slăbiciune al „leilor" durează foarte puțin. Ei pornesc la atac, în nouă. Lovitură liberă în favoarea Camerunului. Se bate lung, Lorenzo sare la cap, respinge, dar celălalt Biyik adică cel rămas în teren, Oman, se înalță cu o detentă neașteptată și lovește balonul în jos... Pumpido plonjează, dar — oh, Doamne! — cînd e „să se-aleagă praful", cum ar spune fotbaliștii, mingea se strecoară pe sub brațul lui drept... „Leii" se aruncă unii peste alții, ca și cum și-ar disputa o căprioară,

stadionul e în delir, Maradona e pedepsit ! Camerunul a marcat în zece ! Și e minutul 66 !

Bilardo sare din cușcă. Are privirea pierdută... Cere o schimbare. Iese Sensini, un apărător, și intră Calderon, un vîrf. (Acum chiar că nu mai contează dacă apărarea rămîne descoperită ; e ca la hochei, cînd intră în joc și portarul). Maradona se cufundă și el, treptat, în nisipul mișcător al echipei sale. (Nu i-a întins nimeni mîna).

Meciul se apropie de sfîrșit... Centrează Caniggia. Reia Balbo, pe lîngă. Portarul N'Kono este imperturbabil. O frumoasă siluetă neagră pe fondul verde al lui San Siro. Mai sînt trei minute. Stadionul ovaționează continuu... Marea surpriză se conturează. Atacă dur Massing. Vautrot scoate din nou cartonașul roșu. Massing l-a avut și pe cel galben. Nu există o altă soluție. „În afară de cazul că Massing ar fi fost argentinian — îmi șoptește insinuant și, poate, justificat, colegul Gheorghe Nertea, fost jucător la Steaua, Jiul și ICO... Camerunul joacă în 9 ! Cu campionii lumii ! Și conduce !!!! Maradona a renunțat de mult... De unde nu ai, nici Dumnezeu nu cere... Fluier final, în mijlocul unui entuziasm total. Cel puternic — sau presupus puternic — a fost răpus... Iar cei care au susținut că Argentina a cîștigat campionatul lumii cu mîna lui Maradona, cîștigă teren... Bilardo e sfîrșit... Maradona și-a băgat și mai mult capul între umeri.

ARE CUVÎNTUL PELE...

Am adormit greu. M-am trezit la patru. Sînt atîtea impresii... Facem atîtea calcule... Azi ne așteaptă ziua cea mare... O să mergem de dimineață la Centrul de presă. De acolo, pe cîteva trepte de marmoră, vom urca în tribuna presei... Aș fi vrut să scriu cîteva cuvinte despre uvertura Mundialului, despre acest k.o. al lui Maradona, dar am găsit ceva care vă interesează desigur mai mult : un articol al lui Pele însuși despre Argentina și Maradona. Articolul se intitulează „Maradona, singurătatea unui star abandonat". Iată cîteva fragmente...

„...Nu sînt sigur că voi putea înțelege cauzele acestei înfrîngeri a Argentinei. Randamentul echipei s-a modi-

ficat net față de Mexico '86. În ceea ce mă privește, nu cred că am văzut vreodată o Argentina atît de mediocră. Sărmanul Maradona! Cred că se simte tare singur. În viața mea am văzut mulți jucători mari, de la Di Stefano la Pippo Rossi, de la Carrizo la Fillol, de la Ramos Delgado la Perfumo. E trist să vezi un jucător atît de mare ca Maradona complet izolat. Nu văd cum se poate disputa un mare Mondial cu o „asistență" atît de fragilă din partea coechipierilor. Fotbalul e un joc colectiv. E adevărat că se poate imprima o linie jocului și printr-un efort individual, așa cum a făcut-o Diego în Mexic, la ultimul Mundial. Dar e nevoie și de un ajutor concret din partea coechipierilor. Acum înțeleg cît de mult contau Valdano, Brown, Enrique. Oare e posibil ca Argentina să nu mai fi produs jucători de valoare?

Știu că Bilardo se lamentează pentru faptul că are mulți titulari care joacă în afara Argentinei, dar așa se întîmplă și cu alte echipe. Ar fi trebuit să fie prezentați jucători mai buni, cu atît mai mult cu cît nu toți joacă în străinătate. Ruggeri, de exemplu, care joacă la Real Madrid, nu e un jucător de supraclasă. Din ceea ce am văzut pe San Siro, mi-e greu să cred că Argentina s-ar califica. Sînt lenți în toate sectoarele, fragili în contre, lasă spații prea largi și au o apărare prost organizată. Nici o amintire din Argentina pe care o cunoaștem.

În realitate, Camerun nu a exploatat la maximum ceea ce sud-americanii i-au oferit. Dar și-a demonstrat buna organizare, mai ales în zece, și a meritat victoria. Unii jucători sînt de valoare deosebită, începînd cu Oman Biyik, care joacă în Franța. Dar mai sînt și alții, și în primul rînd N'Kono, un portar cu un rol decisiv în rarele ocazii în care Argentina s-a dovedit periculoasă. N'Kono e un portar de supraclasă și un om cu mare experiență. Dar, toată echipa este alcătuită din jucători rapizi, prompți în contraatacuri, cu un bun control al balonului. Sînt încă oarecum primitivi în presingul din cîmpul advers, dar au intrat de pe acum în istorie, în manualele fotbalului mondial și al celui... argentinian. Cu Camerun și cu Africa, un fotbal nou intră în scenă.

O singură observație — jocul violent, bine strunit de arbitru, un joc care a costat destui franci elvețieni echipa Camerunului, dînd antrenorului sovietic Nepomniacii unele probleme de formație. În ceea ce privește Argentina, aș fi foarte trist dacă nu s-ar califica. Ieșirea din scenă a lui Maradona ar fi un mare handicap pentru întregul Mondial. La ce se gîndește Diego ? Cum se simte el singur și fără nici un sprijin în echipă ? Nu am mai văzut un jucător atît de singur pe teren. La ce se gîndește Bilardo ? Și președintele Menem ? Oare ar fi putut Ramon Diaz să schimbe lucrurile ? Nu am un răspuns. Un lucru este, însă, sigur. Caniggia ar fi trebuit să joace din primul minut. Greșeala la gol a lui Pumpido a fost mare, dar cauzele înfrîngerii Argentinei vin mult mai de departe".

„IL GIORNO DI PROTASOV"

Și-acum, să vedem ce spun ziarele despre partida U.R.S.S.—România, care începe peste cîteva ore... Titlu mare, pe toată pagina : „Il giorno di Protasov". Urmează un destul de lung interviu pe cinci coloane. Nouă ne sînt rezervate doar trei.

Franco Tomati începe prin a-l compara pe Protasov cu Van Basten. „Vîrful" sovietic zîmbește ușor stingherit, se gîndește dacă e bine sau nu să răspundă și apoi se decide ca un „vîrf" veritabil, spunînd... fără preluare : „Comparația mă onorează, numai că în timp ce Van Basten cîștigă miliarde de lire pe an, eu cîștig 1 000 de ruble pe lună. Din păcate, deși unele echipe italiene ar vrea să mă transfere, nu am încă 28 de ani, așa cum prevede, în această situație, regulamentul Federației noastre. Așa stînd lucrurile, cea mai mare dorință ar fi să îmbătrînesc cît mai repede". (Gîndurile unui tînăr de 26 de ani, care, în mod normal, ar trebui să se roage doar ca timpul să se scurgă cît mai lent...)

„Il giorno di Protasov" e un titlu care spune clar că favorita partidei România—U.R.S.S., în concepția gazetarilor italieni, este echipa lui Lobanovschi. Și poate că este firesc să fie așa. Rușii i-au învins pe italieni la „europenele" din Germania federală și au fost la un pas de a

cîștiga titlul suprem în compania Olandei, pe care o și învinseseră în cadrul grupelor. Dar marele nostru defect, al cronicarilor, este acela că „încremenim" în palmarese și uităm că timpul curge.

„Speranțele noastre ?" — se întreabă Protasov. „Cred că vom putea ajunge în semifinale. Sigur că Mihailicenko, pe care l-am pierdut, în urma unui accident, la Tel Aviv, este de neînlocuit, dar ne-am pregătit bine... Totul se leagă de partida de astăzi... După atîtea și atîtea eforturi de pregătire, jucăm totul pe o carte în numai 90 de minute"... Iată o declarație care onorează echipa României, în mod indirect. Dacă un jucător de clasă ca Protasov, care speră să ajungă cu echipa sa în semifinale, nu exclude că partida cu România are un caracter decisiv, adică una în care, ca în filmele de western, se joacă *potul,* sub privirile înfricoșate ale chibiților, înseamnă că valoarea „tricolorilor" a crescut mult chiar la bursa celor direct interesați, adică a jucătorilor...

„MAȘINA DE ESCAVAT CIFRE"

Aici, la centrul de presă, e foarte frumos și mai ales foarte curat. Totul lucește. Centrul de presă e lipit de marele stadion San Nicola, despre care barezii spun că e o autentică astronavă care e gata oricînd să-și ia zborul spre lumea din care a venit, adică lumea mileniului trei. Acest „San Nicola" e un reper al orașului, așa cum turnul Eiffel sau cupola lui Michelangelo de la Roma sînt marile puncte fixe ale Parisului și Romei... Stadionul, bătut mereu de soare, se apără cu copertinele sale fragile ca aripile de fluture — influența „aripilor" de fluture de pe Olympia Stadion din München este vizibilă. Centrul de presă e o adevărată oază de aer condiționat. Și nicăieri nu e mai plăcut aici, la Bari, acest Bari care arde sub puterea soarelui adriatic.

Centrul de presă este dominat, mai mult decît oricînd, de electronică. Toate cele 50 sau 60 de ecrane ale computerelor de pe mese clipesc ca într-un film de *science fiction.* Dacă apeși pe una din cele vreo 50 de clapete ale com-

puterelor, desenezi, fără să vrei, tot felul de figuri. La un moment dat, încep să-mi dau seama că desenele se „nasc" dintr-un cub asemănător cu jocul colorat ungurește care a circulat multă vreme printre copiii Bucureștiului. După cîteva încercări, descopăr butonul „de la care pornește totul". Apar secțiunile... Formații... Elemente de istorie... Date, jucători... ș.a.m.d. Dar, îmi dau seama că totul e foarte complicat. Apelez la un operator. Omul se așează la lucru, apasă expert pe cîteva butoane și reușește să ajungă la informațiile legate de meciuri... Apare fișa tehnică a partidei Camerun—Argentina... Asta îmi face plăcere. Din desaga imensă dar atît de concentrată a computerului apare, ca dintr-un străfund, diamantul mult căutat... Operatorul mai apasă pe cîteva butoane și trece în spatele ecranului, pentru a aștepta transcrierea literelor pe hîrtie. Mașina începe să curgă prin mișcări violente dreapta-stînga, dar, din păcate, imprimarea e defectuoasă : dungi negre pe imaculata foaie albă. Operatorul pare stingherit. Trece la un alt aparat. Reia seria butoanelor întru descoperirea „diamantului", dar, iară, rezultatul e nul. E adevărat, dungile nu mai sînt atît de negre, dar satisfacția e platonică : nu se vede nimic. Am reușit să obțin fișa abia la al cincilea aparat supus încercării și cu un operator în plus, care a devenit asistentul primului solicitat.

Nu știu de ce am impresia că o mică ordine în carnetul de însemnări e mai eficace decît această solicitare a computerului. Cred, de altfel, că noul zeu, computerul, îți modifică pînă și modul de a gîndi. E suficient să spui odată : las' că găsesc asta la computer, pentru ca șirul ideilor să se modifice, ceea ce mi se pare deosebit de grav... Sau poate că lipsa noastră de „tehnică" îngreuiază atît de mult manevrarea computerului, încît mai bine te lași... Și cine știe dacă pătrunderea doctă în măruntaiele mașinii de „escavat cifre și nume" nu sfîrșește prin a-ți modifica și judecata, și sentimentul. Pînă acum 20 de ani spuneam opt fără un sfert sau nouă și jumătate. Astăzi, de cînd cu ceasurile japoneze, care au ajuns să fie vîndute și la kilogram, cum mi s-a întîmplat să constat în Fin-

landa, acum cîțiva ani, copiii noștri ne răspund precis și impersonal că e șapte și patruzeci și patru sau douăzeci și unu și douăzeci și nouă. Veți spune că despic firul în patru, dar nu e deloc așa. Poți spune cu sufletul la gură opt fără un sfert, cu subtextul că e cazul să ne grăbim... pleacă trenul... Dar e mai greu să sugerezi graba cu un flegmatic șapte și patruzeci și patru, în care împărțirea timpului în minute, secunde și chiar zecimi de secunde, cum se procedează la sofisticatele ceasuri cu cuarț japoneze, îți lasă impresia că viața e un ecran uriaș în care e prevăzut totul.

LLEGA EL GRAN DIA...

Centrul de presă de la Bari e mult mai puțin generos decît cel de la Ciudad de Mexico. Ca să fiu puțin egoist, să spunem că aici, la Bari,spre deosebire de Ciudad de Mexico nu se servește cafea. La Ciudad de Mexico ni se servea cafea la discreție, din vreo douăzeci de borcane de diferite sorturi. Aici, cafeaua e jos, la parter, și costă 1 000 de lire, adică aproape un dolar. Cantitatea e mică, aș putea spune că e un degetar, dar asta nu are prea multă importanță, deoarece e foarte concentrată și te reface în cîteva secunde...

Știți de ce nu s-a servit cafea la Bari ? Pentru ca formidabila *Cafe do Brazil,* proprietatea domnului Havelange, nu mai figurează printre sponsorii Mondialului. Havelange, expert în afaceri, știe foarte bine că nu e cazul să se bată pentru cafea în Europa. Marea lui piață de desfacere rămîne America. De altfel, un expert în reclame mi-a și spus că la capitolul acesta venitul Mondialului va fi mai mic decît cel realizat în Mexic. „Acolo, în Mexic, era prinsă întreaga piață de desfacere a yankeilor. Orele de meciuri erau aceleași. Reclama venea la privitor în timpul zilei... Și totul trebuie să fie luat în considerație".

Ar mai fi o oră pînă la meciul nostru. E foarte cald. Ieri am fost la antrenamentul „tricolorilor", chiar aici, pe stadionul... spațial. Era ora 11... Ce de discuții și în legătură cu ora antrenamentului ! Sovieticii ar fi vrut să facă antrenament cu exact 24 de ore înaintea partidei de astăzi. Dar și ai noștri ar fi vrut să se antreneze tot la cinci. Negocierile nu au dus la nimic. A intervenit obser-

vatorul FIFA, care a sfîrșit prin a telefona la Roma, pentru a apela la judecata lui Solomon. Răspunsul a venit chiar în acest sens : tragere la sorți. A cîștigat Lobanovschi. Mi-a părut mai bine. Nu pentru că aș fi preferat ca jucătorii noștri să se antreneze ca la tropice, cu soarele pe cap, ci pentru că nu cred în „legea seriei". După roșu e de preferat — îmi spun — să joc negru. Și sînt convins că șansa de ieri a lui Lobanovschi forțează un pic destinul, și destinul se supără foarte ușor, pentru că e foarte sensibil. Dar mai e ceva. „Tricolorii" au luat în piept, e adevărat, soarele amiezii, dar au văzut în liniște partida de deschidere. Iar în partida de deschidere jucau doi dintre viitorii lor adversari. Îmi dau seama pentru a nu știu cîta oară că e o mare diferență între partidele văzute pe viu și cele văzute la televizor. Ca să fiu sincer, la televizor vezi doar fragmente de meci. Nu știi ce e în dreapta, nu știi ce e în stînga. Singurul avantaj e că vezi reluările... Plus, în premieră mondială, ai pe ecran distanța șutului care a dus la gol și viteza zborului mingii. Se pare că există șuturi cu o viteză de 100 de kilometri pe oră... Cu ani în urmă se măsura viteza pumnului lui Cassius Clay sau Mike Tyson. Acum se procedează prin extindere.

Hai în tribună... Îmi aduc aminte, acum douăzeci de ani, am preluat un tilu mexican și am scris în preajma primului nostru joc, cel cu Anglia, „Llega el gran dia". Și acum, pentru noi toți, *a venit ziua cea mare*... Înainte de plecare, la București, am întreprins un fel de sondaj în legătură cu perspectivele echipei noastre. Cei mai mulți au spus că e obligatoriu să nu pierdem cu U.R.S.S. „Dacă pierdem, putem să ne întoarcem acasă". Cu douăzeci de ani în urmă, speranțele erau tare mici. Făcusem, de altfel, un rămășag cu un mecanic de Service, Lasconi. Omul susținea sus și tare că „nu vom da gol în Mexic". Și am marcat de patru ori... Acum plec de la premisa că vom reuși un joc egal. Mecanismul e simplu. Două puncte cu Camerunul... Și gata. Nu se contează prea mult pe o performanță în meciul cu Argentina, care o să joace meciul cu noi acasă, la Neapole, unde continuă să conducă monarhia, adică Diego Armando Maradona... Toate aceste calcule, însă, nu fac — repet — decît să atragă atenția

asupra faptului că și cronicarii se opresc în fața stachetei. Știu aproape totul despre trecut, dar mai nimic despre prezent...

Spre surprinderea noastră, tribuna nu e plină... Mai mult, întreaga tribună a doua are scaunele pustii... Pe tabela de afișaj se anunță că pentru partida România— U.R.S.S. s-au vîndut 42 907 de bilete *paganti*. Cum să explici această nepotrivire între cifra oficială, care e în mod cert cifra biletelor vîndute — aici nu te joci cu fiscul — și aceste tribune lichefiate de soare, pe care scaunele libere frig la cea mai mică atingere?

Stadionul e într-adevăr foarte frumos. Aproape că nu-mi vine să cred că Bari, care e departe de a fi Milano, Torino, Bologna sau Neapole, și-a permis să construiască un asemenea stadion. Și iarăși îmi vin în minte cuvintele de dezaprobare ale subloconentului care a urcat atunci, la Benevento, în drum spre orașul debutului „tricolorilor".

Mai e destul pînă la începerea meciului, dar tribuna cîntă. Și cei care cîntă nu sînt italienii, ci românii. La un moment dat, în colțul cu suporterii români apare o pancartă uriașă, pe care cineva a avut ideea inteligentă de a scrie „Italia, ti amo". Această idee frumoasă se dovedește imediat fructuoasă. Tribuna italiană răspunde cu generozitate : „Ro-ma-nia !" și astfel atmosfera e creată...

Apar echipele. Aplauze pentru România. Se intonează imnurile. Oare de ce nu se cîntă „Deșteaptă-te, române ?" Abia după cîteva secunde bune îmi dau seama că e imnul Uniunii Sovietice. A fost un moment de confuzie care spune mult despre stereotipurile instalate în creierele noastre destul de biciuite în atîția ani...

Apropo de imnuri... Acum 28 de ani, Olga Orban-Szabo a plecat în Argentina, la campionatul mondial de floretă. Țin minte că am publicat în revista Sport o copertă cu titlul „Olga speră să aducă aur din Argentina". La apariția revistei am fost criticat cu asprime pentru „anticipații deșănțate". (Limbajul epocii)... Pînă la urmă, Olga a adus aur din Argentina...

Dar nu despre asta aș vrea să vă vorbesc acum. Ci despre ceva care nu putea fi publicat atunci... La festivitatea de premiere, în locul imnului „la zi" s-a cîntat

„Trăiască regele". Cei de la ambasadă au scăpat din vedere că ar fi trebuit să aducă organizatorilor caseta cu imnul cel nou, deși asta ar fi trebuit să fie obligația lor protocolară. Cînd am întrebat-o pe Olga ce a simțit cînd se cînta „Trăiască regele", mi-a spus că în timpul intonării imnului a crezut că e ceva asemănător imnului olimpic. Mult mai tîrziu, spre seară, a aflat că e vechiul imn al României. Și avea dreptate. Olga s-a născut în '39... Avea opt ani cînd s-a cîntat pentru ultima oară imnul monarhic.

În colțul din dreapta al tribunei, grupul de români cîntă cu foc „Ole, ole, ole, ceaușescu nu mai e !" Extazul acelor zile izbăvitoare persistă...

Am un moment de stupoare. Au început să bată tunurile. Rafalele seamănă mult cu cele din ultimele zile ale lui decembrie, cînd în plină noapte se auzeau și uneori se vedeau trasoarele pornite din țevi cuibărite în poduri și care foloseau astfel tehnica periscopului submarin, aproape fără nici un risc... Mă gîndesc la fratele Alinei Asaftei, ucis de un glonte rătăcit într-un moment cînd se afla la coadă, la ziare, la parterul blocului turn de lîngă sala Palatului... Amintiri care nu se pot șterge chiar în aceste momente de entuziasm, cînd apar echipele.

Tunurile au încetat să bată. Mi se pare o formă de salut cel puțin ciudată în această întrecere care se vrea a păcii. Simțim în nări un miros de sulf. Asta îmi face plăcere. Îmi aduce aminte de zilele culesului, cînd duceam nasul la vrana butoiului. Era un miros pătrunzător, oribil aș spune, însă la vie, și mai ales în zilele culesului, mirosul era ca o apă de roze.

Arbitrul uruguayan Cardellino fluieră începutul. Pulsul e în creștere. Ai noștri nu prea leagă. Sovieticii se grupează mai bine. Besonov e un fundaș dreapta pe care îl vezi uneori alergînd pe extrema stîngă... Un cronicar italian din spatele nostru e de părere că „Romania gioca a l'italiana". Sovieticii manevrează mai mult, dar schemele lor sînt previzibile — asta a fost întotdeauna ; doar Blohin mai avea ceva din fantezia unui Cruyff, contemporanul tinereții sale ...Ce păcat că Blohin s-a născut cu

10 ani mai devreme ! Ar fi putut să fie acum „numărul 1“ al Europei dacă ar fi jucat la Juventus. Și fotbalul sovietic nu și-ar fi scăzut cota cu Alenikov și Zavarov, ca să nu mai spunem de Hidiatulin, care dă cu barosul la Toulouse. Așa, însă, formidabilul Blohin a fost nevoit să joace un pic în liga a doua a Austriei, pentru ca apoi să ajungă în Cipru, care e, oricum, terminalul unei cariere. Sînt tare curios dacă admirabilul Oleg a învățat grecește. Am stat de vorbă cu el de vreo trei ori. Ultima dată la Timișoara, înainte de Mondialul Mexico '86, la 2—1 pentru noi. Îmi aduc aminte, după meci a fost o masă frumoasă la Lloyd. Rușii la o masă, ai noștri la o alta, paralel ; conducerea — în fața estradei cu fete frumoase și bruneta care înghițea flăcări. Am stat în stînga lui Bölöni și în dreapta lui Blohin. În fața lui Loți era Raț. Vorbeau ungurește ca la Budapesta, la *Emke*.

La masa stabilor, cel mai vesel era Malofeev, antrenorul, un om foarte simpatic. De unde să știe Malofeev că la ora aceea Lobanovschi, care atîta aștepta, i-a și făcut de petrecanie la Moscova, pentru a pleca el cu echipa la Ciudad de Mexico ; furase, de fapt, munca unui antrenor care dusese cu echipa tot greul preliminariilor...

...Trec prin mari emoții. E cam vraiște prin apărarea noastră. Rînd pe rînd, Protasov, Zavarov și Alenikov se prezintă în fața lui Lung. De fiecare dată golul e iminent, dar Lung are o zi mare ; anticipează formidabil direcția șuturilor și intervine ca un portar de handbal.

Parcă am scăpat. Cred că a trecut furtuna. Parcă începe să se lege ceva. Nu prea avem accelerație. Lăcătuș pare mulțumit în triunghiul său. Răducioiu încearcă și el cîte ceva, iese „pe afară“, dar Hidiatulin e cu barosul sus, gata să dea... Au trecut patruzeci de minute... Aș fi mulțumit să rămînă așa pînă la sfîrșit. Ce bine ar fi ca în clipa asta Cardellino să aibă un *fading* și să fluiere finalul meciului... Credeți că ar fi imposibil ? Aș... Arbitrul e singurul care decide cînd se termină un meci. Nu-i așa ?

Fantastic ! În timp ce mă rugam să treacă timpul, ca să ieșim cu un 0—0, Sabău îl găsește pe Lăcătuș pe aripă, Marius iese din block-starturi... Va urma centrarea !

Ba nu ! Lăcătuș șutează la poartă „con un tiro di rara potenza" : goooool ! Stadionul e în delir. Galeria noastră domină rezonanța uriașului pahar de beton. Ai noștri nu sînt mai mulți de două mii, dar se „bat" ca la Termopile sau ca la Rovine... E un moment mare. Mai sînt trei minute și avem două variante.

Performanță mare ! În focul entuziasmului am abandonat echipa de la Guadalajara, „inolvidable", cea de neuitat. *Adio del passatto !* Dar nu vreau să-l mînii pe Dumnezeu. Mai e o repriză întreagă... Facem coadă la *Coca-Cola*... Sînt 32 de grade aici, la Bari, aripioarele din vîrful tribunei ard și nici un ventilator din lume nu poate aduce o adiere în acest stadion care se află la doi pași de Adriatica în care nu am putut face baie, pentru că apa e... rece.

Au revenit echipele... Va fi oare o repriză a rușilor, care sînt vestiți prin pregătirea lor fizică ? Nu știu de ce am impresia că nu va fi așa. Lobanovschi și-a dus echipa la Ciocco, 550 de metri altitudine, un fel de Breaza cu aer curat și cu miros de conifere. Aici, însă, la Bari, s-a întrerupt aerul condiționat.

Urmează minutul de grație, 55 ! Rușii, care au încercat să atace, rămîn descoperiți... Pasă lungă, peste. Din nou Lăcătuș iese „din gropi". Sprint spre poarta lui Dasaev. Hidiatulin rămîne răstignit ! Lăcătuș forțează. Hidiatulin nu are altă soluție. Hent ! Avem impresia că e în afara careului, dar Cordellino vede altfel. Penalty ! Lăcătuș nu se grăbește, cu mișcările lui mereu nervoase, de om care nu poate sta locului. Un pas, doi, trei, șut ! Gooool ! Un gol ca la Sevilla ! Un șut riscant, desigur, sub bară, dar tot sub bară a fost și cel de la Sevilla ! Meciul s-a terminat : 2—0 cu favorita, Uniunea Sovietică, echipa care s-a distrat cu Italia, acum doi ani, la „europene"... Acum nu se mai poate întîmpla nimic... Echipa lui Lobanovschi se dezumflă ca un balon lăsat de copil prea mult în soare... Lăcătuș ratează o ocazie de gol unică, la centrarea lui Răducioiu... Îmi pare rău că nu va fi 3—0... Am pierdut odată cu 3—0 la Moscova... Eterna memorie a cronicarilor vînduți trup și suflet fotbalului...

Coborîm treptele nenumărate spre sala Presei. Persoanele foarte importante, cărora li se spune VIP, coboară cu liftul. Triada Revoluției franceze, cu *egalité* la mijloc, nu se va realiza niciodată. A fost un ideal pe care l-au atins doar apostolii lui Hristos... Ideea a preluat-o doar regele Gustav al cincilea al Suediei, care mergea cu tramvaiul; Mister G., cum i se spunea cînd juca tenis, avea oroare de motocicliștii deschizători de pîrtie, care țin mai mult de legile Bizanțului. Giscard D'Estaing a venit, foarte bine, cu ideea ca mai marii VIP să fie aduși de la aeroport cu elicopterul. Noi am preluat... Bizanțul pentru vînarea mistreților nevinovați, împinși spre țintă ca prin strungă... Apoi am atins superlativul VIP-ului, închizînd pentru muritorii de rînd Calea Victoriei... Ca unul care îmi începeam drumul spre redacție pe la Capul Padului, cum i se spunea pe timpuri Căii Victoriei, am avut intuiția faptului că acest moment de exagerare e începutul sfîrșitului... Și n-a durat decît vreo patru luni.

...Conferință de presă. Apare Jenei cu Lung. Aplauze... Întrebări. „Vă rog să ne spuneți, signor Jenei, care dintre echipe au jucat mai slab : Argentina ieri sau Uniunea Sovietică astăzi ?" Jenei zîmbește și răspunde : „Pe mine m-a interesat jocul echipei mele". Sala rămîne ușor perplexă. Sigur că întrebarea nu a fost grozavă, dar gazetarii pun deseori întrebări de care să se agațe întru dezvoltarea unei idei. Un alt italian întreabă : „Care ar fi vedetele echipei dumneavoastră ?" Răspunsul e iarăși sec : „La noi, vedeta este echipa". Parcă am mai auzit răspunsuri similare și în alte domenii, cînd se făcea mereu elogiul colectivului, în dauna individului...

Urmează Lobanovschi ,asistat de Dasaev. Un italian pune prima întrebare : „Credeți că ați aliniat cea mai bună echipă în fața României ?" „Sînt sigur că a fost cea mai bună și, dacă ar trebui să repet meciul, n-aș schimba nimic... Am adoptat o tactică agresivă în prima parte, dar am ratat enorm, Lung avînd intervenții de portar mare. Românii au avut o singură ocazie și au marcat, în urma unei erori colective, la care a participat și portarul nostru". (Îmi place tonul franc al unchiului

Valerii, cu Dasaev de față...) „Dar a venit golul“ — continuă întrebarea. „Golul a frînat planurile noastre. După pauză, jucătorii mei au fost conduși nu de rațiune, ci de emoții, la gîndul că nu vor putea recupera... România e o echipă cu un registru tactic oarecum redus... Noi am atacat în șase sau șapte și orice minge pierdută le-a oferit posibilitatea contraatacului. În fotbal învinge cel care comite mai puține erori. Noi am comis mai multe decît ei“. Mă ridic și pun două întrebări. Prima : „Nu credeți că altitudinea și temperatura de la Ciocco a avut o parte de vină ?“ Lobanovschi mă privește lung, cu insistență, și caută, evident, un răspuns : „Am studiat dinainte problema ; fiziologii noștri au fost de acord cu Ciocco“. Cu greu îmi stăpînesc un zîmbet. Acum o lună am tradus o piesă de teatru sovietică. Era acolo un personaj cu o replică inflexibilă : „Medicii noștri se vor îngriji de...“ E greu să scapi de stereotipurile în gîndire și limbaj, cînd picătura chinezească ți-a perforat creierul timp de peste șaptezeci de ani. Să fie un noroc faptul că picătura de deasupra capului nostru ne-a perforat doar patruzeci și cinci ? A doua întrebare : „Nu credeți, domnule Lobanovschi, că ieri la Milano și astăzi la Bari au pierdut echipele care au avut mai mulți veterani decît tinerii lor adversari ?“ Un italian mă salută, mimînd aplauze. Lobanovschi pare iritat. Își caută cuvintele : „Jucătorii nu au vîrsta buletinului de identitate. În Mexic l-am avut în formație pe Blohin, care avea 30 de ani“. Unchiul Valeri mă decepționează. În primul rînd că ideea cu buletinul de identitate nu e prea nouă, iar în al doilea rînd pentru că trișează cu Blohin. Știm foarte bine că Blohin a jucat abia contra Canadei, fiind o rezervă de onoare, cum s-ar spune... Cineva l-a întrebat pe Dasaev dacă are vreo responsabilitate la primul gol. Portarul răspunde cu fair-play : „Vina e a mea în primul rînd. Am „închis“ doar partea în care mi-am zis că va trage Lăcătuș. Probabil că el a simțit asta. Mă consider responsabil“. Limbaj vechi, idei noi... Tot e bine...

Și cu asta, conferința de presă, care e menită mai mult să elimine contactele directe între jucători și cronicari, a luat sfîrșit...

Am revenit în sala de presă, printre computere și fete frumoase... Sala de la Bari e mai puțin zgomotoasă decît cea de la Ciudad. E și normal. Bari e undeva la pintenul „cizmei". Cronicarii au acum alte orașe. Aici e Di Cesari, de la Corriere, mai e belgianul de care v-am vorbit, mai e Patrick Urbini, de la L'Équipe. Mai e un puști cam insolent — vorba vine — de la ziarul francez „L'Evenement du jeudi". E unul care mă freacă tot timpul ba cu Hagi, ba cu Roman — îi pune pe toți într-o oală — cu Piața Universității, chiar cu Mazilu. Scormonește mereu, cum îi stă totuși bine unui ziarist... Îl necăjesc spunîndu-i că are frenezia lui Egon Erwin Kish. N-a auzit nimic despre reporterul frenetic. Și iarăși pune întrebări. S-a urcat pe masă pentru că nu poate sta locului. Scrie în carnet, fără să privească foaia... Îl interesează mai mult reacțiile mele faciale... Și, iarăși îl necăjesc : „Ascultă, *mon cher*, marile evenimente din Franța se petrec mai mult joi ?" În sfîrșit, nu i-a căzut fisa repede, dar se ridică imediat, nu se simte faultat... Pînă la urmă, ne despărțim pricteni... Nu mi-ar displace un coleg tînăr care să nu cedeze cu nici un preț... Descinde din familia adevăratului reporter care, dat afară pe ușa din față, intră pe cea din dos...

Am fost la computerul central cu acreditările. Am cerut operatoarei să-mi afle dacă Tassos Verghitsis, bunul meu prieten de la ultimele Mondiale, e în Italia. (Mi-a scris nu de mult că va veni). Fata îmi spune că numele nu apare. Tassos a fost operat de cancer imediat după Olimpiada de la Moscova, exact acum zece ani... Apoi a mai avut o intervenție. Sper să-l întîlnesc în faza a doua a Mondialului. *Dacă*... am să-l întîlnesc... Rîndurile celor cu cinci-șase Mondiale au început să se rărească... Ard de nerăbdare să-l văd pe Pedro Escartin, spaniolul care a început această cursă mai grea decît Safari-ul începînd cu Italia 1934... Pe argentinianul care s-a pornit și mai devreme, încă de la Montevideo, l-am văzut, în carne și oase, la Ciudad de Mexico, dar nu avea nimic din vioiciunea lui don Pedro, care comenta în fiecare seară la TV, de fiecare dată cu altă cravată... Jaques Ferran s-a retras — îmi spune tînărul Urbini. A rămas decan Rétha-

quer, Diavolul șchiop ,dar atît de fermecător. S-a retras și Sinet, undeva în Corsica, patria sa natală... Probabil că se îndreaptă spre Cagliari, în Sardinia, unde sînt englezii și olandezii. De bătrînul François Thébaud aud că pescuiește undeva în Normandia... Vreme trece, vreme vine...

Nu i-am întîlnit pe ruși. „Se dau morți — cum spune Ricu Răducanu — după înfrîngere". Nu sînt la niciuna din mașinile de scris. (Nici nu au chirilice). Ei scriu mai *lento*, se gîndesc mult. Nu seamănă deloc cu reporterul frenetic francez de care v-am vorbit. Au un soi de mîndrie de oameni neînțeleși. Au chiar orgoliu deosebit. Se vede c-au citit „Însemnările de vară" ale lui Dostoievski, în care Feodor Mihailovici spune chiar la început că „francezii sînt proști". N-am înțeles niciodată brutalitatea cu care cel care l-a creat pe Alioșa Karamazov poate spune așa ceva la modul general...

Dar să vedem ce spun chiar comentatorii sovietici, care, oricum ,sînt în miezul lucrurilor. Iată ce scrie Viktor Asaulov în „Fotbal și Hochei" din 17 iunie :

„E adevărat, se poate discuta despre al doilea gol al lui Lăcătuș, marcat dintr-un penalty care nu a fost penalty, dar hai să fim sinceri. Ai noștri au jucat prost, în stil aventuristic și trebuie să-i mulțumim lui *San Nicola* pentru faptul că ne-a scăpat de la dezastru. Deci, trebuie să privim mai în profunzime... Se spune că o echipă joacă așa cum îi permite adversarul. Fotbaliștii noștri au permis românilor să joace ușor, plini de încredere, uneori în frumosul stil al lui „Spartak". Echipa României este echilibrată, are lideri în fiecare compartiment, jucătorii sînt în excelentă condiție fizică. Fără îndoială, Lăcătuș se detașează în atac, dar pe el l-au ajutat mult și coechipierii, iar el pe ei. Echipa este tînără și plină de elan...

Ce s-a întîmplat în echipa U.R.S.S. ? În primul rînd, Aleinikov, care a jucat un sezon întreg fundaș central la Juventus, a devenit brusc mijlocaș central. În al doilea rînd, Zavarov n-a mai jucat efectiv timp de o lună și jumătate înaintea Campionatului mondial. În al treilea rînd în cadrul jocului cu trei fundași, nu cred că Raț e capabil să acopere zona în care a acționat excelentul Lăcătuș...

În al patrulea rînd, după cum se știe, Dobrovolschi a a fost în tratament aproape trei luni, timp în care nici nu a jucat pentru echipa sa, „Dinamo“ Moscova, ca să se trezească deodată titular. În al cincilea rînd, chiar după numai cinci minute n-am putut înțelege rolul lui, ceva între atacant fals și inter rătăcitor. În al șaselea rînd, echipa noastră a fost lipsită de viteză, de forță și de... suplețe în gîndire“.

„Procurorul“ Asaulov, pe care îl apreciez încă de la Mundialul spaniol, cînd ne întîlneam deseori în hotelul „Paco“ din Sevilla, a rămas același comentator care spune lucrurilor pe nume. E adevărat că și Lobanovschi nu este o primadonă care se simte jignită la prima observație, așa cum se întîmplă deseori și pe la noi...

Gazetarii camerunezi vorbesc franțuzește. Și vorbesc bine... Îi întreb dacă e adevărat că la ei echipa n-o face Nepomniacii, ci președintele statului, Paul Biya. Ezită. Nu răspund cu claritate. Se pare că e așa. Și se pare că președintele a spus limpede că echipa nu poate juca fără portarul N'Kono și fără Milla, 38 de ani. Știam pînă acum că jucătorul camerunez cel mai bine cotat ca nume este portarul Bell. Iată că președintele nu ține seama de cote și merge cu veteranii.

SĂ REFACEM RÎNDURILE

Vă rog să-mi permiteți să fac o propunere. Aș zice să abandonăm sistemul cronologic, pentru că, în profida aparențelor, e mai confuz. Și așa, domnul Havelange a decis că trebuie pornit la drum cu șase grupe. Partidele, mai ales dacă sînt privite retrospectiv, se amestecă, uiți și din ce grupă face parte Costa Rica, să zicem, cauți prin hîrtii, te întorci din drum, îți amintești de ceva — unde am pus, doamne, însemnarea despre Schillaci ? — astfel încît, în dorința de a face totul clar, confuzia crește. Așa stînd lucrurile, vă propunem să reluăm grupele, de la *giorone A*, cum spun italienii, la *B* și așa mai departe. Ne vom menține astfel în atmosfera grupei, vom fi mai aproape și din punct de vedere geografic... iată, ca să iau prima grupă, cea cu Italia, vom face naveta Florența-Roma, cale de două ore cu trenul, un tren cu aer condiționat chiar în clasa a doua, la care trebuie să faci așa-zisa *prenotazione*, altfel n-ai loc și stai pe strapontină sau chiar pe culoar, culcat pe spate, ca la Leordeni, cum mi s-a întîmplat să văd pe drumul de la Genova la Milano, drum lung, de vreo patru ore, deși nu sînt nici 200 de kilometri... Am nimerit atunci un fel de personal, dar n-am găsit altul... Personalul e o raritate în Italia. Cele mai multe trenuri sînt așa-zisele *diretissimo* sau *Inter City*, la care, pe lîngă biletul pe care l-ai cumpărat acasă, mai e nevoie de un tichet, care costă destul de mult, cum a fost de pildă tichetul Bologna-Roma, 7 400 de lire... împărțiți la 1 230, cît a fost dolarul în Italia în zilele Mondialului asta înseamnă aproape opt dolari, după care înmulțiți cu cît vreți

dumneavoastră... să zicem chiar oficial, pentru că la negru mi-e și frică să fac înmulțirea într-o țară în care, din punctul de vedere al turistului român, sandwich-ul costă 2 500 de lire, adică exact doi dolari, care,.. hai să renunțăm la înmulțire ! Nu înainte de a face precizarea că ei, italienii nu fac asemenea înmulțiri, pentru că au salariul mediu de un milion și jumătate... Dacă scoatem trei zero din salariul mediu și alte trei zero din prețul sandwich-ului, ajungem la concluzia că pe ei sandwich-ul îi costă doi lei și jumătate, să zicem cinci, dacă dublăm cifra salariului mediu. Dar despre asta și despre altele, mai tîrziu, poate chiar în cadrul fiecărei grupe în parte, pentru că, rezultatele trec, dar impresiile rămîn...

Să refacem, deci, rîndurile...

GIRONE A

Sîmbătă	9 iunie	ROMA	Italia—Austria
Duminică	10 iunie	FLORENȚA	Cehoslovacia—S.U.A.
Joi	14 iunie	ROMA	Italia—S.U.A.
Vineri	15 iunie	FLORENȚA	Cehoslovacia—Austria
Marți	19 iunie	ROMA	Italia—Cehoslovacia
Marți	19 iunie	FLORENȚA	Austria—S.U.A.

Clasamentul final al grupei

ITALIA	3	3	0	0	4—0	6
CEHOSLOVACIA	3	2	0	1	6—3	4
AUSTRIA	3	1	0	2	2—3	2
S.U.A.	3	0	0	3	2—8	0

Vor promova primele două echipe. Austria, cu cele numai două puncte, nu va intra în „optimi". De altfel, în faza următoare, a „optimilor", vor intra — după cum vom vedea mai tîrziu — doar echipele cu trei puncte la terminarea jocurilor din grupă. Dacă privim cu patru ani în urmă, vom constata că Bulgaria și Uruguay au promovat în optimi *cu numai cîte două puncte* (!) chiar și cu golaveraje net inferioare... Bulgaria cu 2—4, Uru-

guay cu 2—7 ! Această ultimă anomalie a fost posibilă pentru că Ungaria a avut un golaveraj și mai grav : 3—9 !, în urma acelui faimos 0—6 cu echipa Uniunii Sovietice !

...Să reluăm acum partidele grupei A în cîteva cuvinte...

ITALIA — AUSTRIA 1—0... *sau omul destinului*

Joc cu imnuri de slavă înainte de fluierul de începere. Presa întreagă și TV-ul în primul rînd așteaptă o victorie netă asupra echipei lui Polster. 82 300 de spectatori s-au adunat pe Olimpico pentru a sărbători marea victorie. Vicini aruncă în arenă cuplul de vîrfuri Vialli-Carnevale. Îmi aduc aminte, cu o zi înainte, aflîndu-mă în cantonamentul echipei naționale, la Bisceglie, am emis părerea că Schillaci e un vîrf mult mai energic și mai tehnic decît Carnevale. Grupul de antrenori români m-a privit cu... îngăduință. Profesorul Angelo a și punctat în stilul lui atît de personal : „Eh, nici așa să nu o luăm... Carnevale e un jucător !"

Italia încearcă să atace, dar austriecii, foarte puternici în contre, revin mereu, cu Polster vîrf unu și cu Ogris *la susținere*, cum se spune pe aici... *în appoggio*... Giannini împinge mereu, el, care e *il principe* pentru milioanele de tifosi. Vialli îl lansează pe Carnevale, care ratează în fața teribilului portar Lindenberger, care ne-a făcut atîtea zile grele, acum doi ani, la Viena, la acel 0—0 pe care nu mi-l explic nici astăzi... mă refer la detașarea cu care jucau ai noștri o partidă în care conta doar victoria, fie și numai cu 1—0.

Olimpico e numai urale de încurajare, deși se simte că un frison de îngrijorare străbate tribunele, deoarece Linzmaier se aruncă în pressinguri de săritor de triplu salt, fără fault, însă. Ratează Vialli... Mai bine rata cu Dinamo, la București, cu Sampdoria... El era în acea vreme omul de gol, din orice poziție, atît în squadra azzurra, cît și la *Samp*...

Pauză. Steagurile continuă să fluture. Suporterii austrieci sînt puțini. Lor le place mai mult Innsbruck-ul,

eventual Garmisch-ul german și Cortina italiană... Steagurile roșu-alb-verde continuă să-și desfășoare faldurile, pentru ca Baresi sau Maldini să simtă asta chiar de acolo, de jos, de sub bunker-ul tribunei. În tot cursul zilei de ieri, marile titluri se lățeau pe toată pagina : „Vinceremo". M-a izbit doar faptul că ducele Mussolini, cînd a anunțat intrarea Italiei în război, alături de Hitler, tot cu „Vinceremo !" a încheiat...

Se reia jocul. Intră De Agostini în locul lui Donadoni. (Suporterii italieni susțin mereu că o echipă italiană fără Donadoni nu e de conceput, dar asta este situația. Ca să fiu sincer, cam toți mijlocașii italieni seamănă între ei. Așa mi s-a părut și la „Europenele" din R. F. Germania. Mi-e și frică să o spun astăzi... M-ar mătura entuziasmul general... Îmi aduc mereu aminte de cuvintele lui Vaclav Havel, rostite cu cîteva zile în urmă : „Pe vremuri, sportivii erau stimulați pentru a lupta întru cinstirea culorilor patriei. Astăzi, din fericire, nu mai e așa". Și în subtextul acestei declarații pe care unii nu ar înțelege-o : „Poți lupta pentru ceea ce se spune că ar fi culorile patriei în multe alte feluri. De pildă, necumpărînd ceva prin față, cînd la coadă stau atîtea persoane..."

De Agostini își ia rolul în serios. Vrea să taie calea lui Herzog, care este deosebit de periculos. Apărarea austriacă începe parcă să dea semne de oboseală — a alergat enorm — dar golul nu vine. Temperatura tribunei scade mereu, cum scade indicatorul avionului, la aterizare, dar celebrul *colpo di grazia* al matadorului nu vine. Mai sînt douăzeci de minute. Din tribună se aude bubuitul lăuntric al Vezuviului, premergător erupției. Arbitrul brazilian Wright îi refuză un penalty clar lui Donadoni, faultat de Russ. Donadoni se ridică imediat. Nu are tehnica rostogolirilor uruguayene și nici masca rafinată a lui Maradona, care te înjură zîmbind. Italienii reiau atacurile. E 9—2 la cornere !

Stop ! S-a ridicat în picioare Vicini. Cere schimbare. Iese Carnevale, intră Schillaci. Mai sînt cincisprezece minute și Italia nu poate înscrie. Suporterii italieni

se consolează cu gîndul că și în Italia, cînd azzurrii au cîștigat titlul suprem cu Enzo Bearzot, Italia a terminat doar la egalitate cu Camerunul. Schillaci aleargă de colo pînă colo, dă din coate — e mai mult o prelungire a încălzirii sale întîrziate — stă la pîndă, cu începutul său de plesuvie care îl face să semene mai curînd cu un șmecher de port decît cu un fotbalist. Mingea e la Vialli, plonjon spre linia de corner, pe partea dreaptă... mingea e ca și pierdută... a înțeles și Pecl asta... dar Vialli, cel pe care-l cunoaștem, realizează o centrare miracol, „peste Garrincha", care, cînd a centrat, a fost gol... Mingea plutește prin fața careului mic, chiar la limita „rezervației private" a portarului... Apare ca din apă Schillaci... cap... și gol! Vezuviul a erupt! Tribuna se leagănă, *made in Mexico*, nimic nu mai poate stăvili entuziasmul italienilor. Austriecii repun greu. Și ce mult s-a bătut Linzmaier!

Revăd partida la televizor. Crainicul atinge cote de entuziasm pe care doar argentinianul care a transmis golul lui Maradona, pe Azteca, împotriva Angliei, le-a mai avut. Și încheie cu o meditație descinsă parcă din „Forța destinului". „Nici nu s-ar fi putut încheia altfel. A fost scris ca la Mondialul italian să strălucească steaua unui nou Paulo Rossi. Salvatore Schillaci, sicilianul, este omul destinului... A intrat după 75 de minute de joc în locul lui Carnevale, s-a furișat printre „tîrnăcoapele" austriece, deseori prea aspre. După numai trei minute a venit cross-ul (centrarea) miracol a lui Vialli, salt înainte și gol! A fost într-adevăr, omul destinului".

A doua zi, literele, uriașe, calcă hîrtia ziarelor ca tălpile de fier ale lui Armstrong pe Lună. *„Chiamatemi Pablito!"* Schillaci pierde simțul proporțiilor: „El, Pablito Rossi, a învins în Spania. Sper să-l imit la noi, în Italia. Dar, deocamdată, mă așteaptă banca de rezerve".

Formidabilă declarație. Un om care după un singur gol marcat vrea să se compare cu Paolo Rossi e ceva cu totul neobișnuit. Dar poate că tocmai din acest tupeu inimaginabil s-a și născut golul din această partidă cu Austria...

La Palermo se consumă scene pe care nici un regizor italian nu le-a gîndit vreodată... Sosesc telegrame de pretutindeni. De la Toronto, de la Sydney, pentru că Italia este pretutindeni în această noapte. Tatăl lui *Toto* este purtat pe brațe în plin Palermo, de parcă el ar fi marcat din centrarea lui Vialli. Italia află acum numele părinților lui *Toto*. Domenico și Giovanna... Se prezintă lumii întreaga familie... Sora Rozalia, cumnații, frații Giovanni, Carmelo și Giuseppe. Ca o veritabilă fotografie de familie siciliană... îmi aduc aminte de un film mare, „În numele legii", cu Massimo Girotti... *Toto* nici nu se născuse, dar era acolo...

A urcat în salturi inimaginabile. Ieri, încă, era nimeni. A pornit din cartierul CEP, apoi a dat fuga la Messina... nu și-ar fi putut închipui vreodată că va părăsi Sicilia, dar a găsit în drum o scară mai înaltă decît toate scările pompierilor din Messina și a urcat tocmai la Torino, la *Juve,* a venit imediat Coppa Italia, UEFA, *squadra azzurra,* Mondialul, golul! Ce viteză! Și ce soartă! Muncea la vulcanizare, juca la Amat și cîștiga 50 000 de lire pe lună și, aproape deodată, e „il re pallone", el, Toto Schillaci, cu părul lui scurt și cu privirea pîndind orice mișcare, el, care pare să fi fost eliberat dintr-o *prigione,* la cererea Italiei, pentru că în această zi de 9 iunie cineva trebuia să marcheze un gol în poarta lui Lindenberger... Iar fără Schillaci, acest gol, anunțat de toate clopotele Siciliei, nu s-ar fi născut niciodată...

În noaptea de 9 spre 10 iunie, la Palermo n-a dormit nimeni... Pe cerul acestui oraș de la capătul lumii *(finimondo)* urca o stea cu o lumină orbitoare. Steaua lui Toto Schillaci...

Pe fondul acestei *fiesta* fără sfîrșit, un singur gînd sumbru. Carnevale, cel care a ieșit pentru a intra Toto, e amărît și nu-și poate ascunde decepția: „Eu i-am obosit, tu, Toto, ai venit cu spada". Cu alte cuvinte, taurul era pe moarte. De acord. Dar cineva trebuia să aibă spada în mînă, ca să lovească. Și cred, tot mai mult, că acesta este lucrul cel mai greu în fotbal.

CEHOSLOVACIA — S.U.A. 5—1
sau „stratagemele" lui Gansler...

Ceea ce a surprins în ajunul acestei partide disputate la Florența a fost tonul superior al antrenorului american Gansler, care spunea că, deși echipa lui nu este perfectă din punct de vedere tehnic, nu se teme de Cehoslovacia. (Nu m-ar mira ca Gansler să nu știe foarte exact unde se află Cehoslovacia, mai ales că în drumul spre Bari am întîlnit pe culoar un tînăr italian care nu știa unde e România).

Gansler și-a pregătit echipa în stil... american. S-a antrenat cu porțile închise, a cerut să nu se aprindă reflectoarele, deși amurgul își aruncase de mult umbrele lungi pe gazon. A făcut secret din toate. Într-un cuvînt, a știut să facă atmosferă... Dar rezultatul ?

Rezultatul ? 5—1 pentru cehi, plus un penalty ratat la Bilek. (Am avut impresia că Bilek nici nu a mai vrut să marcheze. Era 5—1...)

Americanii, jucînd cum au jucat, au asigurat lansarea navetei spațiale „Skuhravy", care a marcat două goluri. Și asta pentru că în Italia, înainte de orice, contează omul care a marcat...

Foarte frumos golul americanului Caligiuri, venit și el, probabil, din Sicilia, patria lui Schillaci. Un gol american după 46 de ani în Italia... Asta s-a întîmplat în 1934, în timpul meciului Italia—S.U.A. 7—1. Autorul golului american, tot un italian, Donelli.

Mai interesantă decît golul a fost declarația lui Caligiuri după meci : „Am vrut să facem o partidă mare, știam că Bush se va afla în fața televizorului. Păcat. N-am reușit. Sper ca președintele să ne ierte... Îmi pare bine că am marcat. Se spune că a fost un gol frumos. Cred că pentru mine campionatul s-a încheiat. Dar sînt bucuros că am marcat și golul calificării în preliminarii, la Port of Spain, în meciul cu Trinidad-Tobago". Iată că formula Havelange tot ajută la ceva. Te învață geografie. Spuneți drept... așa că nu prea știați unde e Trinidad-Tobago ? E momentul să deschidem atlasul și să bifăm Trinidadul...

Cehii care au jucat bine, sînt deosebit de bucuroși. Îi dedică victoria lui Vaclav Havel... „Lui Havel și primăverii noastre".

După meci, am ieșit în oraș. (Sîntem la Bari). Am făcut o promenadă pe malul mării. Am văzut în radă vaporul care traversează Adriatica spre Dubrovnik. Un altul care face legătura cu Grecia, ocolind insulele Corfu, spre Igumenitsa, în sudul Albaniei. Ne propusesem să venim în Italia cu mașina, prin Bulgaria și Grecia, iar de acolo să luăm vaporul spre Brindisi, la doi pași de Bari. Pînă la urmă am cedat tentației de a ajunge la Roma, în numai două ore, cu avionul... Cred că am făcut bine. Aici, la Bari, se „sparg" toate mașinile... Ieri, cînd am ieșit în oraș, femeia de serviciu ne-a sfătuit să scoatem medalionul de la gît, „pentru că ți-l smulge". Ne mai spune că hoții cei tineri sînt deosebit de inventivi. Stai la volan, mașina e oprită la stop, ai făcut imprudența să scoți puțin brațul afară, la soare, și gata ! Motoreta din stînga și-a luat zborul, după ce, fulgerător, cel din spatele conducătorului ți-a smuls ceasul de la mînă...

Intrăm într-un mic ristorante, chiar pe malul mării... Ademenitor miros de pește prăjit. Vrem să bem o cafea. Cafelele italiene sînt doar cît un degetar, dar dacă bei una, stai treaz toată noaptea... Se vorbește numai despre fotbal. Dialogurile le angajează nu partenerii, ci mesele... Se vorbește atît de tare, încît cu greu poți prinde cîte un cuvînt... La un moment dat, un tip înalt, bine tatuat pe brațe... sirene, inimi străpunse, amorași... se ridică în picioare și tună : Mari proști americanii ăștia. I-au adus pe Pele și pe Beckenbauer pe bani grei... Și nici Pele, nici Beckenbauer nu i-au învățat nimic. Le-au luat banii, au mai tras o seară de adio, cu stadionul plin, Pele a strigat de trei ori, cu vocea lui de bas, „Love, love, love", eu m-am prăpădit de rîs, americanilor le-au dat lacrimile, că așa sînt ei... plîng cînd aud de *love*... își aduc aminte că fata aia a murit de cancer... fata hocheistului... și uite așa, cu Pele și cu Franzi, sau, mai bine zis, împotriva lor, marchează tot Caligiuri al nostru, pentru că în America sîntem vreo cinci milioane, și avem canale de televiziune, și Caligiuri al nostru a învățat să dea gol nu de la Pele.

sau Franzi, ci de la Riva, care a marcat cînd a vrut și a ratat numai cînd a făcut pariu că n-o să dea gol !" Șueta a continuat pînă la miezul nopții. Atletul tatuat, despre care aveam să aflu că îl cheamă Carlo, era supărat pe faptul că nu știa să pronunțe numele fotbaliștilor americani... „Singurele nume care se pot pronunța corect sînt Caligiuri, că e de-al nostru, și Ramos, care a fost cel mai bun jucător american, pentru că e spaniol. Basta !"

Așa s-a încheiat, dincolo de miezul nopții, la Bari, un meci care s-a jucat la Florența. „Mă, Carlo, află că și noi, românii, spunem mai frumos Florența decît *Firenze*. Și ca să te conving, chiar voi ați botezat echipa Fiorentina și nu Firenzina... Basta !"

Am ajuns tîrziu. O briză rece venea din largul mării. Să fie întotdeauna Adriatica atît de rece ? Azi dimineață nici n-am putut să ducem piciorul în apă : 17, cel mult 18 grade... Nicăieri, parcă, nu e mai frumos decît la Mamaia, cu nisipul ei fin care îți intră și în pori. La Mamaia, spre Năvodari, unde au apărut hotelurile cu nume frumoase. Mai ales „Alcor".

Gansler a încercat să joace pocker cu Venglos. A spus „plus potul" și nu avea decît un valet și un șeptar în mînă. Normal ar fi ca în partida următoare, cea cu Italia, să-i ia alte cinci sau chiar mai multe. Dar dacă schimbă jocul ?

ITALIA — S.U.A. 1—0 ... Abbiamo Scoperto America ...

M-aș fi așteptat ca formidabila presă italană să mai scadă tonul după acel 1-0 cu Austria și, mai ales, în perspectiva jocului cu americanii, pe care cehii lui Venglos i-au pus la colț în 90 de minute. Dar ți-ai găsit ! Ziarele curg. O stivă cu „Gazzetta" și cu „Corriere" s-ar urca mult peste turnul din Pisa, iar dacă am adăuga zecile și zecile de ziare de cîte 32 de pagini, „Il Matino", „La Republica", „Mezzogiorno" și încă o sută altele, am putea înveli catedrala San Pietro, de jos pînă la cupola lui Bramante și Michelangelo.

Acum, în preajma acestui meci cu S.U.A., totul trebuie să ajungă la paroxism. Revenirea lui Carnevale în locul lui Schillaci pare a fi lucrul cel mai firesc din lume,

pentru că așa a decis „magul", adică Vicini. Cazul Berti capătă proporțiile unui „to be or not to be"... Dar asta nu e totul. O cîntăreață americană, Joan Baez, „canta la gioia da perdere". Americanii cîntă bucuria de a pierde (!), care pare un sentiment cam ciudat în această lume care dorește victoria cu orice preț, dar parcă îmi aduc aminte de un vers al Ninei Cassian, „îți mulțumesc și pentru deznădejde", care mai îndreaptă lucrurile...

În acest malaxor de idei și imagini, la care se adaugă ritualul de fiecare zi al emisiunii „Gli processi dei Mondiali", dominat seară de seară de Gianni Brera, îmi place mult atitudinea lui Schillaci, „eroul zilei", care spune : „Sînt gata să intru împotriva Statelor Unite, dar prefer ca totul să meargă bine și să nu fie nevoie de prezența mea". Nu e lipsit de bun simț sicilianul...

...Arbitrul mexican Codesal fluieră sfîrșitul partidei. În tribună e doar o agitație de circumstanță. Publicul e nemulțumit, pentru că aplică mereu regula de trei simple și în fotbal... „Dacă în meciul cu Cehoslovacia au încasat cinci goluri..."

Vicini e grav la micro-interviul de sub tribună... „Imi este suficientă calificarea". Oare ?

Publicul fluieră. Sigur că e cam ciudat ca o echipă care s-a calificat (chiar astăzi) în „optimi" să fie fluierată, dar acesta este fotbalul. Italia cîntă imnuri de slavă jucătorilor, dar raționamentul celor mulți din tribună e simplu : „Dragă Giuseppe, dragă Gianluca, noi te plătim cu milioane de dolari... Uneori, la semnarea contractului, primești salariul meu pe treizeci de ani sau chiar mai mult. Să știi că pe tine nu te plătește Agnelli sau Ferlaino, cum scrie în ziare. Te plătim noi... Noi și nimeni altul. Așa că, să nu te surprindă fluierăturile noastre. Ele fac parte din joc".

A fost mai întîi golul lui Giannini, un gol frumos, nici vorbă, dar care i-a făcut pe spectatori să vizeze alte cinci sau șase. Și ele nu au venit. A venit apoi momentul de răscruce. În minutul 33, Vialli a ratat un penalty ! Nimeni altul decît Vialli. Și jocul a scăzut, squadra s-a dat la fund... Mai mult decît atît. În minutul 75, ame-

ricanul Murray bate formidabil o lovitură liberă. Zenga „scoate" ca prin minune, respingînd. Mingea revine la Vermes, care e la un pas de gol... Zenga se aruncă disperat, dar mingea trece... Gooool ? Centomila încremenește. Dar, apare ca din pămînt Ferri și respinge de pe linia porții... Mai era atît de puțin pentru o neașteptată tragi-comedie, mai sonoră decît tragi-comedia de la Middlesbrough, de la World Cup '66, cînd Pak do Ik a avut mai mult noroc decît Vermes...

Ziarele au renunțat la superlative. Era și cazul. Ici colo, cîte un „Abbiamo scoperto America", cu insistența de a sugera că, totuși, America a fost descoperită abia astăzi... Sau „Azzuri a dieta", suflu ironic la adresa fotbaliștilor italieni care au fost poftiți la un banchet și s-au ales doar cu un pahar cu apă rece, cum se obișnuiește să se servească la restaurantele americane înainte de masă...

Să mai insist asupra meciului ? N-ar avea rost. Cert e că în această partidă cu americanii Italia a avut mai puține ocazii decît în meciul cu Austria... Nu știu de ce am impresia că toate relele o să se abată asupra lui Vialli, care a ratat lovitura de 11 m. Se spune mereu în fotbal : „La 2-0 alta ar fi fost situația..." Poate că e adevărat, dar nu mi se pare foarte elegant să cauți cu tot dinadinsul un țap ispășitor... Dacă ar fi ratat Schillaci, care a intrat imediat după pauză — și tot în locul lui Carnevale — trăznetele s-ar fi abătut asupră-i. „Fii serios domnule, îmi spune Dino. Schillaci nu poate rata". Și apoi, cu ochii cuprinși de mînie : „Știți de ce a jucat slab Italia ? Pentru că și la *Scala*, dacă ai un partener fără talent, dai în bară chiar dacă ești Luciano Pavarotti".

Dar să-l lăsăm pe Dino. El este unul din acei nebuni, *furbi*, care fac, pînă la urmă, grandoarea fotbalului italian. Deocamdată, vă propunem să revenim la partida Italia—U.S.A. împreună cu Pele, care văd că își menține rubrica , aproape zilnic. (Bineînțeles că Pele nu admite să fie plătit doar cu articolul, motiv pentru care fiecare intervenție este însoțită de o poză, un autograf și brațul sting ridicat, pentru ca să se vadă că el, Pele, acordă prioritate ceasului japonez). Deci, să vedem ce spune Pele, care e un autentic *doctor honoris causa* în materie... Vă

previn că Pele nu e entuziasmat de atacul Italiei. El se angajează direct în dispută, fără să omită faptul că la 8 iulie Italia ar putea să devină campioana lumii... (Articolul lui Pele se intitulează „Italia, non sai attacare", dar *il re* atinge și alte probleme, inclusiv cele legate de echipa României după jocul cu Camerun). Deci...

Chiar nu știe să atace Italia ?

„Pentru a doua oară în istoria Mondialelor, o echipă africană promovează în optimi. Această performanță a reușit-o Camerunul ,care a învins România cu 2-1. Și cred că e vorba de o surpriză. Cu această victorie și cu admirabilul rezultat de egalitate al Egiptului contra Olandei, americanii au făcut o realitate dintr-un vis. Jucînd bine, profitînd de greșeli, Camerunul a ținut piept românilor. E adevărat, primul gol a fost viciat de faultul lui Milla în atac, dar nu-i putem reproșa prea mult unui jucător ca Milla pentru faptul că a știut să valorifice întreaga lui... experiență, într-o asemenea ocazie. După aceste două jocuri bune, nu m-ar mira ca africanii să se îndrepte spre finală. Eu nu cred că este vorba de o aspirație excesivă.

În meciul cu Camerunul, România a mizat prea mult pe jocul egal și a fost surprinsă în final. În momentul de față, Camerunul lasă foarte puține speranțe rușilor. (N.R. — aici ești puțin naiv, senor Pele). Arbitrul Frederiksson, care i-a defavorizat pe ruși în Mexic, în partida cu Belgia, nu a văzut acum „mîna" în teren a lui Maradona.

Pentru a treia oară consecutiv, rușii sînt frustrați la un Mondial. Reproșurile lui Lobanovschi sînt fondate. Sovieticii au fost clar dezavantajați. Chiar și în partida jucată cu România, sovieticii au fost penalizați cu un penalty pentru o „mînă" comisă în afara careului.

Așa cum era de presupus, Italia a intrat în optimi. Dar azzurrii nu au jucat bine, și asta nu numai pentru că americanii s-au apărat cu multă atenție. Italia nu a fost capabilă să „rupă" schema defensivă a adversarului. Rămîn la părerea că Italia nu are *vocație ofensivă*, și mi se pare normal. Cu formidabilele apărări pe care le are, a

preferat întotdeauna să-și aștepte adversarul, pentru a recurge apoi la contraatac. Și cînd nu reușește să impună acest tip de joc, atunci pierde. E adevărat, penalty-ul ratat de Vialli contra americanilor a frînt întreaga echipă.

Dacă apărarea e puternică, nu-mi place prea mult *el centrocampo*. Doar Giannini a încercat să joace un fotbal frumos. Cred că în partida cu Austria prezența lui De Agostini ar fi produs mai mult. În atac, Vialli a luat start slab și s-a făcut remarcat doar prin mingea pe care a lăsat-o să „curgă" cu multă inteligență în golul realizat de Giannini.

Mi-au plăcut americanii contra Italiei. Strînși în apărare, atenți, plini de voință, au reușit să frîneze Italia. Toată lumea se aștepta la un scor fluviu, ceea ce s-ar fi putut întîmpla dacă Vialli nu ar fi ratat penalty-ul care, în paranteză fie spus, cred că nici nu a fost, deoarece faultul s-a comis în afara careului. Cred că dacă în compania Cehoslovachiei S.U.A. ar fi jucat cu precauții defensive, așa cum a jucat și Italia, scorul nu ar fi fost atît de apăsător. Ei au plătit tribut lipsei de experiență. Mai mult însă decît jucători experimentați, S.U.A. are nevoie de antrenori de import. Sînt convins că peste patru ani, cînd vor juca și acasă, vor avea un rol de prim plan. Jucătorii americani au forță. Vor crește în valoare. Cred că S.U.A. va străluci chiar la următorul campionat mondial.

În concluzie ,să spunem că africanii au intrat în istoria fotbalului mondial grație lui Milla, care, la 38 de ani, a devenit o stea. Fotbalul oferă asemenea posibilități. Un jucător între 30 și 35 de ani poate juca foarte bine. Nu e ca la tenis, unde poate triumfa și un copil dacă are într-o mînă racheta, iar în cealaltă un biberon".

Trebuie să recunoaștem că *il re* Pele are o mare capacitate de sinteză, spirit de observație și foarte mult umor. Ceea ce regret e că în loc să-l critice pe Lazaroni și pe toți cei care l-au precedat, nu se decide să facă pasul cel mare, „să ia Brazilia" și să o ducă la victorie, după două decenii de decepții, în care apare portretul atît de sugestiv al fetei care plînge în tribună...

CEHOSLOVACIA — AUSTRIA 1—0, derby-ul bătrînei Europe...

De ce „bătrîna Europă" ! ? Întrucît sînt aproape 60 de ani, echipele noastre, aproape la fel de bătrîne, Ripensia, Venus, Rapid, jucau mereu cu perechea Slavia-Sparta și Austria-Rapid sau Admira... De astă dată vom spune că e un derby, deoarece sîntem într-o grupă în care liderul e cunoscut (Italia, cu patru puncte), iar lanterna — de asemenea, S.U.A., cu 0 puncte). Echipa lui Venglos a „prins" un prag bun cu americanii (5-1), care poate fi decisiv, în timp ce Austria știe că în cazul unei înfrîngeri în fața cehilor, aceștia vor totaliza tot patru, iar ei, austriecii, vor fi ca și eliminați, deoarece e greu de presupus că două puncte pot asigura calificarea, așa cum s-a întîmplat în Mexic...

A fost un meci de valoare medie. Surprizele nu erau de așteptat, Skuhravy. omul de gol, nu i-a mai avut în față pe atleții americani, care nu prea știu să sară la cap. Partida a fost decisă de un penalty comis asupra lui Chovanec, în minutul 29, de admirabilul portar Lindenberger — vechea cunoștință de la Viena — și executat de Bilek. (Îmi aduc aminte, acum un an s-a jucat la Nitra, în Slovacia, meciul amical Cehoslovacia-România (2-0) după un 0-0 cu Portugalia la Lisabona. A fost chemat la Nitra și Chovanec, care juca la Eindhoven. Publicul a fost împotriva „renegatului Chovanec". Dar „olandezul" a jucat bine... Acum, aici, în Italia, el este autoritatea numărul 1 în echipă.

La conferința de presă, antrenorul Hickersberger a fost realist : „Pentru noi, calificarea e compromisă. Ar trebui să cîștigăm la un scor foarte mare cu americanii și să sperăm că trei echipe din alte grupe n-o să adune trei puncte, ceea ce e greu de crezut".

Cancelarul austriac Vranitzky nu-și poate ascunde deziluzia. Oamenii politici își dau seama că la Mondial „se prezintă" în fața unui public de miliarde. E adevărat, unii spun, deseori, pe bună dreptate, că nu e nici o legătură între patria lui Mozart și cea a lui Polster, dar nu poți convinge pe toată lumea...

ITALIA — CEHOSLOVACIA 2—0 ... și golul ceh trecut cu vederea

În sfîrșit, Italia a depășit clasicul său 1-0. 2-0 e un scor imens în peninsula fotbalului. Golul doi, al lui Baggio, a devenit o adevărată Iliadă a fotbalului italian. Ziarele explodează. Se apelează la tot soiul de comparații. Se invocă avocați celebri. Scurta cursă a lui Baggio, care a pus pe picior greșit doi apărători cehoslovaci, e descrisă de sute de ori. Și mereu altfel. Încă de ieri ziariștii vorbeau despre „piticii" Schillaci și Baggio. Astăzi, așa cum afirmă „Il Mattino", la „Scala" nu a existat în peste un secol entuziasm atît de mare, indiferent dacă eroul s-a numit Caruso sau Placido. Primul gol, cel al lui Schillaci, e mai frumos decît toate cele ale lui Pablito Rossi. Al doilea, cel al lui Baggio, e comparat doar cu golul lui Maradona, *al doilea,* pe Azteca, în meciul cu Anglia, în 1986. Printre avocați, Platini însuși, condamnat zilele trecute la patru luni închisoare și peste un milion de dolari amendă pentru niște „bani negri" primiți cîndva la Saint-Etiene. Cînd De Napoli, coechipierul lui Maradona la Napoli, încearcă să tempereze entuziasmele, spunînd : „În Mexico, Diego a plecat mult mai de departe ; golul lui Baggio, înscris acum cîtva timp la Sao Paolo, la Napoli, seamănă mai mult cu cel marcat împotriva Cehoslovaciei". La această „crimă" reporterii sar ca arși : „Cum e cu putință oare o asemenea lipsă de patriotism ?" E adevărat, cu ani în urmă, un ziarist foarte vechi mi-a spus odată : „Ascultă, Ioane ! cînd cineva marchează un gol de la 25 de metri, pune și tu 30, că nu pierzi nimic. Cîștigă, în schimb, fotbalul". N-am prea fost convins cu această idee. Fotbalul e un sport în care pînă și micile exagerări — ca să nu spun minciuni — se decontează, odată și odată...

Italia a fost mai bună, fără îndoială. A și avut un penalty neacordat. Dar a fost „apărată", pe de altă parte, de un gol al cehilor, la scorul de 1-1, neacordat pe motiv de ofsaid... Arbitrul Quiniou a fost apărat și el de Comisia care taie și spînzură, totul trecîndu-se lui Langehove, tușierul. (Quiniou era într-o poziție mai avantajoasă).

Italia e calificată, cu șase puncte din șase. Entuziasmul este general. Toată lumea a uitat cuplul Mancini-Vialli. Noii idoli au urcat pînă în vîrful unui turn mai înalt decît cel din Piazza San Marco... Întotdeauna mi-am spus că super-superlativul titlurilor italiene este totuși rodul unor clișee „developate" la computer. Astăzi am unele rezerve. Priviți-le ! „Schillaci e Baggio da sogno" (de vis) „Un Baggio de sole", „Schillaci-Baggio, grande Italia ! „Toto e Baggio, estazi !" (în extaz), „Toto-Baggio che show !", „Schillaci-Baggio, la verra Italia", „Baggio-Schillaci, ecco i gemelli !" (Gemenii nu mai sînt Romulus și Remus. Sînt Toto și Baggio).

Italia in delirio ! Acesta este titlul cel mai apropiat... Sigur că nimic nu este original, superlativele se adună, totul crește... Se vede pe chipul oamenilor că aceste torțe, nu titluri, exercită o formidabilă presiune... „Gazzetta dello sport", care se detașează de toate celelalte reviste și ziare prin culoarea sa roz, a devenit ziarul nr. 1, pentru că orice italian vrea să aibă în mînă un steag. Și îl are.

Între timp, Franz Beckenbauer comentează eventualele dificultăți ale lui Vicini față de delirul general. El pornește de la un titlu care trebuie să-i pună pe gînduri pe Vicini : „Una coppia (cuplu) che adesso (acum) non și potra dividere". Ați înțeles, desigur... Cuplul nu mai poate fi rupt. „N-aș vrea — spune Beckenbauer — să fiu acum în situația lui Vicini"... Și ziarele scormonesc la infinit. În profida entuziasmului pe care îl fac să crească prin toate mijloacele, caută mereu să mai scoată un subiect de discuție, să propună variante, chiar dacă „la coppia (cuplul) a conquistato Roma !"

Cine are dreptate ? Cred că Beckenbauer. Lui Vicini nu i se face nici un serviciu. I se atrage mereu atenția, la modul foarte subtil, că îl are, totuși, pe conștiință pe Vialli, care, înainte de Schillaci și Baggio era adevăratul Iulius Caesar al fotbalului italian...

În drum spre Bari, am întîlnit în compartiment un factor poștal care, văzîndu-ne cărțile de acreditare atîrnate de gît, a intrat în vorbă pe temele fotbalului. Apoi

ne-a arătat biletul pe care l-a cumpărat pentru partida Argentina-România de la 18 iunie, la Napoli. (Biletul costa 100 000 de lire... Factorul cîștigă numai 1 300 000 de lire pe lună și ne spune că a lucrat cîteva duminici pentru a sustrage bugetului familiei această sumă cu adevărat imensă... 100 000 de lire însemnau atunci vreo 85 de dolari). Din vorbă în vorbă, factorul, care știa cam tot ce se poate ști despre fotbal, ne-a spus că *il calcio* și mai ales *il comissario tecnico* (Vicini) au principalul dușman în presă, pentru simplul fapt că ea, presa, dărîmă totul, de la o lună la alta, de la o zi la alta, de la o frază la alta. Dar ce s-ar face, adăugăm noi, fotbalul italian fără presă ? Încearcă să oprești reclamele *Coca Cola,* chiar în acest moment în care se vînd milioane de cutii pe zi... cînd ai impresia că reclama e un lucru în plus, ceva cu titlul inutil. „Totul va începe să scadă — cum spune amicul Napoleone Bologna, proprietarul unui prosper ristorante — totul va intra în anonimat și va coborî, încet, încet, spre faliment". Acesta e și motivul pentru care presa sportivă e un rău absolut necesar, iar erorile ei — pentru că uneori le comite — sînt cele care urcă la paroxism dragostea dementă pentru fotbal a aproape tuturor italienilor...

Acum ,după ce s-a jucat și acest meci cu Cehoslovacia, au început calculele : „Cu cine va juca Italia în „optimi" ? A început dezlegarea ecuației lui A 1, care va juca în compania lui C 3, D 3, E 3. Dar care sînt aceste echipe ? Totul e un semn de întrebare. Se pot emite ipoteze, dar nu se știe nimic. Un singur lucru se știe. Că Italia va juca la Roma, pe Olimpico. Și acesta este lucrul cel mai important. Băieții trebuie să-și păstreze hotelul, bucătăria, piscina...

În ordine, cum spune computerul, Italia va juca cu Uruguay-ul (45 la sută), Scoția (30 la sută), Columbia (20 la sută), Spania (4 la sută) și Coreea de Sud (1 la sută). Sînt curios cum s-a ajuns la acest 1 la sută... Important e că Italia va juca cu Ruben Sosa sau cu Bo Johnson...

AUSTRIA — S.U.A. — sau cîntecul lebedei...

Un final trist al echipei lui Lindenberger. Fotbalul e tot mai mult o expresie a stării psihice... Austriecii aveau nevoie de scor, dar mai aveau în subconștient faptul că nici un scor nu-i poate ajuta, pentru că în toate grupele existau candidați la trei puncte. Americanii, încurajați de performanța cu echipa Italiei (0-1), au reușit să reducă scorul la 2-1.

Așa se încheie jocurile unei grupe în care promovează Italia și Cehoslovacia, fără probleme. Statele Unite, formația cea mai modestă a Campionatului mondial, a fost, de fapt, cheia calificării. A fost o grupă pe care Maradona a calificat-o la start ca fiind „opera" domnului Blatter, un oaspete la discreția gazdelor. Afirmația a produs atunci rumoare și chiar mai mult decît atît, dar Diego știa ce spune. Celebra lui iuțeală de mînă a surprins jocul bilelor... E un mare avantaj să pornești la drum cu două puncte sigure, cum au fost cele cu echipa Statelor Unite...

Și-acum, după acest *girone A*, vom face o pauză de cifre și comentarii. Vom încerca, în paginile următoare, să ne oprim în amănunt doar asupra grupei B, în care joacă echipa noastră. Ne va fi mai ușor, pentru că ne-am și ocupat de primele două partide — cea inaugurală, de la Milano, între Argentina și Camerun, și primul nostru joc, cel de la Bari, în compania Uniunii Sovietice....

Acum despre a treia partidă, cea de la Napoli, între Argentina și echipa Uniunii Sovietice.

Am revăzut fișele, mi-am regăsit amintirile, mi-am reamintit „masa rotundă" pe care am susținut-o pînă la miezul nopții. Mi se pare cel mai sugestiv pentru rememorarea acestei partide revederea casetei tehnice apărute în „Gazzetta". Iat-o... Ea poartă un titlu mai limpede decît orice alt comentariu :

L'arbitro, il peggiore in campo...

...adică, „arbitrul, cel mai slab de pe teren" (Frederikson).

Deci, caseta tehnică"...

ARGENTINA		UNIUNEA SOVIETICĂ	
Pumpido (fără notă)		Uvarov	6
(Goycoechea)	7	Bessonov	6
Serrizuela	6,5	Gorlukovici	6,5
Olarticoechea	6	Hidiatulin	6
Simon	6	Kuznețov	6
Monzon	6	Aleinikov	5,5
(Lorenzo)	fără notă	Zîgmantovici	6
Troglio	6,5	Zavarov	6
Burruchaga	6,5	(Liutîi)	fără notă
Batista	6	Protasov	6
Caniggia	6	(Litovcenko)	fără notă
Maradona	7,5	Dobrovolski	6
Basualdo	6	Salimov	5

Arbitrul Frededikssоn 4

A fost, deci, un joc spre 7. Și chiar dacă aprecierile gazetarilor sînt deseori subiective, ca să nu mai punem la socoteală faptul că e greu să urmărești 24 de jucători, parcă raportul de 70—65 în favoarea Argentinei este cel real. Bineînțeles că trebuie luată în considerație și omisiunea lui Frederiksson la „mîna lui Maradona", care ar fi trebuit să fie concretizată de arbitru cu un penalty.

Sovieticii au jucat mai bine după eliminarea lui Bessonov, în minutul 48 (În jurul acestui caz s-a făcut multă vîlvă, dar eliminarea lui Bessonov, deși dureroasă pentru echipa lui Lobanovski, a fost corectă, sub semnul lui *dura lex, sed lex*... Bessonov l-a prins de tricou pe Caniggia, lansat spre gol. Prevederile F.I.F.A., mai ales în capul acestei ediții, nu puteau duce la o altă soluție.

Scorul a fost deschis de Troglio (min. 27), dintr-o fază asemănătoare celei în care a marcat Schillaci golul din partida cu Austria. A centrat Olarticoechea și Troglio a înscris cu capul. Al doilea gol a fost opera lui Burruchaga, spre final. Jocul bun al sovieticilor după eliminarea lui Bessonov a alimentat ideea frustrării echipei lui Lobanovski. Din păcate pentru sovietici, ei au venit în Italia cu o stare psihică de învinși. Se pare că și în cazul lor

operează ideea că jucătorilor le fuge pămîntul de sub picioare, adică pierd mereu ocazia de a se afirma în fotbalul mare profesionist, ceea ce nici unul dintre cei plecați nu a reușit pînă acum. Nici Dasaev, un portar oarecare la Sevilla și la... Bari, Hidiatullin, un fundaș obscur la Toulouse, ca să nu mai vorbim de perechea Zavarov-Alcinikov, oaspeți nu prea doriți la Torino, cu speranța că vor putea fi cedați, fie și cu pierdere... Îmi aduc aminte, cu puține zile înainte de startul Campinatului mondial, a fost la București Franco Ianich, directorul tehnic al lui Bari. Am angajat această discuție pe tema jucătorilor sovietici din Italia. Mi-a răspuns fără să stea mult pe gînduri : „Rușii sînt niște introvertiți... Stau mereu pe gînduri... Parcă le plouă mereu. Iar Italia înseamnă soare, exuberanță și, mai ales, comunicativitate, chiar dacă la șuetă se debitează și multe prostii... Zavarov e un om trist.. Ce poți face cu un om trist la fotbal ?"

Stau și mă gîndesc că nici englezii nu sînt prea exuberanți. Dar îmi revine mereu în față chipul jovial al lui Bobby Robson, ceea ce nu se prea întîmplă cu Valeri Lobanovski, și mutra impertinentă a lui Gascoigne, un tip vital prin excelență care, la bătrînețe, o să semene, în mod sigur, cu Falstaff...

După partidă s-au făcut două observații pe care le reții. Prima e declarația lui Sacchi : „Maradona se ocupă de magie în fotbal. Cînd e el în teren, biletul e plătit din plin".

A doua se referă la faptul că vulpea de Caniggia a reușit pînă acum să elimine trei jucători (cartonașe roșii) în numai două partide. În partida cu Camerunul el a reușit „expulzarea" lui Massing și K. Biyik, iar în a doua, cu Uniunea Sovietică, l-a scos din teren pe Bessonov...

„E o tehnică și asta — îmi spune Hagi la Terme Telese. În fotbal trebuie să știi totul". Îmi aduc aminte, după celebra mînă a lui Maradona, pe Azteca, din meciul cu Anglia, un almanah a făcut o anchetă. Se solicita punctul de vedere al unor fotbaliști români despre felul în care ar fi procedat ei în situația lui Maradona. Primul a răspuns antrenorul Jenei. El a spus că îi învață întot-

deauna pe fotbaliștii săi să elimine asemenea tentații. Spre surprinderea reporterului„ „Săptămîna", îmi pare, toți ceilalți, elevi ai lui Jenei, au răspuns fără echivoc că ar fi procedat la fel... E o mare distanță între predică (oricît ar fi ea de morală) și focul luptei. Cei mai mulți dintre jucători au și spus atunci că ar fi făcut-o în folosul echipei. Printre cei care au răspuns în acest sens (și nu a existat nici o părere contrară) a fost și Hagi...

După jocul de la Napoli, echipa lui Lobanovski era practic eliminată. Era o surpriză la fel de mare ca și victoria Camerunului, în deschidere, asupra Argentinei...

CAMERUN — ROMÂNIA 2—1, și „momentul Hagi"

Mi-e greu să scriu despre această partidă. Greu din punct de vedere sentimental, dar destul de interesant — profesional. Camerunul a fost tratat cu destulă ușurință. S-a considerat că Argentina a avut nasul pe sus, că victoria a venit în urma unei grave greșeli a lui Pumpido. Nimeni nu a vrut să-și aducă aminte că echipa africană a fost neînvinsă în Mondialul spaniol '82... Și acolo s-a spus că a fost o întîmplare. (Sînt curios să văd ce am scris în cartea Mundialului spaniol despre Camerun. Dacă am scris. Să caut...)

Iată...

...Pe stadionul „Riazor" din Coruna, camerunezii *lasă impresia că joacă cu o minge mai ușoară* (n.r. — în mod curios, sau nu, acum, în Italia, am aceeași impresie). Rînd pe rînd, în chiar primele minute, Abega și Mbia ratează mari ocazii de gol. Și orice gol, aici, înseamnă calificarea. Polonezii nu reușesc mai nimic. Mai mult decît atît, îl pierd pe centrul înaintaș Iwan, care părăsește terenul — ruptură de ligamente — și e înlocuit cu Szarmach, 32 de ani, din generația de bronz de la Weltmeisterschaft...

Camerunul încheie cu 0—0 meciul cu Polonia, după un joc mai bun decît al polonezilor, care au atacat în gol. „Ce zici, Jean Philippe ?" „Nu mai înțeleg nimic. După acest 0—0 mă aștept ca Noua Zeelandă să-l țină în șah pe Blohin".

Îmi aduc aminte, mi-a plăcut foarte mult Milla. I-am publicat și caricatura, la pagina 175 a cărții „Espana". (Am să-l rog pe machetator să mi-o reproducă și să o repete în aceste pagini. Milla avea doar 30 de ani... În echipa din '82 au jucat Milla, N' Kono, Onana și Kunde. Puternici africanii, după opt ani...

Și pentru că tot vreau să amîn intrarea în amănuntele partidei noastre cu Camerunul, un pic de istorie și geografie, pentru că, sinceri să fim, nu prea știm, la comandă, unde se află Camerunul... Ei bine, dacă asemănăm partea de vest a Africii cu un sîn din profil, Camerunul se află exact sub sîn...

A fost descoperit, ca și America, în 1492, de portughezi. Comandantul portughez Fernando Poo s-a oprit în estuarul care astăzi se numește Wouri. Crustaceele pluteau cu miile pe apele fluviului. Navigatorul a botezat fluviul „Rio dos Camaroes", rîul creveților. Acest nume va cunoaște modificări succesive și va ajunge să fie *Camerun*... Să lăsăm evoluția politică și să ajungem la actualul președinte Paul Biya, care a avut un mare rol în formarea echipei, deoarece el este cel care i-a impus pe Milla și pe portarul N' Kono antrenorului Nepomniachii...

Să mai verific o dată lista jucătorilor, vîrsta lor. Vreau să-mi dau seama cîți au jucat în Spania, în '82... Deci, Milla e o certitudine. S-a născut la 20 mai 1952... 28 de ani împliniți. N' Kono — la 20 iulie 1955. 35 împliniți... Onana — 26 de ani acum. E posibil să fi jucat la 18 ani... În sfîrșit, Kunde, 15 iulie 1956, 34. Avea 26 de ani în Spania...

Cronicile italiene sînt dominate de o formidabilă fotografie a lui Milla, căzut în genunchi, spre tribună, dar mai curînd mulțumind cerului. Dar de unde și pînă unde Miller (!), așa cum scrie în buletinele oficiale ? Iată explicația. Are o veche ramificație germană. V-ați fi gîndit vreodată ?

Să încep tot cu caseta tehnică. Spune mult...

CAMERUN — ROMÂNIA 2—1 !

Camerun : N' Komo 7 — Onana 6,5, Ebwelle 6,5. Kunde 6 (min. 69 Pagal, fără notă), Tataw 6,5 — N'Dip 6,

M'Bouh 7, M'Fede 7 — Makanaki 6,5, Omam Biyik 6, Kessack 6 (min. 59, Milla 8).

România : Lung 6 — Rednic 6, Andone 5, G. Popescu 5,5, Klein 6 — Sabău 5, Hagi 6 (min. 59 Dumitrescu 5), Rotariu 6, Timofte 6 — Lăcătuș 5,5, Răducioiu 5 (min. 63 Balint 5,5).

A arbitrat Silva Arco (Chile).

Au marcat : Milla (min. 76 și 87), Balint (min. 89).

Bilete vîndute 38.000. Spectatori prezenți — ... 25 000

(Caseta tehnică aparține rubricii de sport a ziarului „Republica", conducă de binecunoscutul comentator Gianni Brera)

*

Partida e încă proaspătă în memoria iubitorilor fotbalului nostru care — sînt convins — au fost cel puțin cinci milioane în fața televizoarelor. A fost un meci care se îndrepta spre un rezultat de egalitate, chiar dacă ai noștri au avut mai multe ocazii de gol.

Marea supriză s-a produs în minutul 56, deci după aproape o oră de joc, cînd Jenei l-a chemat pe Hagi pe banca de rezerve, trimițîndu-l în teren pe Ilie Dumitrescu. A fost un moment de uimire la masa presei. De ce Hagi ? Pînă și caseta italiană, oricît ar fi de subiectivă — și de ce ar fi în acest caz ? — arată că șapte jucători au note „sub Hagi". Sigur că Hagi nu a jucat ca la Monte Carlo, de pildă, dar...

După partidă, antrenorul Nepomniaci a declarat, între altele „Astăzi am cîștigat și datorită ajutorului pe care mi l-a dat, fără să vrea, Jenei. Am avut „pe Hagi" doi jucători — poate că și din cauza asta el nu a avut cîmp liber. În momentul în care am văzut că iese Hagi, am decis imediat intrarea lui Milla. (N.a. Se poate vedea și din casetă că Milla a intrat la numai trei minute după ieșirea lui Hagi — exact timpul cît a avut posibilitatea să se încălzească). Numai astfel am avut curajul să-l introduc în teren pe Milla".

Rezultatul acestei schimbări se știe. Milla a făcut tot jocul, a deschis scorul — e adevărat, în urma unui fault asupra lui Andone, dar stoperul nostru nu poate invoca

vreo scuză, deoarece diferența de gabarit și de înălțime erau în favoarea hunedoreanului. Milla a fost mai iute, a apreciat mai bine faza, l-a simțit pe Andone dezechilibrat prin plasament și a „lovit" în întîmpinare... Jocul era pierdut. A venit apoi și golul doi, tot Milla, cu un sprint mai tineresc decît cel al lui Răducioiu, acesta din urmă destul de șters în această partidă...

Nu mi-a fost prea ușor să-mi scriu corespondența pentru „Gazeta". M-am urnit greu, dar asta e meseria... La demi-solul hotelului, gazdele, binevoitoare, au organizat un mic centru de presă, în care se aflau șase mașini de scris Olivetti. E adevărat, scrii greu, multe clape sînt inversate, lipsește ă-ul, lipsește și î-ul, pentru cifre trebuie să apeși în prealabil ca pentru literele mari, iar dacă uiți, în loc de 2 345 își iese "/%& — îmi vine să rîd și acum — dar, pînă la urmă, m-am descurcat. Așadar, în seara de 14 iunie — ducă-se ! — am scris...

Începusem să visăm... Ceea ce părea o condiție obligatorie a calificării — victoria asupra echipei U.R.S.S. — se împlinise. Dar iată că a venit un bătrîn african de 38 de ani ca să facă din partida Argentina—România o speranță. Nimic mai mult, pentru că în acest imens furnal care este furnalul miliardelor, nu e tot una dacă în cursă rămîne Maradona și nu Hagi, care pe deasupra a fost trimis pe banca de rezerve la scorul de 0—0, un perfect scor de calificare.

Să fim bine înțeleși. Dacă am fi fost în locul lui Jenei, tot cu Hagi am fi început. Hagi e un jucător pe care ori îl accepți, ori nu. Dar dacă l-ai acceptat — și poate ai făcut-o ca să te acoperi — Hagi fiind un jocker în mîna oricărui antrenor — atunci trebuie să mergi pînă la capăt.

Hagi e un jucător pe care nu-l poți scoate din teren. Așa cum — păstrînd toate proporțiile — Maradona nu poate fi scos nici el. Dar așa e fotbalul nostru. Avem deseori antrenori lipsiți de nuanțe, care îi cer lui Dobrin

ceea ce făcea Dumitru, iar lui Hagi ceea ce face Rotariu, adică să joace sau, mai bine zis, să alerge, timp de 90 de minute.

Așa se face că Dobrin nu a jucat la Mexico, iar Hagi riscă să joace doar o oră la acest Mondial.

Simplificînd lucrurile, ori accepți ideea că Hagi poate realiza ceva deosebit în cîteva minute — ceea ce a și făcut — ori nu o îmbrățișezi, și atunci începi cu echipa care a învins Uniunea Sovietică și care a stîrnit destule aplauze aici, în Italia.

Sigur că aceste rînduri nu se vor un lamento după înfrîngere. Cu atît mai mult, cu cît echipa României are șanse de calificare în cazul unei nedorite înfrîngeri în fața Argentinei. Cum ? Calculele sînt destul de simple.

Cu două puncte — sperăm să fie trei — deci cu numai două puncte, am putea fi înaintea echipei din Costa Rica, aceasta din urmă avînd și ea două puncte, dar cu perspectiva nu prea încurajatoare a meciurilor cu Brazilia și Suedia. În cazul unor înfrîngeri normale — deși nimic nu e normal în acest Mondial — golaverajul echipei din America Centrală ar putea trece la minus.

Rămîne cazul Columbiei, probabila deținătoare a locului trei în grupa D. Columbienii au un golaveraj de plus unu, dar și perspectiva de loc roză a unui meci cu R. F. Germania.

În sfîrșit, situația cea mai dificilă o avem față de grupa A, unde S.U.A. este scoasă din cursă. Italia e calificată. Cehoslovacia are un plus patru la golaveraj și două puncte dintr-o singură partidă, iar Austria, după probabila victorie asupra Americii, are varianta golaverajului — deocamdată doar teoretică — și chiar perspectiva unui punct cu Cehoslovacia.

Dar să mai terminăm cu calculele, cu previziunile, ele nu au fost — cel puțin pînă acum — un sfetnic bun la acest „Mondial" al tuturor posibilităților, în care Costa Rica bate Suedia, iar Egiptul remizează cu Olanda. Să sperăm că echipa României va lupta pentru punctul care i-ar putea aduce calificarea în ultimă instanță. E adevărat, Maradona va fi ajutat de toate zidurile milenare, din

Pompei și Herculanum, dar exemplul Camerunului e o lecție pentru toată lumea.

Începusem să visăm. Dar cine ne poate împiedica acum să sperăm ?

A doua zi dimineața, fotbaliștii noștri s-au trezit mai devreme. I-am văzut în hol. Cămătaru, afectat și iritat, spunea : „Dacă ne mai întîlnim de douăzeci de ori cu camerunezii, nu pierdem niciodată !“ Hagi, care poate a auzit această părere cam prea optimistă, mi-a spus : „Să știți că sînt foarte tari camerunezii. Dar pentru asta trebuie să fii acolo, jos, în focul luptei. De sus, din tribună, nu mai știi care e înalt și care e scund. Dar dacă te uiți la linia lor de fund, poți să te și sperii. Legenda că fotbaliștii africani sînt fragili, mai ales dn cauza subalimentației, e falsă. De fapt, aceste echipe africane sînt vitaminizate cu adevărat prin portocale, banane și tot felul de sucuri... Sînt convins că echipa asta a lui Milla o să meargă foarte departe“.

Cîtă dreptate avea să aibă Hagi !

Mi-e puțin dor de Bari. Adică de mare. De briză. Îmi aduc aminte că într-o dimineață a venit un tînăr cu mașina și ne-a poftit să facem o plimbare. Am făcut o primă escală la vila lui Franco Ianich, fost internațional italian, astăzi director tehnic al lui Bari... O vilă frumoasă, cu gazon mult, cu țîșnitoare susurînd și rotindu-se la tot pasul. Flăcăul lui Ianich are peste 1,90, dar nu cred că face sport. E mult mai corpolent decît tatăl său, care păstrează — cred — „greutatea de concurs“, așa cum se întîmplă la noi cu un Mocanu sau cu un Dembrovschi. Ne-a oferit ceai la gheață. (N-am fost surprins de „formulă“, deoarece toată ziua, la TV, un domn în vîrstă, trîntit într-un șezlong și care seamănă mult cu suporterul nr. 1 al englezilor, pe care l-am văzut și la București, cu cilindrul lui învelit în culorile steagului Marii Britanii, sorbea din „eaiul la gheață“. Și ca să fiu sincer, e o bău-

tură excelentă... Englezii sînt experți, de altfel, în materie de ceai. Din păcate, am văzut în shop-ul de pe aeroportul din Roma că o cutie de ceai — metalică, e adevărat — costă nu mai puțin de 8 000 de lire. În sfîrșit...)

A apărut doamna Maria Ianich. Bronzată, sportivă, voluntară... „Și-acum, *andiamo !*" Misiunea flăcăului s-a încheiat. Anamaria Ianich ne roagă să-l scuzăm pe Franco și ne poftește în mașină. „E păcat să treceți prin Bari și să nu vedeți cîte ceva din coasta noastră".

Am mai privit pe hartă coasta bareză acum o lună, cînd tot mai speram să venim cu mașina, prin Grecia, și să traversăm cu ferryboat-ul, care, însă, mi-am dat seama chiar zilele trecute, e un vapor mare, aproape cît un transatlantic...

Bari e la sud de pintenul cizmei... Cînd am venit de la Roma, am trecut prin Foggia. Aceste două nume, Foggia și Bari, îmi trezesc amintiri nu prea plăcute. De aici, de la bazele americane din Bari și Foggia, porneau avioanele care aveau să ne bombardeze în '44... 4 aprilie 1944 rămîne o dată memorabilă... Țin minte, în timpul bombardamentului mă aflam în clădirea Palatului administrativ C.F.R., din fața Gării de Nord. Era ridicat doar scheletul construcției. A fost adăpostul nostru ziua și noaptea...

Doamna Ianich e un șofer admirabil. Conduce cu 140 și întreține o permanentă discuție pe temele fotbalului. Am impresia că ea e *șeful* acasă, pentru că știe tot. Subiectul nr. 1 e Răducioiu, „care trebuie să vină oricum la Bari". Îi spun că am auzit chiar ieri că ar fi semnat un precontract cu domnul Corioni, pentru Bologna, dar doamna Ianich e necruțătoare. Răducioiu trebuie să vină la Bari ! Îmi place felul în care se bate pentru Franco... „Soțul meu a lansat nenumărați jucători mari. Vierchovod e, între altele, opera lui". Încerc să-i spun că Răducioiu are doar 20 de ani, că prin plecarea lui se creează un precedent care poate să golească și campionatul nostru. Doamna Ianich plouă cu contraargumente... Schimb discuția spre A.S. Bari și spre perspectivele pe care le va avea Răducioiu în cadrul unei echipe neangajate în cupele europene. „Cine vi-l ia — continuă *șoferul nostru de formula 1* — cu cele cinci etape de suspendare ?"

Mă gîndesc, totuși, că acum era momentul, la 20 de ani, ca Răducioiu să scape de... ipoteci, adică de etapele de suspendare. Bologna ar fi fost o soluție. O alta ar fi fost chiar Dinamo. Cu Bologna, dacă ar fi trecut două ture, fiind înscris în foaie, ar fi putut să elimine patru din cele cinci etape de suspendare... Cu Dinamo ar fi, poate, la fel... Aici, însă, la Bari, rămîi cu etapele în traistă și ar putea să-ți pară rău cînd o să-ți fie lumea mai dragă... Ce fel de Real Madrid sau ce fel de Marsilia te ia dacă ai cinci etape de suspendare? Asta în afară de cazul că vrei să rămîi la Bari... Dar Bari nu e neapărat țintuit în Divizia A italiană. Echipe sută la sută de A în Italia sînt primele opt. Celelalte, dumnezeu cu... Mila, cum aud că a scris Cosașu după partidele lui Milla.

Doamna Ianich continuă să ne farmece cu viteza argumentelor, pentru că e un personaj. A trecut la analiza echipei Bari. Nu-i place Lorenzo, care „preia, *acoperă*, se rotește și... pierde mingea".

Am ajuns la Fasano. Anamaria — hai să renunțăm la „doamna Ianich" — ne face cu ochiul și îmi arată spre mare, în stînga: „Știți ce-i aici? E cantonamentul camerunezilor". Și apoi, zîmbind cu subînțeles. „E momentul să accelerez. Poate ne iese Milla în cale".

Am ajuns la Ostuni, de fapt ținta călătoriei noastre. Oraș vechi, pe malul mării. Coborîm în piață. Anamaria își face deseori cumpărăturile aici. E toată Mediterana în piața asta *d'herbe e fruta*. Anamaria conversează „din zbor" cu toți negustorii, indiferent de vîrstă. Bazarul e de o diversitate levantină. Covoare, opincuțe, împletituri, ceea ce numim noi *macrameuri*, scaune de grădină, pernițe ca la curtea lui Harun al Rașid, transparente, umbrele de soare, totul pentru grădină, o beție de culori în lumina soarelui de vară... Anamaria slalomează printre tejghele, gustă din toate fructele — aici e permis și chiar recomandabil — cumpără piersici, ananas, mandarine, rodii... lasă pungile sub tejgheaua fiecărui negustor — „le iau cînd mă-ntorc". Toată lumea o cunoaște și îi zîmbește. Nu e, de fapt, o relație de la cumpărător la vînzător. E cu totul altceva. Asta îmi aduce aminte de copilărie, cînd tata, ajuns în piață, cumpăra o căruță de

pepeni, îi spunea omului să treacă, mai tîrziu prin fața casei, „ultima de pe Bulevardul Regina Maria, la 74", și își vedea de drum... Oare cum am reușit noi să rupem aceste relații între oameni, astfel încît între cel din fața tejghelei și vînzător să existe un curent de animozitate și de neîncredere? Cred că și asta este acum una din problemele de bază...

Urcăm pe străduțe înguste, ca la Sevilla, ca la Toledo sau ca în „Zorba Grecul". Cît de pătruns a fost Panait Istrati, feciorul lui Iorgos Valsamis, de această lume care te îmbată, pentru că, iată, în zare e marea... „În lumea Mediteranei" e un titlu fabulos, titlul unei cărți scrise de un om care nici nu ar fi putut să trăiască altfel, el, care, pentru a contempla mereu marea, a devenit fotograf profesionist pe malul mării, la Cannes sau la Nissa...

Oprim la un *ristorante*. Ne desparte de mare doar fîșia plajei. Patronul e foarte săritor. „Totul e gata într-un sfert de oră". Cimentul terasei respiră. A fost inundat de apă. Arcadele micului ristorante stimulează curentul. Vin scoicile — diferite feluri — care sînt un dar al mării. Tot în reprize mici, cu vinete și roșii tăiate prelung... Aici nu se mănîncă „gospodărește", cu ciorbe prelungi... Mai mult se „ciugulește", masa are ritm, poate și pentru că lumea e mai grăbită aici, în Italia, decît la Beirut sau la Atena, sau la Mikonos, unde cafeaua se bea cu o sută de sorbituri, într-o somnolență vie...

Revenim la Ostuni. Urcăm pe aceleași străduțe, unele înguste de doi metri. Femeile stau la șuetă, la ferestre, sporovăind de la o fereastră la cea de vizavi, legătura făcîndu-se prin frînghia de care atîrnă rufele, imaculate...

Privim de sus panorama Ostuni. În vîrf e biserica, așa cum sînt toate bisericile pe această coastă de est. E un amestec de romantic și de gotic — se face trecerea — care impune prin vechime. Intră în joc secolele XI, XII... Mai e și castelul. (Cel de la Bari se numește Sveco, adică suedezul). S-a construit mult, pentru fortificații. Turcii nu au renunțat niciodată la ideea de a pune piciorul pe tocul cizmei. Iar tocul cizmei e la Lecce... Am văzut la Bari o inscripție lungă, scrisă pe un zid vechi, cu vopsea neagră. Aș vrea să-mi amintesc inscripția. Parcă... „Mai

bine să fii un an barez, decît 1000 de ani leccez!". Faimoasa și universala rivalitate a orașelor apropiate. Vă aduceți aminte că acum 30 de ani, cînd Arieșul Turda a cîștigat Cupa României la fotbal și a făcut un drum triumfal, cu trenul, spre casă, fotbaliștii fiind întîmpinați în toate gările, cei de la Cîmpia Turzii, oraș rival, au făcut toată noaptea o cupă de lut, înaltă cît un om, și au spart-o pe peron, în fața fotbaliștilor turdeni, „ca să le iasă finala din cap". În sfîrșit...

La sud de Lecce e Otranto, chiar în locul unde se puneau pe vremuri placheurile la tocurile noastre „de război", ca să *țină*. Îmi aduc aminte — totul se asociază aici — că Fouchet, celebrul ministru al tuturor, de la Ludovic al XVI-lea la Napoleon și apoi de la Neapoleon la Ludovic al XVIII-lea, a devenit duce de Otranto. Aici erai deci, strămoș al Ohranei, al Siguranței și al Securității?

Am revenit spre seară acasă, adică la Centrul de presă din Bari, unde ne aștepta Tănase Garciu, constănțean de origine și violist în orchestra simfonică din Bari, în ultimii șase ani. Stau și mă-ntreb ce ne-am fi făcut fără *Tase* al nostru, care ne-a luat în fiecare zi cu mașina lui spre Centrul de presă, care e departe, lipit de stadionul „astronavă". Arareori am luat autobuzul spre hotel. Odată, un șofer, aflînd că sîntem români, a acceptat să pornim în cursă înainte de ora fixată. Am stat de vorbă pe îndelete în autobuz. Șoferul, Rosatto Donatto, era un tînăr foarte distins și, în primul rînd, foarte informat. Era „la zi" cu politica mondială, de la Anzi la Vladivostok... Cunoștea toate nuanțele politicii în fiecare țară... Vorbea ușor despre domna Margaret Thacher, emitea păreri în legătură cu ce urmărește Le Pen. Cunoștea biografia lui Rîșcov, primul ministru rus. Era foarte interesat de Eltsin. Rosatto era un moderat al democrației creștine. Era entuziasmat de Gorbaciov și spera că Eltsin o să meargă mînă în mînă cu liderul de astăzi...

Am discutat și probleme interne. Ne-a spus că venitul lui mediu lunar e de un milion și jumătate. Că acesta este un *stipendio* cu care se poate trăi civilizat numai dacă ai casă proprie. Și el o avea, pentru că în tinerețe a fost zidar și a adunat cele necesare pentru a-și face o casă.

„O casă pe care am ridicat-o cu mîinile mele". Ne-a mai spus că în perioada Mondialului va cîștiga o jumătate de milion în plus. Mi-a făcut o impresie deosebită în primul rînd prin logica perfectă a conversației și — în al doilea rînd — prin albul imaculat al gulerului de la cămașa sa, deși era la lucru de la șase dimineața. (Probabil că, pînă la urmă, așa cum am mai spus-o, totul, dar absolut totul, pornește de la săpun... Tot în paranteză aș vrea să spun că la *Mercado* săpunul „Lux" sau „Rexona" costă ceva mai puțin decît o jumătate de dolar... 500 de lire. Dacă scoatem cele trei zerouri de la un milion și jumătate și ajungem, deci, la 1 500, înseamnă că săpunul îi costă pe italieni un leu și jumătate. Dacă înmulțim cu doi, ca să ajungem la 3 000 salariul nostru mediu, înseamnă că pe ei „Rexona" sau „Luxul" îi costă trei lei. Motiv pentru care nu mă mai miră faptul că gulerul de la cămașa lui Donatto e atît de curată, la amiază...

ADIO, BARI !

Plecăm spre Napoli... Tase ne poartă spre gară. E un pic de tristeţe în această despărţire. Cine ştie dacă voi mai reveni vreodată sub „pintenul" Italiei ? Deşi, s-ar putea, totuşi, dacă Răducioiu ajunge la Bari şi o să joace în echipa lui Ianich. (Îmi aduc aminte, acum 20 de ani, am fost invitat de Pîrcălab şi Voinea la Nîmes... Am coborît cu trenul de la Paris, unde Năstase jucase marele său „Masters", în finala cu Smith. Cele cîteva zile petrecute la Nîmes mi-au oferit în premieră imaginea vieţii unui profesionist. Sigur că între timp lucrurile s-au schimbat, viaţa profesioniştilor e mult mai dură, dar poate că o să avem prilejul să stăm de vorbă cîteva clipe).

Am plecat cu trenul spre Telese Terme. Am trecut prin Benevento. La Telese, în gară, ne-a aşteptat un microbuş. Trebuia să ne grăbim, pentru că — aşa cum avea să ne spună şoferul — gazetarii români de la Telese, care erau vreo 25, au şi plecat spre Napoli. De ce oare ? Era abia ora patru şi partida România—Argentina avea să se joace la nouă seara...

Ne-am lăsat bagajele, am stat ce-am stat o oră şi am urcat într-un alt autobuz... Un timp am mers în spatele maşinii „tricolorilor" noştri. Asta ne dădea o senzaţie de siguranţă, pentru că meciul nu se putea juca fără actori... Dar, odată cu pierderea urmei „tricolorilor", am început să avem probleme. Cu vreo 30 de kilometri înainte de Napoli, autostrada a început să devină neîncăpătoare. Mai mult, am fost opriţi de un grup de carabinieri. A început o discuţie cu şoferul. N-am prea înţeles mare lucru, deoarece dialectul napoletan nu e chiar atît de simplu.

Nu e un comentariu de Brera... Discuția a continuat, dar noi tot pe loc eram... Într-un tîrziu ne-am dat seama că șoferul nu avea dreptate cînd îi acuza pe carabinieri că îi fură din timp. S-a format imediat un echipaj de poliție, dintre cele cu sirenă continuă... Curînd aveam să ne dăm seama că fără acest echipaj nici nu puteam ajunge la meci... Șoferul deschizător era un adevărat artist. Trecea cu o ușurință uimitoare de pe culoarul unu pe doi, apoi pe trei, pe patru și înapoi, ori de cîte ori întrevedea o „potecuță". Cel din dreapta omului de la volan era un adevărat dirijor. Mașinile celelalte se supuneau fără nici cel mai mic protest „slalomului" nostru. Uneori, însă, rămîneam blocați minute în șir. Și mai era mult. Orașul nu apărea. Apăreau doar tabele indicatoare, care ne arătau că, totuși, ne îndreptăm spre golful Vezuviului. Începusem să ne uităm la ceas. Carabinierii din mașină continuau să schimbe culoarele cu o formidabilă măiestrie. Dar nu era destul. La un moment dat, am avut impresia că nu se mai poate face nimic. Ce era de făcut ?

Carabinierii au ordonat prin radio oprirea culoarului de întîmpinare. Am pornit contra sensului. Am urcat, am coborît, iar am urcat... Începeau să apară cartierele periferice ale orașului, cu semnul distinctiv al milioanelor de cearșafuri atîrnate peste balcoane și chiar sub ele, în bătaia vîntului... Într-un tîrziu ne-am dat seama că ne apropiem de San Paulo. Mașinile se înghesuiau din toate străzile, spre aceeași țintă, stadionul. Dar nu eram nici pe departe aproape. Au început meandrele, cînd, pentru a urca cincizeci de metri, trebuie să mergi 2 kilometri. Carabinierii din fața noastră erau, totuși, bine dispuși. Asta mi-a dat certitudinea că nu vom pierde partida, deși mai trebuia să ne luăm și biletele, de la *Centro Stampa*... Ultimii kilometri au fost și cei mai lenți. Dar carabinierii ne zîmbeau. Era evident că vor să culeagă aplauze. Era la fel de evident că se consideră toreadori în lupta cu acest taur uriaș și inexpugnabil care este fluxul rutier la Neapole în zi de meci...

Am coborît. Am fixat un loc de întîlnire pentru peste două ore și jumătate. Am urcat. Hol imens, de zece ori mai mare ca acela de la Bari. O forfotă napolitană. Nu știu cît a cheltuit Italia pentru acest campionat mondial

— oricum, a refăcut *Circus maximus* în 12 variante — dar știu că personalul de servire a presei, la *Centro Stampa*, putea fi de zece ori mai redus. Sau, poate că organizatorii s-au gîndit la faptul că gazetarii, chiar cei trecuți de prima tinerețe, au dreptul să admire fete frumoase în țara Claudiei Cardinale...

Ne-am găsit locurile. Stadionul San Paulo nu e o astronavă, dar are grandoare. Poate și pentru faptul că în subconștientul meu stăruie gîndul că acesta este stadionul lui Maradona...

Dar cele 90 de minute au rămas acum în urmă. Aud și acum obsedantul tam-tam argentinian — cei 30-40 de fanatici care însoțesc echipa la toate Mondialele, sînt fete și băieți — și care cîntă fără întrerupere, uneori chiar fără a privi jocul. E un fel de dans al focului, menit să întrețină energia celor de jos, de pe gazon...

A fost o partidă grea, chiar dacă acum, la rece, aș putea spune că ai noștri au fost ceva mai buni... Cum să te relaxezi, însă, cînd Maradona, excelent ținut de Rotariu, e, totuși, o amenințare permanentă, chiar dacă șchioapătă sau mai ales pentru că șchioapătă. Cum poți avea liniște cînd vezi — la monitorul din dreapta ta — că la Bari sovieticii marchează chiar cînd vor ?

Acum, după atîtea zile, încep să am emoții, dacă mă pot exprima astfel. Ziarele au și sugerat că a fost o partidă între prieteni, dar asta ca să se afle în treabă. 0—0 la pauză a fost mai mult rodul unei prudențe reciproce. A fost, la început, acțiunea foarte periculoasă a lui Caniggia în minutul doi, cînd a fost lansat de Maradona spre gol, dar apoi s-ar putea spune că noi am fost cei care am jucat *cu albul*. Între timp, sovieticii, la Bari, au marcat două goluri în 9 minute. În minutul 29 era 2—0. Calculul e simplu. Cu un golaveraj de 4—4, U.R.S.S. ar fi intrat în optimi, în dauna echipei care avea să piardă pe San Paulo. După pauză, avertizați, poate, de ceea ce se „coace" la Bari, „tricolorii" au forțat prin Hagi și mai ales prin Lăcătuș... Am avut și destule ocazii de gol, dar golul a venit în poarta lui Lung. Corner Maradona, foarte bine executat, detentă Monzon, pe lîngă Gică Popescu, și gol ! 1—0 pentru Argentina. Era minutul 59, iar la Bari sovieticii conduceau cu 3—0, prin golul lui Zavarov. (Un gol

marcat cu două minute mai devreme. Mai mult decît atît, în minutul 65 — notați, minutul 65 ! — sovieticii marchează și al patrulea gol... Am avut șapte minute de panică, pentru că priveam cu un ochi gazonul de la San Paulo, iar cu celălalt ecranul monitorului, toți cronicarii avînd la dispoziție un monitor TV. Au fost șapte minute cît o eternitate... Unii comentatori aveau să spună a doua zi că a fost, totuși, un meci „la pace", cum se zice la noi cînd e vorba de o remiză de salon, dar cîtă eroare ! În primul rînd Argentina se afla în acel moment în situația de a cîștiga grupa, urmînd să rămînă la Neapole, ceea ce era de două ori bine : Maradona se menținea în „orașul său", iar echipa nu mai pornea undeva în nord, pentru optimi... În cele din urmă, Balint a pus capăt celor șapte minute de pomină, egalînd. Abia atunci, jocul avea să se stingă, argentinienii dîndu-și seama că nu e cazul, totuși, „să te pui" cu românii. Cine știe ce mai iese și din asta ?

Dați-mi voie acum să intercalez rîndurile scrise chiar în seara aceea, la cald... A fost o reacție naturală, de bucurie și de ciudă... Cum a putut, de fapt, echipa noastră, să ajungă în această situație de „mers pe sîrmă" după frumosul meci cu Aleinikov și Zavarov ? Deci...

A REVENIT SOARELE...

Cel mai bun rezultat din istoria Mondialelor românești a fost realizat în seara de grație 18 iunie 1990. Formația României trece de jocul grupelor — în premieră ! — cîștigînd „duelul" de prestigiu cu echipa de la Guadalajara. Și dacă se va ridica obiecția că la Guadalajara s-a jucat în „el grupo de la muerte", vom răspunde că și aici, în Italia, echipa României a fost într-o grupă „de fier", cu campioana mondială și cu vicecampioana Europei, plus revelația primelor două manșe, Camerunul, despre care am scris cu elan în „Africa, Africa !", dar iată că și în Africa Ecuatorială au ajuns... metodele bătrînei Europe, antrenorul Nepomniacii oferindu-i maestrului său Lobanovski un scor de calificare in eventualitatea că împrejurările i-ar fi fost favorabile. S-a bătut monedă ani în șir pe tema jocului trucat dintre R. F. Germania și Austria, la Mondialul argentinian. Iată că istoria se repetă...

Dar să revenim la echipa noastră. Ea a obținut o remiză de luptă, după un meci pe care l-ar fi putut cîștiga. Argentina a fost ținută în frîu, cum se spune, Maradona pierzînd duelul cu inimosul și harnicul Rotariu.

Jucătorul numărul 1 s-a dovedit a fi, cum era de așteptat, Hagi, care ne-a permis nouă, celor de la masa presei, să citim pe chipurile cronicarilor din toate țările lumii expresia unui sentiment de admirație. Se poate spune că prin Hagi am intrat în... Europa fotbalistică.

Sigur că el nu a fost singurul om de prim-plan. Lăcătuș continuă seria partidelor bune, iar Gică Popescu, cu demarcajul său imperial, justifică interesul deosebit pe care îl au față de el unele echipe englezești, ceea ce înseamnă foarte mult pentru fotbalul nostru după deschiderea „pieței spaniole" de către Hagi, care, în nocturna de pe San Paolo, a jucat și ca să-l liniștească pe Mendoza, președintele lui Real Madrid.

O mențiune pentru suplețea autocritică a antrenorului Jenei care, după ce a așezat o echipă ideală pentru partida cu U.R.S.S., ne-a dat pînă la urmă mari emoții după o oră de joc cu Camerunul, făcînd ca în ultimele minute ale meciului cu Argentina cronicarul să-și aprindă țigară după țigară. Revenirea în echipă a lui Hagi și reîntoarcerea lui Lupescu au asigurat verva și echilibrul. Un cuvînt bun pentru Ionuț Lupescu care, la numai 22 de ani, face mutări de șahist versat, angajînd demarcări pentru întreaga echipă.

Echipa României se afla într-o frumoasă expectativă. Ea este în situația specială de a urmări la TV desemnarea viitorului său adversar de la Genova. Nu este exclus ca acest adversar să fie Olanda, care e un nume mare, dar care formează acum o echipă de bătut, așa cum a fost și Argentina, de altfel.

Aici, la Telese Terme, domnește calmul în jurul echipei naționale. Complexul balnear e foarte frumos ; parcul e imens ; pînă și clădirea hotelului amintește de alte terme, cele ale lui Hercules, adică de Herculane. E minunat loc de refacere pentru echipa noastră, care, sperăm, nu și-a spus ultimul cuvînt. Și cît de necăjiți eram după ce, în meciul cu Camerunul, pierdusem aproape orice speranțe !

„LEII de CUȘCĂ" AI CAMERUNULUI

V-am spus că în timpul partidei noastre, Argentina—România, cei mai mulți comentatori trăgeau cu ochiul și spre micul ecran al monitorului, pentru a vedea ce se întîmplă la Bari, unde echipa Uniunii Sovietice mai avea șansa teoretică a lui 4—0, cu condiția ca în meciul de la Napoli să existe un învingător și un învins...

De acest 4—0 nici nu vreau să-mi amintesc — mai ales că am admirat mult echipa lui Milla. Așa că am să trec cuvîntul, cum se spune, unui comentator sovietic, același Viktor Asaulov, pe care l-am apreciat mereu, dar care, de astă dată, nu e sută la sută fair-play. Iată ce spune Aslaulov pe marginea „cuplajului Neapole—Bari"...

„În minutul 20, Protasov deschide scorul. Cînd Aleinikov a șutat în bară, iar Zîgmantovici a introdus în poartă mingea revenită din bară, am avut impresia că ai noștri pun la cale lichidarea echipei cameruneze. Le ieșea totul, iar inspirația, deosebită, le înzecea forțele. A trecut însă o jumătate de oră pînă cînd Zavarov, care a intrat imediat după pauză, a marcat al treilea gol"...

Mă uit spre monitorul TV și constat că e 0—0. Și deodată se aprinde speranța : argentinienii au deschis scorul. (N. a. *o speranță care așteaptă eliminarea echipei române, care a învins U.R.S.S.-ul cu 2—0 !).* Ai noștri forțează și mai mult ! (N. a. *Cum de s-a întîmplat asta pe neașteptate, imediat după deschiderea scorului ?).* O concentrare de pe stînga, și Dobrovolski marchează al patrulea gol, cu capul ! Exact ceea ce ne trebuia. (N.a. *Cred și eu).* Cu atît mai mult cu cît echipa română e condusă. Dar, îmi dau seama, parcă e ceva necurat acolo. (N. a. *Cît spirit de observație !),* pase comode pentru portari, la care înaintașii nu prea forțează. Curînd scorul devine 1—1... N-am vrea acum să-i criticăm pe adversarii noștri. Ei au obținut rezultatul care convenea ambelor echipe. Noi și numai noi sîntem de vină că le-am oferit o asemenea posibilitate"... Asta cam așa este, dar insinuarea nu e deloc valabilă. În primul rînd pentru că Maradona nu era omul care să cedeze un punct și un gol care aveau să-l ducă, nici mai mult nici mai puțin, spre meciul cu Brazilia, marele derby al Sud-Americii. Și asta, așa cum am mai

arătat, în loc să apere golul marcat pentru a rămîne la Neapole și a juca în compania unei echipe „la îndemînă" Columbia, care face parte din a doua categorie a echipelor naționale sud-americane.

Și cu acestea, punct. N-aș mai vrea să dezbat căderea „leilor neîmblînziți", cunosc și argumentul care sugerează că Nepomniacii nu ar fi putut să le ceară elevilor săi să piardă la scor, dar există și alte mijloace pentru slăbirea tonusului unei echipe : „Băieți, meciul nostru cu Columbia e deosebit de dificil, așa că e bine să ne menajăm forțele în vederea lui". Veți spune că nici așa ceva nu e posibil. În acest caz, vă rog să-mi permiteți să spun că ori Camerunul e un bluff, iar acest 0—4 reprezintă măsura posibilităților sale, ori că „statul său major", vizibil de pe bancă, știe cam tot ce știe Europa... Deși, iar mă întorc și spun : „Să fi acceptat Camerunul acel loc doi posibil care l-ar fi trimis în fața Braziliei ? Acum chiar că nu mai înțeleg nimic... Îmi aduc aminte, la conferința de presă care a urmat partidei Camerun—România, Nepomniacii a declarat în final că meciul cu echipa Uniunii Sovietice îl va juca și cu inima, și cu creierul".

E MOMENTUL SĂ NE GRĂBIM

După ce ne-am oprit mai mult asupra primelor două grupe — prima, din stimă pentru amfitrionul Italia, a doua — din motive sentimentale, va trebui să comprimăm puțin mulțimea meciurilor din grupe. Poate că o să ne oprim ceva mai mult la *Girone F,* pentru că acolo e o situație specială, Irlanda poate fi un arbitru între Olanda și Anglia, plus faptul că grupa e izolată în Sardinia și la Palermo, alt *finimondo* — cum le place italienilor să spună...

Deci, să revedem *girone C,* cel cu Brazilia...

Torino, 10 iunie Brazilia—Suedia 2—1
Genova, 11 iunie Costa Rica—Scoția 1—0 (!)
Torino, 16 iunie Brazilia—Costa Rica 1—0
Genova, 16 iunie Suedia—Scoția 1—2 (!)
Torino, 20 iunie Brazilia—Scoția 1—0
Genova, 20 iunie Suedia—Costa Rica 1—2 (!!)

La startul grupei, oricine ar fi jucat „ordinea" cvadruplă 1. *Brazilia, 2. Suedia, 3. Scoția, 4. Costa Rica...* (Cu o mică ezitare între Suedia și Scoția). Lumea era curioasă, mai ales după declarațiile lui Lazaroni, antrenorul Braziliei, care și-a mărturisit „dorul de Europa", plantînd un libero în spatele unei linii defensive de patru. Pele a fost împotrivă din primul moment. Era convins că brazilienii nu se pot adapta stilului european „cu contre și marcaje pînă la sufocare". „Dacă îl obligi pe jucătorul brazilian să joace ca la Milano sau ca la München, vă asigur că va trece la alt sport". Lazaroni, exasperat de insuccesele Braziliei în ultimii 20 de ani, a mai făcut o declarație care

a surprins și a stîrnit și mai mult mînia lui Pele : „Mai bine să cîștigi după un meci urît, decît să pierzi după un meci frumos".

Brazilia a început destul de bine. Nu s-a pus nici o clipă problema învingătorului ; Brazilia întîlnea pentru a patra oară Suedia într-un campionat mondial ; cîștigase strălucit finala de la Stockholm, în 1958 ; cu opt ani în urmă, zdrobise Suedia la Rio, cu 7—1, ceea ce nu avea să o „împiedice" peste cîteva zile să piardă ultimul meci și titlul suprem, pe Maracana, în fața Uruguay-ului lui Schiaffino...

A deschis scorul Careca, spre finalul reprizei (min. 42), pentru ca tot el să-l majoreze, dintr-o centrare a lui Müller (min. 65). Partida părea terminată, Lazaroni era mulțumit că ideea sa începe să triumfe, cei peste 62 000 de spectatori de pe „Stadionul Alpilor" din Torino așteptau ceea ce se numește astăzi *lambada,* care a înlocuit — nu știm de ce — legendara *samba* (probabil o inovație gazetărească pentru a aduce cronica „la zi"), dar iată că suedezii au început să macine frumos, iar Brazilia să se apere, cu libero. Pe neașteptate, feciorul unui lapon (la propriu !), Brolin, a redus scorul printr-un gol de mare frumusețe și Brazilia a început să simtă respirația rece a Nordului. Gazetarii italieni l-au comparat imediat pe Brolin cu Liedholm, dar cei suedezi au răspuns că mai trebuie să apară mulți pui de reni pînă cînd Brolin va reuși să cucerească Italia, așa cum a reușit să o facă Liedholm...

Pînă la urmă, Brazilia a scăpat și cu ajutorul lui Taffarel, portarul său... Comentatorii erau de părere că finalul mai bun al Suediei s-a datorat introducerii lui Stromberg în locul lui Liung. În ceea ce ne privește, ne-a bucurat intrarea lui Stromberg, pe care l-am admirat mult la Atalanta, unde el și Caniggia erau cei mai buni jucători... Stromberg pe tușă, ca și Caniggia, sînt două bobîrnace spre nasul lui Nordin, antrenorul Suediei, și al lui Bilardo. Să mai notăm că laponul Brolin a ratat, la 1—2, cea mai mare ocazie a meciului...

„Cu Costa Rica în grupă — spuneau comentatorii — Brazilia e calificată de pe acum, dar n-a convins prea mult".

Și totuși, condeiul mă frige. Trebuie să scriu despre... Sînt severi comentatorii, motiv pentru care, mai mult din spirit de contrazicere, sînt decis să scriu, în această dimineață, despre...

MITUL BRAZILIEI

Brazilia continuă să placă în acest „Mundial", chiar dacă este încă departe de strălucirea perioadei '58—'70. Brazilia place pentru că un Valdo sau un Romario lovesc mingea altfel decît un Koeman sau chiar un Lineker. La brazilieni, chiar și la un fundaș ca Jorginho, mingea nu suferă din cauza gleznei, care e o articulație „împotriva fotbalului" — dacă permiteți expresia.

E adevărat, acum 40 de ani, la Rio, Brazilia era echipa lui Ademir sau Zizinho. La Berna a fost echipa lui Baltazar. În '58 a lui Garrincha. Apoi a devenit a lui Pelé, pentru a sfîrși lista zeilor cu Zico. Astăzi, Brazilia nu mai are un cap de afiș. Dar continuă să placă. Să placă atît de mult încît fetele ei din tribună dansează lambada, întru delectarea spectatorilor, care par stimulați de gîndul că vizionează un film sexy.

De-a lungul anilor s-a scris enorm despre Brazilia. Și se mai scrie. Pentru că, dincolo de virtuozitățile sale tehnice, Brazilia este un mit. Un mit cu soare, palmieri, banane și plaje infinite, adică tot inventarul, după care tot europeanul, zgribulit de frig o jumătate de an, tînjește și va tînji mereu.

Fără Brazilia, „Mondialele" ar fi fost doar o competiție. Cu Brazilia ele sînt o sărbătoare, care este echivalentul sud-american al fiestei. Și nu e deloc întîmplător faptul că Brazilia a fost prezentă în absolut toate edițiile C. M. Brazilia este singura țară care nu a lipsit niciodată, motiv pentru care e și în vîrful clasamentului etern, înaintea R. F. Germania.

Și totuși, la această inegalabilă fiestă a fotbalului din întreaga lume, s-a întîmplat un lucru extraordinar. În 1950, prima ediție de după război, care s-a jucat la Rio, în presa românească a vremii nu a apărut știrea că la Rio se dispută un campionat mondial. Nu a apărut nici știrea, după cum nu a apărut nici măcar rezultatul sec al finalei. E de necrezut, dar adevărat.

Marea înfrîngere a Braziliei în '50 la Rio, pe Maracana (1—2 cu Uruguay) în fața a 200 000 de spectatori, a fost cel mai mare agent de publicitate al Braziliei. Noi n-am știut nimic, sau *aproape* nimic, pentru că, pînă la urmă, tot am prins prin cortina de fier a bruiajului, cîte o frîntură din povestea campionatului mondial din 1950.

Să-i mulțumim Braziliei, care ne-a determinat, prin farmecul său inegalabil, să încercăm să păstrăm legătura cu lumea și să credem mereu că globul se va putea înfrăți o dată și o dată.

Cred că acesta este momentul principal pentru care Brazilia e iubită mereu și, mai mult decît oriunde, prin părțile noastre, cînd visăm, cu toții, palmierii din Mările Sudului.

P. S. Celebrii hooligans, 14 la număr, încarcerați la Cagliari, au făcut declarații stupefiante: „Sîntem ca într-un hotel de patru stele. Mîncăm fripturi de tot felul, inclusiv pasăre, fumăm țigările pe care le dorim și urmărim toate meciurile la televizor".

În aceste condiții, foarte mulți din cei prezenți la Mondial îi invidiază pe hooligans. În ceea ce ne privește, am dori și noi un hotel de patru stele.

COSTA RICA—SCOȚIA 1—0 sau povestea cenușăresei...

Ce știm despre Costa Rica? Mai nimic. Poate doar faptul că este cel mai pașnic stat din lume, pentru simplul fapt că nu are... armată.

Cînd am auzit că la conducerea echipei a venit Bora Milutinovici, mi-a zis că și Costa Rica poate să tulbure apele, așa cum s-a și întîmplat...

Despre ce este vorba? În primul rînd despre faptul că la Weltmeisterschaft, în '74, au operat tot doi antrenori iugoslavi. Vidinici conducea Zairul și, pînă la urmă, s-a întîmplat că Scoția a fost eliminată din grupă fără să piardă vreun meci. De ce? În timp ce scoțienii aveau să cîștige doar cu 3—0 meciul cu Zairul, iugoslavii aveau să cîștige cu... 9—0 partida cu Vidinici. (Nu știu de ce, am avut intuiția că și Bora pregătește ceva).

Milutinovici, pe care l-am cunoscut în Mexic '86 și pe care l-am reîntîlnit cu multă plăcere la Lisabona, în

'89, a luat Costa Rica cu trei luni înaintea Mundialului, a cerut 30 000 de dolari — destul de puțin pentru un Beckembauer sau Vicini, dar enorm pentru venitul pe cap de locuitor al... Costei Rica. (Scuzați declinarea !). Cînd a ajuns în Europa, Bora a continuat să joace în stil mare ; în fond, el are ceva dintr-un jucător de ruletă). În primul rînd a operat schimbări masive în lot. L-a scos pe însuși Coronado, golgeterul care a contribuit mult la calificarea echipei în Mundial. La sosirea în Italia, a declarat : „Cu Brazilia nu avem speranțe, pentru că ea va cîștiga Mondialul... Noi vom fi foarte mulțumiți dacă vom intra în optimile de finală. Dar pentru asta trebuie să batem Scoția și Suedia". Comentatorii au rîs pe sub mustață... Dar Bora a continuat imperturbabil, cu zîmbetul său perpetuu : „Scoțienii s-au bucurat mult cînd au aflat că sîntem în grupă cu ei. Și-au zis că astfel calificarea lor este asigurată. Dar, rîde bine cine rîde la urmă". Să mai adăugăm că fotbaliștilor din Costa Rica li s-au promis șapte milioane de lire în caz de victorie, ceea ce e foarte mult față de posibilitățile țării, dar acesta este fotbalul... o veșnică licitație, care nu știm unde va ajunge".

A doua zi, marea surpriză, pronosticată, de altfel, de Bora, s-a produs : „Cerenentola, adică cenușăreasa, Costa Rica, a învins Scoția cu 1—0 prin golul marcat de Cayasso, în minutul 50, după o frumoasă acțiune purtată de Marchena și Jara... Abia acum, comentatorii italieni își aduc aminte că această Costa Rica îi învinge chiar pe italieni, la Los Angeles, în cadrul Olimpiadei din 1984... și că în echipa Italiei jucau Zenga, Franco Baresi și Ferri. Atunci, golul a fost marcat de Rivers, care nu mai figurează în lot... Un amănunt. În meciul cu Scoția, Bora a continuat să-și deseneze schemele pe coli de bloc și să le înmîneze jucătorului care intra în teren sau în momentele în care jocul era oprit. Mare figură, Bora !

După partidă, în microinterviul de sub tribună, Bora a rostit patetic : „Istoria își va aminti de noi !" Cînd e întrebat despre perspectivele echipei în acest Mondial, Bora răspunde în stilul său mereu personal : „Eu, la matematică, nu am fost grozav. Avansez de la o zi la alta. Vă pot spune doar că patru puncte sînt suficiente pentru calificarea în turul doi".

Costa Rica a jucat frumos, ca o pisică. Adevărul e că aproape toate echipele din America de Sud și Centrală joacă oarecum ca felinele, în timp ce Europa se uită crunt, ca buldogii. Echipa lui Roxburgh, antrenorul scoțian, nu a făcut excepție... Greu, greu de tot, și mai ales somnolent... Cineva a fost chiar de părere că scoțienii aveau o somnolență de muște ieșite din iarnă...

Și-acum, întrebarea cheie : unde este Costa Rica ? Undeva între Panama și Nicaragua. Are o suprafață de cinci ori mai mică decît România, iar capitala, San Jose, are mai puțin decît Timișoara, Clujul sau alte cîteva orașe mari de la noi. Economia are la bază cafeaua și bananele. Cele mai mari cluburi sînt Herediano (20 de titluri) și Saprissa (17) care e cel mai popular... Toate astea le știm acum pentru că numitul Cayasso, de la Saprissa, a marcat un gol frumos în poarta lui Leighton, un portar cu faimă, nimeni altul decît cel al lui Manchester United...

Și-acum, în încheierea acestei mici schițe-cronică, hai să-l dăm de gol pe simpaticul nostru prieten Bora Milutinovci, care — nu este exclus — în călătoriile sale americane va ajunge să antreneze și echipa Statelor Unite la Mundialul următor. Înainte de partida cu Scoția, Bora a spus jucătorilor : „Dacă batem Scoția, merg pe jos pînă la cantonamentul nostru de la Mondovi". Invitat să-și țină cuvîntul, Bora a lansat zîmbetul lui inimitabil și le-a spus : „Cum o să cîștigați fără mine partida cu Suedia ? Vreți să mor pe drum ?"

Poate că acesta este secretul lui Bora Milutinovici...

BRAZILIA—COSTA RICA 1—0 sau Pele are dreptate...

Cine s-ar fi așteptat la acest scor ? Nici Bora, care a fost foarte prudent în declarațiile înainte de meci :

Dar ia să vedem cum sînt tratați jucătorii brazilieni și cei costaricani după acest meci care părea să se încheie — ieri — cu 5—0 ?

Brazilia		*Costa Rica*	
Taffarel	(fără notă)	Conejo	6,5
Jorginho	6,5	Chavarria	6
M. Galvao	6	Chavez	5,5

Mozer	5,5	Marchena	5,5
R. Gomes	6	Montero	5,5
Branco	7	R. Flores	6
Alemao	6,5	Gonzales	5
Dunga	6,5	Gomes	5
Valdo	6,5	Cayasso	5
(Silas	fără notă)	(Guimaraes	fără notă)
Gareca	5	Ramirez	3,5
(Bebeto	fără notă)	C. Jara	5
Müller	5,5	(Myers	fără notă)

67,5 la 60,5 în favoarea Braziliei. Asta nu înseamnă încă nimic, cum ar spune Pele, chiar dacă raportul de cornere e de 13—0 în favoarea Braziliei. Ziarele cîntă în cor că *Pele are dreptate,* dar Lazaroni răspunde : „Eh, Pele, păcat că nu ești acum pe bancă, ci în tribună". Principalul reproș e acela că Brazilia nu a marcat efectiv, ci a cîștigat cu un biet autogol al lui Montero, în minutul 33. A avansat, ca de obicei, fundașul lateral Jorginho, centrare, a sărit Mozer, a lovit cu capul, mingea a venit la Müller, șut... și s-a opus umărul lui Montero, care a deviat mingea în gol. Nenumărații suporteri brazilieni sînt furioși la sfîrșitul partidei, fluieră, cronicarii se bat cu pumnii în piept la masa presei, știu care e cauza — așa se întîmplă mereu după război... Suporterii cer cu insistență înlocuirea lui Careca cu Bebeto — acest lucru le e mereu la îndemînă, pentru că, de cînd e lumea, omul de pe bancă e mai bun decît cel care joacă... În sfîrșit, Lazaroni se decide să-l arunce în teren pe Bebeto, în locul lui Careca. Nu prea știe de ce, dar știe că trebuie... Pînă la urmă, tot *vox populi*... Intrarea lui Bebeto nu aduce, firește, nimic. Ba nu ! Jorginho și Mozer iau cîte un cartonaș galben... Mozer nu va juca în partida următoare...

Ziariștii își ascut creioanele. Au întotdeauna o cheie cu care deschid toate inimile suporterilor. Tehnica presărării unei mari cantități de sare pe rană. Acum totul a devenit foarte simplu. De vină e libero-ul introdus de Lazaroni pentru prima oară în istoria fotbalului brazilian. Asta înseamnă, spun ei, un înaintaș în minus. Iar trăzne-

tele se abat asupra lui Careca și Müller, care au fost doi și nu trei... Cam ieftin, dar merge. cum ar spune Tassos al meu, care nu concepe o critică lipsită de fair-play...

Bora Milutinovici e iarăși jovial: „Iată că *Cerententola* a reușit un rezultat bun". „De ce bun, Bora ? Oricum e o înfrîngere". „Nu contează. Avem două puncte și un golaveraj excelent, 1—1, după ce am și jucat cu Brazilia. Ne mai trebuie un punct cu Suedia. Am anunțat că batem Suedia. Și nu-mi retrag cuvîntul. Dar, pînă una alta, vă rog să mă lăsați să visez. Nu mă treziți !"

SCOȚIA—SUEDIA 2—1... Oh, dacă Stromberg...

Partidă aspră, atletică, fără rafinamente tehnice (Sacchi, aflat în tribună). Un meci paradoxal, între finalul bun al suedezilor în partida cu Brazilia și modesta Scoție din partida cu Costa Rica... Oameni noi în ambele echipe. La scoțieni, apărătorul Craig Levein, de la Borussia Dortmund, la suedezi — Jonas Thern, de la Benfica, pe care l-am admirat în finala Cupei campionilor...

A deschis scorul Scoția, în minutul 10, prin Call. S-a bătut un corner, de către McLeod, sare McPherson, care trimite cu capul în colțul lung, unde McCall, cu o fracțiune de secundă mai devreme, „ia fața" lui Roland Nilsson și gol. Deci, trei jucători cu *Mc* în față...

Mi-au plăcut întotdeauna scoțienii. Nu sînt gomoși ca englezii, seamănă toți cu Tom Sawyer, au avut un șef de bandă care a făcut epocă — mă gîndesc la Billy Bremner — nu prea le pasă, ceea ce este enorm în această lume a fotbalului, în care toți se agață și vor să „rupă". Și mai au scoțienii faima lor de petrecăreți — cu ani în urmă, la Mendoza, în Argentina, copiii hotelierilor au fost extrem de fericiți pentru că au reușit să intre în posesia a 100 de sticle de whisky, goale, bineînțeles, orînduite frumos sub paturi. Sigur că acesta nu e un titlu de glorie, dar completează portretul colectiv al unei echipe vesele...

Suedezii au încercat să lege jocul, dar nu au prea reușit, cu atît mai mult cu cît laponul Brolin a fost unul dintre cei mai șterși jucători de pe teren... Și-atunci ? Și-atunci, scoțienii, care nu au „tras" de golul înscris, ci

s-au dus mereu înainte, au obținut penalty-ul din minutul 83, adică înainte de final. Roland Nilsson, care, a fost sancționat pentru acel penalty, a contestat cu vehemență soluția arbitrarului Carlos Maciel din Paraguay, dar Mo Johnston a transformat cu precizie : 2—0. În acel moment a intrat vechea noastră cunoștință. Stromberg, pe care o știu foarte bine și craiovenii, adică mult discutatul — pe atunci — suedez de la Benfica. Rezultatul ? Stromberg a început să joace cu un elan pe care cei de pe teren îl pierduseră, deși temperatura de la Genova era ideală, și a reușit să reducă scorul. Stromberg s-a aruncat în plasă, ca să recupereze mingea mai repede, pentru a o repune la centru, dar era prea tîrziu. Mai erau doar trei minute...

Stromberg jucase doar opt minute în partida cu Braziliа... Și alte cîteva minute cu Scoția... Gazetarii, ca întotdeauna, l-au regretat pe cel absent, dar poate că plusul de experiență al lui Stromberg ar fi trebuit să fie luat în considerație, mai ales că un joc egal ar fi putut asigura calificarea Suediei înaintea meciului cu Costa Rica... Partida cu Suedia a stîrnit entuziasmul celebrului cîntăreț Rod Stewart, prezent în tribună. El a recunoscut însă că golul cel mai frumos a fost marcat de Stromberg, ceea ce a turnat benzină peste focul din inimile suporterilor suedezi... Suedia mai avea acum șansa unei victorii la scor cu Costa Rica — altă himeră, desigur — plus un fericit concurs de împrejurări în „lupta“ cu candidații la trei puncte.

Înainte de a revedea cu dumneavoastră partida următoare a grupei, vă propun un intermezzo despre surprize. Pentru că ele s-au adunat. Dar...

SÎNT OARE ELE SURPRIZE ?

Camerunul, în deschidere, a fost prima surpriză. Victoria „tricolorilor“ asupra lui Lobanovski, chiar dacă nu este din această categorie, poate intra în rîndul surprizelor, mai ales prin faptul că ar fi putut să fie și mai netă, după cum s-ar fi putut întîmpla — în primele douăzeci de minute — să nu fie deloc...

În aceste zile de *Mondial*, fără să am o documentare la dispoziție, încerc să fac un clasament al surprizelor.... Pe primul loc se află neîndoios victoria echipei Statelor Unite ale Americii asupra Angliei, la Belo Horizonte (1-0), în 1950. Cred că vă mai aduceți aminte că în echipa Angliei a jucat atunci fundaș cel care avea să devină *sir* Alf Ramsey după cîștigarea lui World Cup '66. Dar dacă acesta este un nume celebru, ușor de reținut, nimeni nu-și mai aduce aminte cine a marcat golul celei mai mari surprize din istoria fotbalului. Să vi-l amintesc. Se numește Gaetjens. A marcat în minutul 33...

Pe locul doi se află acel formidabil 1-0 obținut de R.P.D. Coreeană în 1966, în compania Italiei, la Campionatul mondial din Anglia, la Middlesbrough... Autorul acestui gol celebru e mult mai cunoscut, devenind un fel de noțiune. Este vorba de Pak do Ik, care revine mereu, ca un laitmotiv al lui „nu se știe niciodată".

Și ce mare echipă avea Italia în acea vreme. Să ne amintim doar de Facchetii, Mazzola, Rivera, Bulgarelli, Albertosi. Printre ei, și Ianich... În timp ce eram la Ostuni, am întrebat-o pe doamna Ianich : „Cînd a jucat soțul dumneavoastră ultimul meci în squadra azzurra ?" Mi-am dat seama că am comis o gafă, deoarece răspunsul a făcut să se lase tăcerea la masă, timp de cîteva secunde : „Cu coreenii, în '66"...

Abia pe locul trei se află, după părerea noastră, acel 1-0 al Camerunului cu Argentina în Italia *Novanta*. De ce această reținere ? Pentru simplul fapt că în echipa Camerunului joacă destui fotbaliști care evoluează în Europa. Și de ce n-ar fi tot în această categorie și victoria Marocului asupra Angliei, în '86 ? Sau, și mai izbitor chiar aceste două victorii ale *Cerentolei* Costa Rica asupra cuplului Scoția-Suedia ?

Exemple ar fi destule. În ceea ce ne privește, înaintea tuturor acestor mostre de surpriză, am să-mi permit să situez un rezultat dintr-o dispută mai veche. Atunci, adolescent fiind — este vorba de vara anului 1938 — am trăit o mare surpriză, care mai avea și calitatea de a fi o mare bucurie chiar pentru un tînăr de nici 12 ani...

Marea surpriză la care mă refer s-a produs pe Parc des Princes, la Paris. Această surpriză a făcut bucuria a milioane de oameni din întreaga Europă, pentru că în ziua de 12 iunie 1938, fotbalul și-a asumat răspunderea gravă de a se opune — primul ! — Marelui Rech. Să reamintim acum de cuvintele lui François Thébaud, pe care am să-l întîlnesc deseori la Mundialele post-belice :

„Marea supriză ne este oferită de rejucarea meciului Germania—Elveția, pe Parc des Princes, în fața a peste 21 000 de spectatori... Cu puțin timp în urmă, Hitler anexase Austria, în cadrul așa-zisului Anschluss. Cinci mari jucători austrieci, Raftl, Skoumal, Stroh, Hahnemann și Neumer figurează în această echipă a Reichului. Dar, departe de a reprezenta o întărire, acest reper simbolic al recentei anexări a Austriei de către Germania hitleristă oferă Elveției un aliat puternic în persoana publicului parizian. Rănirea spectaculoasă a extremului elvețian Aeby (în minutul 51), lovit cu brutalitate în plină figură, face să crească importanța factorului pasional. Purtați pe sus de mulțime, elvețienii, care fuseseră conduși la pauză cu 2—1, remontează „în zece“ acest handicap enorm (n.a. — pe atunci nu erau admise schimbările de jucători chiar în cazul accidentelor grave) și cîștigă cu 4—2 prin golurile marcate de Walaschek, Bickel și Trello Abegglen (de două ori), toți aceștia făcînd adevărate minuni, ajutați, fiind de Amado și de neînvinsul Minelli. La umbra înserării care se lasă asupra arenei din Auteuil, ultimele minute ale acestei formidabile reveniri au atins un grad de intensitate dramatică pe care nu am trăit-o niciodată pînă atunci. Fără îndoială că evenimentele grave ale trecutului recent și amenințările viitorului — din partea lui Hitler — au contribuit la crearea acestei impresii mai mult chiar decît meciul în sine, în pofida spectacolului fotbalistic oferit“.

Așa s-a încheiat la Paris acest meci memorabil, mult mai mult decît o surpriză, despre care s-a spus că a fost un prolog al celebrei Rezistențe franceze...

Revenind la surprizele noastre de toate zilele, să spunem că surpriza a început să fie tot mai mult o contradicție între aceea ce gîndește comentatorul pînă la ora

H și tot ceea ce a acumulat o echipă sau alta, între timp, fără ca specialistul sau comentatorul să fi înregistrat progresul. Între altele, Costa Rica face parte din această categorie.

COSTA RICA — SUEDIA 2—1 (!)
și BRAZILIA — SCOȚIA 1—0...

Ca toate partidele din ultimul tur al grupei, aceste două s-au jucat concomitent: la Torino (prima) și la Geneva (a doua)...

„Cuplajul" a marcat triumful lui Bora Milutinovici, care a „întors" rezultatul de la 0—1 la 2—1, situație inedită în acest Mondial în care cei care au marcat primii nu au mai putut fi învinși. La Genova, Suedia a dominat mai mult în prima repriză, Bora s-a „închis" în așteptarea contraatacului și Ekstrom a deschis scorul în minutul 30, la o minge respinsă de remarcabilul portar Conejo... Peste patru minute a ieșit Brolin (accidentat). Dar, peste alte două, arbitrul iugoslav Zoran Petrovici „închide ochii" la un penalty clar comis asupra lui Jara. Să fi fost la mijloc teama ca nu cumva să fie interpretată altfel o decizie capitală în... favoarea compatriotului Bora Milutinovici ? Nu este exclus...

Între timp, la Torino, brazilienii luptau din greu împotriva apărării formidabile a scoțienilor, care vizau rezultatul de egalitate pentru „cele trei puncte" care puteau asigura calificarea... Lazaroni a continuat să fie fluierat de *torcida* braziliană, care nu poate uita că a fost o vreme cînd Brazilia marca ori de cîte ori voia. Mulți dintre suporterii brazilienilor nu se născuseră în 1958, anul de glorie maximă a Braziliei, dar presa a știut să întrețină mitul...

Deocamdată, deci, rămîne în cursă Suedia, în pofida celor doar două posibile puncte. (Se va ști abia mîine, pentru că alte grupe joacă și mîine).

La Genova Stromberg, introdus în teren „la cererea publicului", nu mai poate ține ritmul finalurilor din primele două jocuri. Suporteri suedezi — pînă acum o oră favorabili „bătrînului", cer acum schimbarea lui. Vorba actorului : c-așa-i în fotbal...

Bora continuă să pluseze, deși nu prea are carte. Intră Medford în locul lui Gomez (va trebui să ne familiarizăm și cu aceste nume nu prea cunoscute) și jocul crește. Suedezii nu mai au ritmul primei reprize... Mai e un sfert de oră. Lovitură liberă. Bate Gonzales, sare Flores, cel mai bun costarican astăzi, cap și gol ! Bora privește grav, fără să exulte. Adică : „Ce v-am spus eu ?" Și începe să facă un nou desen, pe care îl va trimite, „spre dezbatere și aprobare", echipei sale...

La Torino, Muller intră în locul lui Romario. E minutul 65... Nici nu mai știu cum să înțeleg aceste schimbări... Ieri a fost cerut Romario, astăzi e scos Romario... Probabil că suporterii au puțină dreptate. Cu trei vîrfuri, prin sacrificarea libero-ului, Lazaroni ar fi avut mai puține probleme... Între timp, Careca nu e nicăieri... îi lipsește — se vede — Maradona... Scoția e la un pas de gol... Corner. McPherson reia cu capul, Taffarel e bătut, dar Branco salvează de pe linia porții. Braziliencele dansează cu sînii goi, în tribună. Echipa cariocca a scăpat ca prin minune...

Aici, la Torino, mai sînt opt minute. Scoțienii s-au bătut formidabil, ca pe vremea lui Billy năbădăiosul, adică Bremner. Dar mingea ajunge la Alemao, unul dintre cei mai buni brazilieni astăzi. „Neamțul", cum i se spune la Napoli, șutează puternic, Leighton respinge cu dificultate, Gillepsie încearcă să degajeze, dar Műller e cu o fracțiune de secundă mai rapid și... gol ! Braziliencele continuă dansul lasciv din tribună. Lazaroni duce mîna la cap... E greu, foarte greu pe *panchina*, adică pe banca tuturor suferințelor. Scoția și-a încheiat Campionatul... Dar suporterii scoțieni nu-și pierd humorul. În tribună, un scoțian cam rotofei, în kilt-ul clasic, căruia noi îi mai spunem și *fustanelă*, dansează lambada cu o tînără în super-mini. „Cînd o să mai am prilejul — își spune rotofeiul dansator — să dansez cu o asemenea frumusețe de ciocolată, pe care am văzut-o doar în vis ?"

Torcida braziliană și-a reluat „valurile" de pe Azteca. Dar cine știe pentru cîtă vreme ? Brazilienii și braziliencele nu mai au răbdare. Lazaroni nu pare a fi de-al lor, pentru că e mereu bosumflat. Echipa nu merge, deși Alemao și ceilalți au cîștigat toate punctele grupei... Unde

ești Pele, unde ești Jairzinho ? Nenorocirea e că Lazaroni e judecat doar prin comparație. Și suporterii nu-l compară pe Careca cu Socrates, care a fost mai mult lider sindical decît fotbalist, cu un Pele, Garincha, cel mult Zico...

Așa se încheie partidele lui *Girone C*. Clasamentul vorbește de la sine. Brazilia culege toate punctele, fără ca *torcida* să fie entuziasmată... Scoția și Suedia părăsesc arena... Marea surpriză o realizează *cerentola* lui Bora Milutinovici, care a ajuns să fie un *Zampano* al Mondialelor, un Zampano cu care seamănă, de altfel, deoarece cultivă visul și speranța, într-un moment în care omenirea pare convinsă că îi este suficient computerul. Nu l-a rugat Bora pe interlocutorul său să nu-l trezească, pentru a nu-i întrerupe visul ?

Deci...

1. *Brazilia*	3	3	0	0	4—1	6
2. *Costa Rica*	3	2	0	1	3—2	4
3. Scoția	3	1	0	2	2—3	2
4. Suedia	3	1	0	2	3—6	0

Zero puncte pentru Suedia, cîndva semifinalistă (1950) și finalistă (1958) a Campionatului mondial !

Grupa a patra, a „cuplului" de forță...

Bologna	9 iunie	Columbia-Emiratele Arabe	2-0
Milano	10 iunie	Germania-Iugoslavia	4-1
Bologna	14 iunie	Iugoslavia-Columbia	1-0
Milano	15 iunie	Germania -Emiratele Arabe	5-1
Milano	19 iunie	Germania-Columbia	1-1 !
Bologna	19 iunie	Iugoslavia-Emiratele	4-1

COLUMBIA — EMIRATE 2—0 ... sau ceea ce era de așteptat...

Ca perspective, partida era efectiv una de „deschidere" în această grupă dominantă de „cuplul" germano-iugoslav încă înainte de start. Și așa a fost. O partidă în care te mai ridici din scaunul comod de la Centrul de presă, te îndrepți spre frigider și iei o cutie de Coca-Cola, eventual dietetică, pentru a nu exagera cu zahărul... Apoi revii, afli că nu s-a întîmplat nimic, aprinzi o țigară și încerci să afli, cu ajutorul fișelor de lot, cine este Abdulrahman I.M. și ce număr poartă Abdulrahman E.M. Dar înainte de asta, să notăm cîteva idei, pentru că, în mod sigur, această partidă se va pierde în noianul celor cîte vor fi ele pînă la terminarea grupelor.

Antrenorul Columbiei, Francisco Maturana, a spus cîteva cuvinte în interviul de două minute pe care RAI 1 îl ia direct, sub tribună înainte de reintrarea în vestiar : „Da, ar fi trebuit să marcăm mai mult. Dar e bine să ne amintim că pe teren nu am fost singuri, că am avut și un adversar. Constructorii noștri de bază, Rodin și Val-

derrama, n-au intrat imediat în jocul care s-a desfășurat pe acest stadion uimitor".

Jucătorii columbieni au fost, efectiv, prea nervoși, mai ales în prima jumătate, temîndu-se să nu greșească în fața acestui adversar misterios. După pauză, Columbia și-a limpezit mult acțiunile.

Cred — a spus Maturana în cadrul aceluiași micro-interviu — că *atunci cînd vom avea un adversar mai puternic, vom juca mult mai bine.*

Cele două goluri ale victoriei au venit după pauză. Jocul columbienilor a fost organizat de Alvarez, singurul care nu și-a pierdut sîngele rece, dacă se poate vorbi de așa ceva în lumea fotbalului sud-american. A fost nevoie de un efort special, deoarece Emiratele au fost la un pas de a deschide scorul la o pasă excelentă a lui Taliani... După pauză Alvarez a fost de departe cel mai bun. La început, a pătruns cu mare virtuozitate, dar a ratat, pentru ca apoi să-i creeaze o situație mare lui Ricon. Acesta s-a grăbit și a șutat peste bară. În schimb, pasa lui Alvarez spre Redin a fost mai eficace. Acesta din urmă a „corectat" zborul mingii în plasă. Era minutul 51... În sfîrșit, o altă pasă rafinată a lui Alvarez l-a găsit foarte bine pe Gullit cel blond (Valderrama) și acesta a „spart" printre fundașii centrali, marcînd pe lîngă portarul Farah...

Așa s-a încheiat, în minutul 85, o partidă care a fost departe de a stîrni interesul privitorilor și chiar al telespectatorilor, care au început — și ei — să obosească de pe urma bombardamentului de imagini color, senzația care se ascute în Centrul de presă, unde televizoarele te pîndesc la tot pasul, pentru ca nimic să nu fie scăpat, chiar dacă te îndrepți spre fișier, în căutarea numerelor de pe spatele jucătorilor.

GERMANIA — IUGOSLAVIA 4—1, „poker italiano"

...Și scorul ar fi putut să fie mai net. Îmi pare rău pentru sîrbi. Sînt mari fotbaliști, jucătorii lor de 1,85 au o îndemînare de 1,65, dacă mă pot exprima astfel, cunosc toate șmecheriile fotbalului, cum spune Hagi, care, prin „șmecherii" înțelege, desigur, cu totul altceva decît trișorul din jucător. E vorba mai curînd de arta de a surprinde

printr-o fentă nouă, printr-un „joc de corp" care să fixeze adversarul de la trei metri — în această perioadă în care fotbalul se joacă și pe centimetru pătrat.

În partida cu Iugoslavia, Germania a avut avantajul unui rodaj perfect, după o lună de *service* fără concesii. Iugoslavii, de nerecunoscut, au jucat „în două bujii" — dacă așa ceva este posibil. Mai mult decît atît, Germania federală a jucat de două ori acasă... În primul rînd pentru că la Milano s-au aflat cel puțin 30 000 de suporteri vest-germani care vin cu mașinile, prin tunelurile Alpilor, săpate parcă anume pentru Mondialul fotbalului — vorba vine — și în al doilea rînd pentru că în echipa vest-germană joacă trei jucători de la Inter — Matthäus, Brehme, Klinsmann — plus „romanul" Voeller... Să mai amintim că pînă și golul iugoslav, golul de onoare, a fost marcat de Jozici, care joacă la Cesena. (În aceste condiții, Mondialul este, de fapt, o reîntîlnire a jucătorilor cu... antrenarul Beckenbauer, care se repede, din cînd în cînd, peste Alpi, pentru a vedea ce mai fac băieții).

Presa a fost entuziasmată, Beckenbauer și-a abandonat obișnuita moderație, a făcut gestul dirijorului care ridică în picioare orchestra, sugerînd că ei i se cuvin aplauzele, nu înainte de a menționa rolul concert-maestrului, adică Matthäus, care are și avantajul de a fi înscris de două ori în poarta stîngaciului Ivkovici, cu care se întrerupe — după toate aparențele — seria glorioasă a portarilor iugoslavi, de la Glaser la Lovrici și de la Beara la Soskici, plus nenumărații Pantelici, Ciurkovici și mulți alții.

Osim e supărat : „Nu sîntem o echipă, chiar dacă avem jucători de clasă". E adevărat, sîrbii, cînd pleacă în Italia, la Paris sau în altă parte a lumii, cam uită de națională... „asta e treaba lui Millianici, a lui Osim" și astfel fotbaliul iugoslav joacă deseori mult sub talentul unui Sekularaț, Djaici sau... Osim, pe care l-am văzut în celebrul meci cu Anglia, în 1968, la Florența, în semifinalele Campionatului european, cînd, din păcate, s-a accidentat în minutul 5...

Sigur că acum am să comit un sacrilegiu, dar n-am ce face. Mie personal, fotbaliștii vest-germani nu-mi plac. Au glezna tare, nu taie mingea, sar, e adevărat, ca la „ventrală", cum a făcut astăzi Klinsmann cînd a marcat golul

acela îndelung aplaudat, cu capul, golul al treilea, cînd „oastea" lui Șușici era penibilă și cînd numai Stoikovici încerca să pătrundă în „lagărul" apărării germane, dar fără prea mult folos, pentru că nu venea nimeni după el — poate chiar de frică.

După această combinație de litere, hai să dăm glas cifrelor, astfel încît telespectatorii să revadă mai bine această partidă importantă din primele manșe. Vă propun, deci, notările lui „Corriere dello sport". Mai schimb și eu ziarele. *Gazzetta* e cu petardele. Am impresia că fiecare redactor e obligat să dea cel puțin un titlu bombă pe zi. *Corriere* e mai moderat. „Merge" mult pe declarații. Ziarul în care am cea mai mare încredere este „Republica", cu cele opt pagini de sport conduse de Gianni Brera. Deci, „Corriere" :

GERMANIA FEDERALĂ		IUGOSLAVIA	
Illgner	6	Ivkovici	4,5
Reuter	6	Vulici	6
Brehme	**6,5**	Baljici	5,5
Berthold	**6,5**	Spasici	5,5
Augenthaler	6	Hadzibegici	5,5
Buchwald	6	Jozici	5,5
Hässler	6,5	Susici	5,5
(min. 74 Moeller)		(min. 55 Prosinecki 6)	
Bein	6	Katanet	6
(Littbarski min. 75)		Savicevici	5,5
Völler	6,5	(min. 55 Brnovici 5,5)	
Matthäus	7,5	Stoikovici	6,5
Klinsmann	6,5	Vuiovici	5,5

O diferență care vorbește de la sine. Din păcate, nu împărtășesc entuziasmul presei și al televiziunii. Germania federală e, într-adevăr, o mașină, dar ce să fac dacă îmi place mai mult jocul „pisicilor" de la Costa Rica, pisici care parcă se joacă cu mingea de tenis pe covorul din hol. Și cînd spun Costa Rica, nu mai amintesc de Camerun și mai ales de fabulosul cotoi numit Milla, pe care nu știu dacă nu am să-l plasez de pe acum în echipa Mondialului.

„Doctorul" Beckenbauer e foarte distins, are linie, o linie care îmi amintește de faptul că Germania federală nu are nici pe departe, acum, un jucător de talia lui *Franzi,* care intră oricum în primii zece din toate timpurile. Dar nu știu de ce, am impresia că „profesorul", care își privește jucătorii cu concentrarea unui medic care se uită la microscop, știe foarte bine că fenta e cam absentă, că dribllingul e doar în panoplia echipei lui Netzer, Overath sau Breitner, ca să nu mai vorbesc de Hoeness...

Germanii sînt puternici. Au fost întotdeauna. Sînt flăcăii aceia care se spălau pînă la brîu, cu zăpadă, în timpul războiului, chiar cînd totul era pierdut. Dar, vă rog să mă credeți, cei pe care îi apreciez în mod deosebit sînt Littbarski și Hässler, singurii care *știu totul.* Matthäus e urcat în slăvi. Beckenbauer însuși îl consideră „căpitanul său", dar oare e cu putință să fie comparat cu Littbarski sau cu noua stea a celor din tribune, adică Hässler ? Ca să nu mai vorbim de cei amintiți mai sus, din generația trecută, plus acest Schuster, care a pus pe jăratic pînă și Spania toreadorilor..

După cum se vede din caseta tehnică, Littbarski a intrat în teren abia cu 15 minute înainte de final, iar Hässler a ieșit atunci, nu care cumva să fie prea mult vin în pahare. Sigur că un antrenor are dreptul să facă orice, dar vreau să vă amintesc, Herr Franzi, că Italia a cîștigat celebrul vostru turnir de la Azteca — acel 4—3 care a dat aripi Mundialului — abia după ce a intrat Rivera, care știe foarte bine că fotbalul e mult mai mult decît o „ventrală" în fața porții sau o contră de pe urma căreia Buchwald rămîne întotdeauna în picioare, iar ceilalți cad ca spicele. (Littbarski nu face excepție în Bundesliga, unde tot Buchwald cîștigă majoritatea duelurilor.)

Aud, după acest succes zdrobitor, care ar fi putut să fie și mai net, că Matthäus e de pe acum candidatul nr. 1 la titlul de cel mai bun jucător al Mondialului. Fantastic ! Cu mijloace atît de rudimentare, bazate pe alergare, forță și cîteva pase în adîncime de care răspunde nu cel care trimite, ci cel care primește. Și cînd te gîndești că Hässler nu pare să aibă nici o șansă... Italienii folosesc expresia „panzere" cînd e vorba de „trupele" germane de la Milano. Nici nu mai știu încotro merge fotbalul...

Direcția sigură spre care merge ceea ce s-a întîmplat în Piazza Domului, unde suporterii vest-germani, geloși pe faima numeroșilor *hooligans* englezi, au răvășit cartierele învecinate ,în timp ce ziarele italiene au apărut cu titlul strident ca o alarmă aeriană : „Teroare în Piazza Domului". Da, nu prea știu încotro merge fotbalul și, mai ales, unde se va opri... Motiv pentru care rămîn la pisicile aristocrate ale lui Bora Milutinovici...

IUGOSLAVIA — COLUMBIA 1—0... sau aventurile lui Higuita

Fotbaliștii iugoslavi s-au trezit greu de pe urma înfrîngerii nete în fața lui Beckenbauer... Atît de greu, încît au fost dominați de Columbia lui Valderama și Alvarez, așa cum a prezis, de altfel, antrenorul Maturana. Columbia a jucat frumos, mai avea doar 15 minute pînă la... 0—0 final, dar a apărut iar Jozici, cel care a marcat golul de onoare cu nemții, a pătruns în careu, a preluat mingea pe piept, cu mare măiestrie, și l-a pus jos pe Higuita, portarul care atrage aplauzele galeriei prin ieșirile sale cu mingea la picior pînă la centrul terenului... Higuita și-a completat numerele, apărînd și un penalty tras de Hadzibegici... Și acum, Iugoslavia e ca și calificată. Tot sînt bune Emiratele la ceva... Probabil că grupa D, în care ne aflăm, a fost cea mai sigură. Mai sigură chiar decît grupa Italiei. N-ai ce face. Așa se așează sorții... Să vedem acum ce va face Germania federală cu Emiratele. Beckenbauer e mai prudent ca oricînd. Sau e forma lui de vedetism. Deci...

GERMANIA FEDERALĂ — EMIRATELE 5—1... Să fim serioși !

Faptele cele mai nostime în această partidă au fost :

1) reducerea scorului, de către K. I. Mubaraq, în minutul 46...

2) raportul cornerelor, favorabil Emiratelor : 4—2.

3) au marcat din nou italienii... germani, adică Klinsmann, poreclit acum Kataclinsman, Völler și Matthäus...

Dar pentru că veni vorba de goluri. În partida cu Iugoslavia,, la golul lui Brehme a fost o dispută : germanii au susținut că mingea a fost atinsă, în ultima clipă, de Völler. TV-ul n-a confirmat, dar germanii au insistat ca golul să i se atribuie lui Völler. Acum, în acest celebru meci cu Emiratele, Völler invocă iarăși paternitatea golului cinci, care a fost, după cît se pare, un autogol... La conferința de presă în care Völler l-a acompaniat pe Beckenbauer, el a declarat : „Dacă nu îmi va fi atribuit golul, n-o să fie sfîrșitul lumii. Herr Beckenbauer a spus însă că e golul meu". Foarte sugestive aceste tachinerii de copii, în speranța că, la urmă, Völler va fi golgeterul Mondialului... Pînă și germanii cei gravi cad în plasa jocului...

Beckenbauer e mulțumit. Echipa lui a marcat nouă goluri în două partide. E adevărat, Carlos Alberto Parreira ne oferă întreaga măsură a potențialului Emiratelor cînd spune : „Un gol și patru cornere. Nu cred că am fi putut face mai mult, mai ales că am jucat pe ploaie, ceea ce la noi se întîmplă odată la cinci ani... Am chiar impresia că am primit vreo două goluri în timp ce jucătorii mei stăteau cu gura căscată, spre cer, ca să guste acest fenomen încîntător, ploaia". Are mult umor Carlos. El, care are frigiderul plin, în apartamentul său cu aer condiționat din Emirate...

„Sînt mulțumit de echipa mea" — afirmă Beckenbauer. E mulțumit mai ales pentru faptul că echipa lui a făcut pressing de la început și pînă la sfîrșit... Sigur că acest lucru e admirat, pentru că nu e deloc simplu, dar nu mă pot reține să spun că pressingul, formă de sacrificiu în jocul unei echipe, este tot o încercare de a închide jocul încă din față. Probabil că fotbalul ideal al viitoarelor decenii va fi acela în care portarul nu va putea degaja din mînă pentru că asupra lui se va exercita un pressing și mai nemilos. Noroc că, pînă una, alta, regulamentul îi mai protejează într-un fel pe portari și jocul se poate relua.

Dar să fim drepți. Germanii sînt favoriți nu numai în grupă, ci și pentru finală, cel puțin. Mașina merge. E adevărat, drumul e lung, dar nu trebuie să uităm că nemții fac ce fac și ajung în finală... Beckenbauer a jucat în

1966. A fost la un pas de a o juca și în Mexic, 1970, dar și-a fracturat clavicula și a rămas în teren printr-un efort care îi face cinste. Cei trecuți de prima tinerețe își aduc desigur aminte că antebrațul lui Beckenbauer era susținut de o fașă, un fel de batic, și frumosul Franzi alerga parcă pe rulmenți, ca să nu se întîmple un lucru și mai grav... După '70, germanii au cîștigat Mondialul lor, de la München, împotriva lui Cruyff, au pierdut trenul în Argentina, dar au revenit puternic pe Azteca, finala nouă cu Argentina, precedată de a altă finală la Madrid, în '82, cu Italia, pentru ca acum să nu mai aibă după cît se pare — obstacole...

Cîteva rînduri din caseta tehnică. Nota cea mai mare — Matthäus, 8. Nota cea mai mare a „emirilor", bineînțeles, K. I. Mubarak, autorul unui gol istoric — 6,5.

Comentatorii italieni se joacă cu computerul. Citează scorurile cele mai mari obținute de germani în istoria Mondialelor. Nu uită acel 7—2 cu turcii, în Elveția, '54. Nu uită nici acel 6—1 cu Austria, în același Mondial. Dar ce echipă! Frații Walter, Rahn, Schaeffer... Germanii erau atît de puternici, încît își puteau permite chiar luxul de a pierde cu 3—8 partida din grupă cu Ungaria, pentru derutarea totală a echipei lui Ferenc Puskas, care avea să fie marele învins...

GERMANIA FEDERALĂ — COLUMBIA 1—1... sau de la sublim...

Nu e prima oară cînd se demonstrează că forța (deseori brută) poate fi dominată prin mijloacele tehnicii. Asta s-a întîmplat și în partida lui Beckenbauer cu Columbia, cînd tehnicitatea felină, tipic sud-americană, a ținut în șah formația vest-germană, iar performanțele tehnice ale lui Alvarez, Estrada și Valderrama au sfîrșit prin a-i scoate din fire pe luptătorii lui Buchwald. La acest capitol al tehnicii feline să mai adăugăm subtilul joc la ofsaid al echipei lui Maturana, care a anihilat, iarăși, sprinturile vest-germane, demne de un Armin Harry, cîndva cel mai bun alergător de sută din lume. Mai mult, așa cum scrie Gianni Riva, Columbia nu s-a limitat să rupă jocul, ci a reușit să pună în dificultate, cu o ușurință iri-

tantă, apărarea germană, în frunte cu Augenthaler, Buchwald și Pfluegler, „*colossi di muscoli*". S-ar putea spune că tehnica subtilă a columbienilor i-a terorizat i-a narcotizat pe Matthäus și Hässler, care au încercat zadarnic să-și dea seama de cele ce se întîmplă... Impresia de glumă a fost augmentată și de desele ieșiri ale lui Higuita, care creiau senzația că echipa lui Maturana „se joacă". Să mai amintim că, în prima repriză, Estrada, care avea să primească nota cea mai mare (7) — o notă care nu figurează în dreptul nici unui jucător vest-german — a ratat două ocazii foarte mari, care au făcut ca „bătăioșii" din Piazza Domului, foarte vioi în timpul meciului cu Iugoslavia, să amuțească, lăsînd impresia că au și plecat la pauză din tribunele stadionului San Siro...

Vest-germanii au deschis scorul în minutul 89, prin Littbarski, care l-a păcălit pe Higuita. (Littbarski era, de fapt singurul jucător vest-german care să nu rămînă cu gura căscată în fața fanteziei columbienilor, care parcă aveau spray-uri cu hașiș, invizibile, procurate de la Medelin, într-adormirea diviziei de tancuri germane... Se pare că nemții au și adormit în turele, dovadă că, pînă la urmă, în minutul 93, cum atestă fișa tehnică, Rincon a adus egalarea, după un „un-doi" de manual cu Valderrama. Nu este exclus ca Pflueger să fi fost păcălit în această fază de părul blond al lui Valderrama...

După partidă, Maturana era în al nouălea cer : „O zi mare pentru țara mea". Valdlerrama, care a fost fluierat deseori, a jonglat cu o ușurință jenantă prin apărarea germană. Beckenbauer a evitat orice polemică, dar, totuși, nu s-a abținut să spună că „e momentul să se stabilească, în sfîrșit, cum trebuie aplicat regulamentul. În actualele condiții nu mai înțeleg nimic". Sigur că interpretarea regulamentului se face, din păcate, după capul fiecărui arbitru, dar e bine să-i atragă atenția „kaiserului" că în timp ce echipa lui a primit un singur cartonaș galben (Berthold), columbienii au recepționat nu mai puțin de patru...

Așa s-a încheiat partida care, din păcate, a adus apă la moară cronicarului, insensibil la exagerările presei entuziasmate de „potopul" de goluri din meciul cu mereu însetatele Emirate...

IUGOSLAVIA—EMIRATELE ARABE 4—1
fără probleme

Cam puțină lume pe frumostul stadion Dall Ara din Bologna. Bologna e un oraș care nu seamănă cu nici un alt oraș italian prin eleganță, prin arcadele infinite, care au darul de a elimina umbrelele și printr-un plus de calm față de Bari, ca să nu mai vorbim de Napoli.

Cel mult 10 000 de spectatori, deși tabela de afișaj anunță 27 883 bilete vîndute. (Nu mai e o noutate decalajul între biletele vîndute și spectatorii prezenți ; biletele au fost vîndute de mult, prin întreprinderi, pentru eliminarea oricărui risc. Ciudat e doar faptul că biletele libere nu găsesc nici ele clienți.

Înainte de meci s-a consumat un protest al arbitrilor din Emilia, care nu pot fi de acord cu eliminarea abuzivă a lui Agnolin. Cei 1 120 de arbitri înscriși la sesiunea din Bologna și-au aplicat un adeziv pe rever, cu cuvintele : „Agnolin, the best in the World ! Blatter, silence !" Adică, Blatter, gura ! Sigur că F.I.F.A. a reacționat, astfel încît arbitrii au renunțat, în cele din urmă. Dar protestul a rămas...

Iugoslavia, desigur, fără probleme, pentru că Emiratele, cum spun comentatorii italieni, au forța unei echipe italiene din C 2. Ceea ce înseamnă, probabil, Delta Tulcea sau Gura Humorului... În minutul 8, partida era terminată, pentru că scorul indica 2—0, prin golurile marcate de bătrînul parizian Susici (min. 4) și de mult mai tînărul Pancev (min. 8). Iată, însă, că în min. 21 Juma reduce scorul, dintr-o pasă a lui Taliyani. (De fapt nici nu știu de ce vi le mai spun pe toate astea, cînd dumneavoastră — ca și mine — i-ați reperat destul de greu pe jucătorii arabi, veniți pentru prima și poate pentru ultima oară la un turneu final mondial... Apoi, iugoslavii au mai marcat un gol prin Pancev și au încheiat cu un autogol al lui E. M. Abdulrahman... Să mai amintim că în min. 76 — am cam notat totul, deoarece știam că partida am s-o uit — a fost eliminat, pentru al doilea cartonaș galben, K. G. Mubarak... Și să fac precizarea că nu e același Mubarak care a marcat golul din poarta lui Illgner...

Acela e K. I. Și mai sînt doi „mubaraci", unul e N. K., iar celălalt M. G. Cum s-or fi descurcînd cronicarii Emiratelor ?

În tabăra iugoslavă mi-a plăcut mult Prosinecki, deși a jucat doar 12 minute. Cum poți, meștere Osim, să ții în teren, doar 12 minute, un jucător ca Prosinecki, pe care îl văd mai sus decît Stoikovici, chiar cu milioanele lui Bernard Tapie ?

Să încheiem cu clasamentul grupei a patra :

1. GERMANIA FEDERALĂ	3	2	1	0	10— 3	5
2. IUGOSLAVIA	3	2	0	1	6— 5	4
3. COLUMBIA	2	1	1	1	3— 2	2
4. Emiratele	3	0	0	2	2—11	0

Deci, o grupă în care s-au calificat trei echipe. O grupă care ne furnizează și echipa de pe locul... 24. Este vorba de echipa Emiratelor, golaveraj 2—11 față de S.U.A., golaveraj 2—8 și față de Coreea de Sud, 1—6... Primele două nu au contat, Coreea de Sud are, însă, meritul de a fi fost la un centimetru de un meci egal cu Uruguay-ul. Dar despre asta, cînd vom ajunge la grupa a cincea. Pînă atunci, un mic intermezzo despre un subiect la zi : este sau nu Mondialul o afacere turistică ?

CINE SÎNT, DE FAPT, TURIȘTII ?

Îmi aduc aminte, acum opt ani, la Mundialul din Spania, fiind la masă, la Sevilla, stăteam de vorbă cu un chelner. Mundialul se desfășura în plin. Sevilla era invadată de suporteri brazilieni și scoțieni. 20 000 de peste Ocean, 10 000 de peste Mînecă... Marea majoritate se aflau în piața centrală a orașului, în jurul catedralei celebre, străjuită de turnul numit *Giralda*. I-am spus chelnerului că are foarte mulți clienți. Mi-a răspuns cu un zîmbet amar : „Pentru noi, cei care lucrăm în restaurant, Mundialul este un dezastru. Eu nici nu știu ce calcule își fac cei care se bat pentru organizarea Mundialelor. Poate că marile venituri sînt din reclamele TV. De acord. Dar noi, cei care așteptăm vara ca pe o mană cerească, sîntem tare loviți. În primul rînd, trebuie să știți că cei care

pornesc pe urmele echipelor lor sînt oameni destul de săraci. Cei mai mulți — mă gîndesc la scoțieni — își cumpără bilet în circuit cu 100 de lire, cu care pot călători oriunde, timp de o lună și mai bine. Ei nu au frontiere. Pot ajunge și la Vladivostok, bineînțeles dacă-i primește... Dacă vorbim despre masă, rareori mi se întîmplă ca unul din ei să comande o friptură. Cei mai mulți mănîncă în parcuri, pe bancă... Nu-i condamn pentru asta. Atîta le poate buzunarul. Nu e nici o crimă. Ce vreau să vă spun, însă? Anul trecut, pe vremea asta de vară, la mesele restaurantului nostru erau mai mult americani, trecuți bine de vîrsta tinereții. Și mai erau nemții. Toți cu nevestele. Pentru că și americanii și nemții încep să facă turism ori după ce și-au făcut suma, ori după ce au ieșit la pensie... Partea proastă e că la mesele din această vară se așază doi scoțieni în kilturile lor *ecossaise,* comandă o bere, poate mai comandă una și, gata... În ceea ce mă privește, eu, la acest Mundial, pierd cel puțin o sută de dolari pe zi. Cred că e limpede...".

Ce se întîmplă și ce s-a întîmplat pînă acum în Italia *novanta?* Refrenul e același. Mai mult decît atît, cum scrie „La Gazzetta della Campania" : „Patronii de hoteluri și comercianții lansează un strigăt de alarmă... Trăim un adevărat *bluff*. Orașul Napoli, locuitorii săi au intuit mai de mult că Mondialul va fi un fiasco. Și asta încă din decembrie. Tragerea la sorți a grupelor preliminare nu a fost favorabilă orașului. În grupa B, alături de Argentina, campioană mondială, au intrat echipele U.R.S.S., României și Camerunului. Trei națiuni care, în general, nu prea trimit turiști peste hotare.

Consecința? Previziunile pesimiste au fost confirmate. În comerț nimic peste normal. Pînă și taximetriștii, care își făcuseră planuri mari, au început prin a fi neutilizați. Patronii de hotel sînt supărați pe faptul că au refuzat o mulțime de reuniuni internaționale în speranța că Mondialul le va aduce un cîștig mult mai mare. Rezultatul? Multe camere goale în hoteluri altădată supraaglomerate. Pentru că — așa cum spun napoletanii — turiștii noștri de bază, evită Mondialul, adică o competiție în care se pot trezi oricînd cu un pietroi în spate, cînd whisky-ul se urcă în capul numeroșilor *hooligans.*

Am fost la Bologna, în preajma partidei Belgia — Anglia, care se desfășura în acest oraș. Am regăsit un prieten, Duilio F. Deosebit de amabil, Duilio ne-a invitat la restaurantul fiului său, Gianni. Am intrat la prînz. Penumbră plăcută la ceasul amiezei. Ne-a surprins lipsa clienților. Duilio ne-a lămurit imediat : „Restaurantul e închis două zile. Ne temem de turiștii englezi". Într-adevăr, frumosul „Ristorante della chiesa" trăsese obloanele... „La fel au procedat 80 la sută din restaurantele din Bologna". Cum mai poate fi o afacere Mondialul, în aceste condiții ?

Mondialul, ca și în Spania, este o decepție pentru cei angajați în turism. Se dă un exemplu. Faimoasa Ischia a avut în timpul Mondialului cu 60 la sută mai puțini turiști... Chestiunea e limpede...

Mondialele viitorului vor fi tot mai mult la discreția televiziunii și, bineînțeles, a reclamelor. Cu alte cuvinte, există un stăpîn foarte puternic, care va decide. Dar oare asta va contribui la creșterea frumuseții și așa cam ofilite a Mondialului ? Ne îndoim...

SĂ REVENIM LA CALCIO

GIRONE E

S-a spus că va fi o grupă grea. Că Spania ar fi favorită. Că Uruguay e întotdeauna o piatră în încercare... Că fotbaliștii coreeni, mai misterioși ca oricînd, pot veni cu surprize...

Favoriții mei erau belgienii. Le-am simțit forța în meciurile cu Dinamo. Iar aici nu era doar Anderlecht-ul... Să recapitulăm...

Verona,	12 iunie	Belgia-Coreea de Sud	2—0
Udine,	13 iunie	Uruguay-Spania	0—0
Verona,	17 iunie	Belgia-Uruguay	3—1
Udine,	17 iunie	Spania-Coreea de Sud	3—1
Verona,	21 iunie	Belgia-Spania	2—1
Udine,	21 iunie	Uruguay-Coreea de Sud	1—0

Pînă la urmă avea să fie eliminată doar Coreea de Sud. A decis ultimul minut al ultimei partide...

BELGIA—COREEA DE SUD 2—0,
cu un Scifo renăscut...

În ajunul partidei, cel care a vorbit mai mult a fost Gerets. (Asta pentru ca Guy Thiys să-şi fumeze în linişte trabucul). „Vreau să duc Belgia departe, pentru a lăsa o frumoasă amintire". La 36 de ani, Gerets e neobosit... Şi are atîta fotbal în urma sa. A jucat mai bine de zece ani în Belgia, a avut şi o „problemă" de bani negri la Waterschei, dar toate astea au trecut. A fost, între timp, în Africa de Sud, a jucat la Milan, acum joacă la PSV Eindhoven... Şi tot între timp, la startul acestui meci cu Coreea, a jucat de 80 de ori în echipa naţională a Belgiei... E unul dintre puţinii fotbalişti care joacă la al treilea Mondial... Sînteţi curioşi să-i cunoaşteţi pe ceilalţi? Careca (Brazilia), Butcher, Robson şi Shilton (Anglia), Littbarski şi Matthäus (R. F. Germania), Maradona, Pumpido şi Olarticoechea (Argentina), Ceullemans şi Van der Elst (Belgia), Bergomi şi Vierchovod (Italia), Mc Leish şi Leighton (Scoţia), Dasaev, Demianenko, Bessonov şi Ceanov (U.R.S.S.)...

Despre Coreea de Sud? Nu mare lucru. Cel mai bun jucător ar fi Kim Joo Sung, şapte goluri în preliminarii. Pentru partida cu Belgia, antrenorul Li Hoe-Taik anunţă o formaţie care sugerează că în tabăra coreeană e o mişcare permanentă. În formaţia anunţată, doar fundaşul dreapta, doi mijlocaşi şi „şeptarul" au numere sub 11...

...A fost o partidă fără incidente deosebite. Scenariul a fost cel prevăzut de Thiys, care a studiat jocul asiaticilor doar după caseta video. „Vine o vîrstă cînd te deplasezi mai greu, în schimb concluziile sînt mai rapide". Un paradox inteligent. Ca Thiys de altfel.

Coreenii au rezistat o repriză, masaţi în apărare — cum prevăzuse antrenorul belgian... Li Hoe-Taik a declarat înainte de partidă că obiectul echipei sale sînt două remize şi o victorie. „Altfel nici nu ar fi trebuit să facem atîta drum". (Putea să spună şi *trei remize*, nu ar fi fost un obiectiv prea modest...).

Belgienii au deschis scorul (min. 52) în urma unei greşeli grave a portarului... hai să vedem cum îl cheamă... Cioi In-Young... Cioi a vrut să intercepteze o pasă lungă

a belgienilor, a ieșit în afara careului, dar a luftat, așa că Degryse n-a avut nici o problemă. După 11 minute a intrat în acțiune fundajul stînga De Wolf, a avansat spre careul coreean, s-a uitat jur împrejur, în speranța că va găsi un coechipier, dar toți consideraseră — se vede — meciul jucat, astfel încît De Wolf s-a decis să șuteze și să... marcheze, de la 27—28 de metri... Și cu asta, partida s-a încheiat, *ralentando*...

Sub tribună, Thiys a declarat reporterului că e foarte greu să joci împotriva unei echipe care se bazează exclusiv pe apărare și s-a abținut să remarce pe cineva din echipa sa, deși era evident că Scifo s-a dovedit de departe cel mai bun jucător de pe teren... Antrenorul coreean a evocat — era și cazul — greșeala enormă a portarului la primul gol, care a tăiat tot elanul echipei sale... Și astfel, speranțele că fotbaliștii coreeni ar fi putut să imite Camerunul, cel din deschiderea cu Argentina, s-au stins... În locul antrenorului coreean aș fi amintit publicului italian că echipa „dimineților liniștite", cum spuneam pe vremuri, din lipsă de fantezie, a înregistrat un progres real în ultimii 36 de ani, adică de la nașterea lui Gerets. Într-adevăr, la Campionatul mondial din Elveția (1954), Coreea a debutat cu un 0—9 în fața Ungariei, pentru ca peste cîteva zile să piardă și în fața Turciei, cu 0—7. L-am căutat pe antrenorul Li Hoe-Taik în formațiile de atunci, dar nu l-am găsit. Probabil că e mult mai tînăr. Spun *probabil* pentru că nu știu care e diferența dintre un coreean tînăr și unul bătrîn...

URUGUAY—SPANIA 0—0,
cu un penalty ratat de Ruben Sosa...

La startul Mondialului, un computer din ultima generație a pronosticat victoria finală a Spaniei în Mondialul italian. Cei care cred orbește în computere — nu fac parte din această categorie — și-au zis că Uruguay-ul nu ar avea nici o șansă în această partidă de debut. Ca să fiu sincer, nici eu nu credeam că Uruguay-ul poate cîștiga. De foarte multă vreme Uruguay-ul trăiește în memoria suporterilor prin cele două victorii „ancestrale",

1930 și 1950, plus frumoasa denumire de „echipă celestă", capabilă și ea să atragă numeroase simpatii.

În ajunul partidei, Suarez, antrenorul Spaniei, a declarat că echipa sa are armele necesare victoriei... A mai adăugat — cam doctoral — că primele 15 minute vor fi de studiu... Afirmația s-a dovedit, pînă la urmă, incompletă, deoarece toată repriza a fost una de studiu, cu cei doi căpitani, Francescoli și Butragueno (ambii cu „9" pe spate) ocupîndu-se cu scurte slalomuri la mijlocul terenului. Uruguay-ul a fost, parcă, ceva mai insistent, astfel încît singura acțiune de luat în seamă a fost cea din minutul 30 („Seiko" ne-a atras atenția !), cînd „celeștii" au legat patru pase, dar șutul a lovit, fără prea mult pericol, eleganta mănușă a lui Zubizarreta... Partida a continuat în tempo de vals lent... Între timp a venit pauza — adică minutele în care apelezi la frigiderul cu „Fanta" — pentru ca la 12 minute după reluare să se producă singurul moment în care cronicarii ocupați cu facs-urile să mai ridice ochii de pe claviatură, pentru a-l privi pe Ruben Sosa, uruguayanul, executînd un penalty clar, în urma unei mîini spaniole care oprise intrarea mingii în gol. Ruben Sosa, aplaudat în momentul apropierii de punctul lui „11" — pentru că joacă la Lazio — și-a potrivit îndelung mingea, a găsit cu greu căușul de var în care să o așeze, l-a privit lung pe Zubizaretta, a șutat, și mingea a zburat la vreo doi metri peste bară... Acest penalty de-a dreptul penibil a alimentat ideea că remiza hispano-uruguayană a fost „negociată" înainte de meci. Tot ce s-a întîmplat după penalty-ul ratat a fost, cum spunea Eric Filderman de la L'Équipe", o imitație de joc profesionist. Sigur că nu putem pune mîna în foc — și despre acel 1—1 al Argentinei cu România s-a spus același lucru, fără nici un temei — dar prea s-au jucat de-a fotbalul cele două echipe. Iar Spania, pe care computerul S.O.S.S.O.S. — hai să-i spunem așa — a indicat-o drept cîștigătoare a titlului, n-a încercat nici un moment să ne sugereze acest lucru. Suarez a fost laconic : „Am comis multe greșeli ; în atac nu ne-a ieșit mai nimic, dar rezultatul nu mă indispune". Cred și eu... Ruben Sosa a regretat faptul că „s-a ratat penalty-ul".

Reflexivul de la „s-a ratat" e chiar distractiv. În orice caz, partida dintre Suarez și Tabarez a alimentat ideea că participăm la un Mondial foarte, foarte slab... Poate că e așa, dar de cînd cu cele 24 de echipe ale lui señor Havelange, Mondialul începe abia după terminarea celor 36 (!) jocuri din grupe. Să mai așteptăm, deci...

BELGIA—URUGUAY 3—1...
sau cînd Mondialul își ia zborul...

A fost o plăcere. Una din partidele frumoase. A entuziasmat Ceullemans, căpitanul lui Bruges, 33 de ani, 90 de prezențe în echipa națională și, în urma acestei partide, 27 de meciuri în Campionatele mondiale (inclusiv preliminariile, desigur), locul trei mondial după Zoff și Patt Jennings, care au jucat 40 de meciuri. (Să notăm, totuși, că aceștia din urmă sînt portari...). Dar Ceullemans nu e singura vedetă a meciului. În mare formă Scifo, gol de senzație, de la 25 de metri (!) și un joc care a stîrnit admirația cronicarilor italieni. Aceștia nu au scăpat ocazia de a-i provoca pe cei de la Internazionale : „Inter, ha visto Scifo ?" (Aluzie la faptul că „italianul" Vincenzo Scifo a jucat la Inter, dar Inter nu a prea avut răbdare...

Cheia jocului ? Uruguay a brodat mult, a și încîntat deseori, un boxer „fentos" la culme, dar belgienii au avut și „pumn", un pumn necruțător deseori, care a stîrnit pînă și admirația lui Francescoli, bine încercuit în mijlocul terenului. Primul gol belgian a fost o capodoperă tehnico-tactică. Fundașul stînga De Wolf a avansat cu mingea la picior, peste toată apărarea uruguayană, fundașul stînga uruguayan Dominguez — ia-l de unde nu-i ! — în urma jocului de mișcare al „diavolilor", astfel că fundașul central belgian Clijsters s-a înălțat ca în fața unei ștachete și a marcat cu capul, în colțul lung, un gol aplaudat în tot centrul de presă... A fost un veritabil gol de studiu, deoarece De Wolf a primit mingea după o frumoasă combinație Versavel—Ceullemans, care a și scos din joc flancul stîng al apărării uruguayene, a urmat cursa Wolf, pe culoarul eliberat și golul Clijsters, pe spațiu... liber... Al doilea gol a fost cel al lui Scifo, amin-

tita bombă a lui Scifo. Cu ani în urmă nu-l prea vedeam pe Scifo atît de decis în atacarea porții adverse...

Repriza s-a încheiat cu un incident neplăcut. Gerets, „eroul" avancronicii din meciul cu Coreea, a fost eliminat „pentru al doilea cartonaș". A fost o eliminare excesivă, rod al instrucțiunilor F.I.F.A. Cu două luni în urmă, Gerets nu ar fi primit nici măcar primul cartonaș galben...

Eliminarea ar fi putut să dea aripi „Celeștilor" după pauză, dar atunci a intervenit bătrînul „grenadier" Ceullemans, care a ținut să ia de pe umerii și mai bătrînului Gerets povara absenței sale de pe teren. Imediat după reluare, Ceullemans a pornit sănătos la drum spre poarta lui Alvez, a lăsat impresia că vrea să-i paseze lui Scifo, dar, în aceeași fracțiune de secundă și-a dat seama că Scifo ar putea fi „văzut" în ofsaid. O nouă croșetă pentru eliminarea oricărui dubiu și un șut puternic, marcînd al treilea gol. (Să notăm că după eliminarea lui Gerets, Thys a făcut imediat unele modificări, rezervîndu-i lui Ceullemans un plus de sarcini în apărare. Cu alte cuvinte, doi bătrîni (Thiys și Ceullemans) au ținut să-l ajute pe Gerets...

Așa a marcat Ceullemans al nouălea său gol într-o partidă „mondială", în cursul celui de-al 90-lea joc la „națională". Acum avea în față recordurile lui Zoff și Jennings. Dar oare va mai avea timp? Asta avea să depindă nu numai de el. Urma meciul cu Spania, la 21 iunie, la Verona...

Ce păcat că nu voi ajunge la Verona! Am fost acum 22 de ani, în timpul turneului final al Campionatului european... Am ajuns noaptea... Ploua torențial. Am ajuns cu chiu cu vai la cel mai apropiat hotel de gară, „Piccolo albergo", atras de luminile roșii ale firmei. Am ajuns ud leoarcă. Dar ce plăcere să vezi cum toarnă afară, iar tu... Parcă eram la hanul Ancuței... Pe masă era deschis un registru în care semnau călătorii, la plecare, dacă doreau... Ultimul care scrisese era Traian Ionașcu, fostul meu profesor de Civil. Ce mică e lumea — ar spune cineva... Iar eu voi adăuga: „Cît de egală era punga românilor, cu ani în urmă... Nu putea, în nici

un caz, depăși hotelul cu trei stele. Chiar dacă unul din ei era un mare profesor de drept Civil...

...I-ar mai trebui, deci, lui Ceullemans meciul cu Spania, un meci în optimi și un sfert pentru a ajunge la Zoff... Sper să reușească...

Dar iată că partida nu s-a încheiat. Abia intrat, Bengoechea primește o pasă de la De Leon și reduce scorul... Ar mai fi de jucat 19 minute... Dar nu cred... Și meciul se îndreaptă spre final, nu, însă, înainte de a oferi publicului din Verona un episod care ne mai face să uităm de teroarea din Piazza Domului din Milano și de scandalurile provocate de alții la Rimini. (Se pare că la Cagliari e liniște... Nu este exclus ca englezii să-și extindă cultul față de Insulă...).

Episodul ? Cu un sfert de oră înainte de final, abia intratul Bengoechea, mîndru de faptul că a și marcat, comite un fault grosolan. Arbitrul Kirschen se duce hotărît spre Bengoechea, scoțînd în același timp, din buzunar, cartonașul galben. Dar, în aceeași clipă, portarul belgian Preud'homme se repede și el spre Kirschen, își împreunează palmele, a rugă, și îi cere arbitrului să renunțe la cartonaș. Spre surprinderea tuturor Kirschen cedează. Întregul stadion aplaudă. E momentul cel mai frumos al meciului... Arbitrul Kirschen va primi a doua zi doar nota cinci — cea mai mică din toți cei 25 de actori prezenți pe teren —, dar poate rămîne cu satisfacția că a contribuit la momentul de vîrf al fair-play-ului... Acest fair-play popularizat de aceeași F.I.F.A. cu panoul galben care „deschide" toate partidele. Ciudat rămîne doar faptul că „premiul pentru fair-play" pe care ar fi trebuit să-l primească Preud'homme se datorează tocmai felului în care marele portar belgian s-a opus asprimii deseori nejustificată cu care F.I.F.A. a inaugurat acest ultim turneu final...

Încă o dată, merci Preud'homme !

(Vă rog să-mi permiteți să revin — după încheierea jocurilor din *Girone E* — la problema Agnolin — adică a expulzării lui — fapt care nu poate fi trecut cu vederea...).

SPANIA—COREEA DE SUD 3—1
și „tripla" lui Michel

Luis Suarez, antrenorul spaniolilor, pare a fi un om crispat. N-a fost calm nici în preajma acestui meci cu Coreea de Sud. Mai era și problema Michel. Cronicarii își reproșau introducerea mijlocașului de la Real, aflat, după părerea lor, în formă foarte slabă. Pînă la urmă, Suarez i-a înfruntat și l-a introdus pe Michel, un jucător despre care nu pot spune că l-am văzut jucînd slab, și asta nu numai pentru faptul că mi-a impus acel gol marcat de Michel în poarta lui Lung, la cîteva luni după Sevilla, și tot la Sevilla.

Cum era de așteptat, Spania a trecut de Coreea destul de ușor. Evenimentul, însă, a fost „tripla" lui Michel. Realistul (madrilen) Michel a marcat toate cele trei goluri. Sigur că la masa presei spaniole s-a lăsat liniște deplină. Probabil că cel care a jubilat cu adevărat a fost Miguel Vidal, tinerelul care ne vizita mereu acum 15—16 ani, cînd am avut acea serie aproape neîntreruptă cu Spania, fie ele „Mundiale" sau „europene" și care acum își potrivește cu grijă firele puține care i-au mai rămas, odată cu trecerea anilor. Am spus „cel care a jubilat", pentru că Miguel este un „realist" pur sînge, după chipul și asemănarea șefului său, Sarmiento... L-am întîlnit pe Miguel la Telese Terme. Era însoțit de doi operatori cu camere de luat vederi și cu un tehnician pentru lumini. „Ce faci, Miguel ?". „După cum vezi, am ajuns figurant". „N-am înțeles !" — i-am răspuns. „Foarte simplu. Îl aștept pe Hagi de o oră. Uite aici — îmi arată ceasul. Aveam întîlnire la 11. Acum e aproape 12. Dacă mă iubești, spune-i, cînd îl vezi, că va fi prima și ultima oară". I-am promis că am să-l caut. L-am găsit pe Lung în hol. L-am întrebat unde e Hagi. Mi-a răspuns că e la piscină. „Poate că a uitat" — a încercat să-l apere Lung. Și s-a repezit să-l aducă pe Hagi de la piscină. Era cam la o sută de metri. Între timp am coborît la subsol, unde erau mașinile de scris. N-am vrut să asist la contractul dintre noua vedetă a lui Real și Miguel, un gazetar dintr-o bucată, care nu ține seama de prețul unui transfer, pentru simplul

fapt că el știe — ca și mine, de altfel — că „jucătorii trec, în timp ce cronicarii rămîn".

Dar să revenim la Michel. După 20 de minute în care coreenii au încercat să blocheze totul, Villaroya atacă pe stînga, își „întoarce" adversarul — parcă era șeptarul — și trimite lung, peste apărarea coreeană. Acolo apare Michel — cam în stilul în care a apărut atunci, la Sevilla, cu noi — și prinde un voleu de zile mari în colțul lung, vinclu curat, marcînd un gol care trebuie să conteze — mi-am zis — în lista celor mai frumoase goluri ale Mundialului...

Se anunță o *goleada*, cum spun spaniolii cînd e vorba să curgă golurile ,dar coreenii reușesc să „închidă"... Cu două minute înainte de sfîrșit, coreenii ajung, în sfîrșit, la 25 de metri de careu și arbitrul ecuadorian Jacome, departe de fază, nu știe, de fapt, ce s-a întîmplat — a fost mai mult un atac forțat al lui Chung — și dictează lovitură liberă. Se pregătește Hwangbo Kwan l-am „depistat" după foile de start, pe care numele jucătorilor sînt însoțite de numere... Zubizaraeta face obișnuitul joc de picioare dintr-o bară în alta, chemîndu-și zidul la ordine. Foc ! Și mingea se culcă frumos tot la vinclu, după o scurtă boltă de mare finețe, pentru care *Zubi* are o mică scuză, dar nu complet... Oricum, la 20 de minute după golul lui Michel, Hwangbo se înscrie și el pe lista celor mai frumoase goluri ale Mondialului... Pe chipul lui Suarez apare un nor... Chiar așa... Un nor...

Ce mare diferență e între viața unui jucător și chinul perpetuu al antrenorului ! Îmi aduc aminte, cu foarte mulți ani în urmă ,probabil 25, venise Internazionale la București, pentru meciul cu Dinamo, în C.C.E. Eram în hol, la „Lido", unde erau *interiștii* lui Herrera... Suarez era căpitanul... Herrera se întreținea într-un colț cu fostul său coechipier de o zi, la Strassbourg, Ionică Bogdan. Jucătorii se răspîndiseră pe afară. Doar Suarez se plimba prin holul de la Lido" cu mîinile la spate, sub pardesiul său de velur bleumarin. impasibil la tot ceea ce se întîmpla în jurul lui... La un moment dat, Herrera, îl oprește și-i spune : „Ascultă, Luisito, în urma convenției cu Dinamo, aveți dreptul fiecare la cîte o mie de lei... Dar, există aici un grup de tineri suporteri ai lui Inter...

Cred că sînteți de acord să le dăm banii care ne revin, 25 000 de lei, ca să nu mai schimbe la bancă lirele". Suarez, aproape fără să se oprească din mers, a răspuns zîmbind : „Mai încape vorbă, *maestro* ?".

Acum, lui Suarez i-a perit zîmbetul după golul coreeanului... Era ceva care nu mai depindea de el, numai. Chiar dacă avea să-și strunească armăsarii în vestiar... Îl înțelegeam atît de bine pe Luis Suarez. Era antrenorul unei echipe naționale care nici nu contează pe lîngă forța uriașă a celor două cluburi, Real Madrid și Barcelona... Acesta din urmă a reușit să-l „lichideze" și pe Maradona... Dară-mi-te pe Suarez ! Și mai erau cronicarii... La ce bun golul lui Michel, dacă echipa națională favorită la titlu (conform computerului) intră la vestiar cu scorul de 1—1 în fața Coreeii ?

Au revenit spaniolii. Coreenii, în continuare, complexați, deși golul ar fi trebuit să le dea aripi...

Și a venit minutul 63. Lovitură liberă în favoarea Spaniei. Se pregătește... parcă Butragueno... dar e și Michel acolo... Oare vor combina ? Se apropie Michel ! Șut ! Gol, în colțul lung ! Un al treilea gol pe lista golurilor mondiale. „Un gol à la Maradona !" exclamă crainicul, de aici, de la Udine, făcînd opinie separată față de fluierăturile care însoțesc, aici, în nord, orice contact al lui Maradona cu mingea. Iar Udine e tot în Nord... E fostul oraș al lui Zico, „Pele alb" — după anumite păreri...

Jocul e, de fapt, încheiat, dar spaniolii insistă, mai ales că, între timp, arbitrul ecuadorian Jacome l-a „eliminat" pe Suarez, îndepărtîndu-l de pe banca tehnică. Masca lui Suarez e inflexibilă. Luis nu urcă în tribună, cum se obișnuiește pe la noi ,ci stă în picioare, în spatele coviltirului de plastic al „băncii", cam cum stă Beckenbauer cu brațele la piept și cu ochelarii fini, de student la Heidelberg sau la Jena...

Mai sînt nici zece minute și Michel realizează cel mai mare gol al zilei. Madrilenul driblează doi fundași, intră, fentează ca pentru șut, „omul" mușcă din momeală, încă o fentă și șut în diagonală, absolut imparabil... Gol, frumos, mai rafinat decît cel al lui Baggio în partida cu cehii, dar un gol care nu poate fi cîntat, pentru că ar

umbri performanța lui Baggio, gemenul lui Schillaci... E 3—1 și conturile s-au încheiat...

Suarez intră cu pași grăbiți în tunelul care duce spre vestiar. E întunecat. Dar nu refuză microfonul. Sînt cîțiva ziariști în preajma lui. Rostește cîteva cuvinte protocolare. Nu are chef de vorbă. Un cronicar spaniol îl întreabă dacă se aștepta ca Michel să facă o partidă atît de bună. Suarez se stăpînește cu mare greutate : „Ce fel de întrebare e asta, din partea presei, care m-a judecat mereu pentru faptul că l-am introdus în formație ?".

Belgia și Spania sînt practic calificate... Peste patru zile, la Verona, derby-ul grupei, Belgia—Spania. Dar asta pentru dreptul de a fi pe primul loc și de a juca — aici e aici ! — nici nu știi cu cine e mai bine să joci... sînt situațiile ciudate în care e mai bine să pierzi decît să cîștigi... Dacă Belgia pierde, joacă cu Anglia, la Bologna... Dacă bate, atunci va rămîne la Verona, pentru meciul cu Iugoslavia. Parcă e mai greu cu Anglia... Dar cum poți stăpîni dorința de victorie a jucătorilor, mai ales cînd te numești Guy Thiys și ai o firmă pe care nici un antrenor al Mondialului nu o are...

SPANIA—BELGIA 2—1 sau de la Bologna la Verona

Miza e clară. Belgia, în caz de victorie, rămîne la Verona, ceea ce nu e puțin lucru, acum, cînd oboseala se acumulează. În caz de înfrîngere, pleacă la Bologna, probabil pentru Anglia, care joacă astăzi cu Egiptul. Merită să te bați, deci... Pe de altă parte, spaniolii au doi oaspeți de seamă, regele Juan Carlos și regina Sofia, ca să nu mai vorbim că și ei vor să joace cu Iugoslavia, deoarece Anglia e greu de înfrînt de vreo 100 de ani încoace...

Dacă ar fi să simplificăm lucrurile, partida s-a decis în două momente. A fost momentul 27, cînd arbitrul argentinian Lousteau, cam depărtișor de fază, a fluierat un penalty comis de Preu'homme asupra lui Salinas, lansat. Am contestat „din prima" penalty-ul... La reluare s-a văzut că Preu'homme nici nu l-a atins pe Salinas,

dar convenția seculară „arbitrul e suveran" continuă să opereze și nici nu știu dacă va putea fi modificată vreodată, cu atît mai mult cu cît astăzi, FIFA a decis să se interzică pînă și reluările pe ecranul mare al stadionului — acolo unde acesta există — pentru ca publicul să nu devină o curte cu juri. În aceeași ordine de idei, „pedeapsa capitală" în fotbal, care este lovitura de la 11 m, a cam început să împartă nedreptatea... Iar arbitrii, sărmanii de ei, sînt iertați, fiind admonestați pentru cine știe ce cartonaș galben neacordat, cum s-a întîmplat cu Angolin, despre care v-am promis că am să revin după încheierea acestei grupe E — și am să mă țin de cuvînt...

M-am gîndit o vreme că lovitura de la 11 metri ar putea să devină una de... 13 — exceptînd cazurile în care un jucător salvează „cu mîna" un gol inevitabil, dar FIFA nu se gîndește să se complice... M-am gîndit — din aceeași nevoie de corectitudine ca lovitura de pedeapsă să adopte stilul american, care este stilul loviturii de pedeapsă de la hochei — executantul înaintează de la 20——30 de metri, portarul este stăpînul careului de 16 metri și poate interveni oricum în limitele sale... Asta va face ca portarul să nu mai fie „răstignit" ca pe cruce pe linia porții, ci va căpăta o libertate de mișcare, ceea ce va conferi și loviturii de pedeapsă „în formulă nouă" caracterul unui duel mai echitabil între două forțe care se mișcă. (Să notăm că o lovitură de la 11 m corect trasă este — asta se știe de mult — imparabilă).

Al doilea moment cheie a fost cel din minutul 60, la scorul de 2—1 pentru Spania. Atunci, arbitrul Lousteau a indicat un penalty clar al lui Andrinua asupra lui Staelens, jucătorul care l-a înlocuit pe Gerets, suspendat pentru „roșu". S-a pregătit Scifo, stadionul și-a oprit respirația, nimeni nu se îndoia că jucătorul nr. 1 al Mondialului — pînă la ora aceea — ar putea să rateze și Scifo a trăs puternic în... bară. Între aceste două momente, Belgia a jucat mai bine, mai tehnic, mai combinativ, Spania lui Suarez a mizat mult pe contraatac cu pase lungi, „tip Suarez"... La numai trei minute după penalty-ul „cu cîntec" marcat de Michel — golul patru

al spaniolului în acest Mondial — Roberto l-a „ras" pe Scifo, iar Vervoort a executat lovitura liberă cu forță... flamandă, mingea a deviat ușor din culoarul Chendo—— Villaroya, și-a schimbat direcția și Zubizarreta, atleticul portar spaniol, a îngenunchiat inutil, așa cum se întîmplă cînd ești prins pe picior greșit...

Golul victoriei avea să vină în minutul 39, la un fault asupra lui Michel, acesta l-a lansat direct pe Gorriz, Demol a părut surprins, astfel că mai puțin cunoscutul Gorriz a marcat peste Preud'homme... După 2—1 urmează penalty-ul ratat de Scifo, belgienii nu depun armele, atacă cu vigoarea lor cunoscută, Degryse se bate ca un leu, deși are mereu doi adversari, Villaroya și Chendo închid toate ușile, Martin Vasquez își reduce mult din aria de acțiune. Pînă și Michel devine apărător, Suarez îl aduce pe bancă pe „El Buitre" însuși, trimițîndu-l în arenă pe fundașul Alkorta, mai face o schimbare tactică cu două minute înainte de final, pentru a rupe ritmul belgienilor — Pardeza în locul lui Julio Salinas — și jocul se sfîrșește în aplauzele regelui Juan Carlos, care este pe punctul de a „invada" terenul, dar, bineînțeles, se stăpînește, limitîndu-se la o declarație semi-protocolară, deoarece în tribuna de onoare se afla și prim-ministrul italian Andreotti : „Acum mi-ar plăcea să întîlnim Italia". După care, în drum spre ieșire, întîlnindu-l pe Suarez, avea să spună : „Bravo, băieți, sper să vă întîlnesc în finală".

Așa s-a încheiat partida dintre doi vechi rivali. Spania a avut mai multă șansă, revanșîndu-se, dacă vreți, pentru înfrîngerea „la penalty"-uri pe care a suferit-o cu patru ani în urmă, în Mexico. Îmi aduc aminte, atunci a ratat Eloy, care a tras al doilea. E interesant de remarcat că mulți dintre jucătorii de astăzi ai celor două echipe au jucat și atunci : Gerets, Grun, Demol, Vervoort, Ceullemans și Van der Elst — pentru Belgia, Zubizarreta, Chendo, Michel, Brutagueno și Salinas — pentru Spania... Și ce echilibru compensator în repartizarea victoriilor !

URUGUAY—COREEA DE SUD 1—0... sau sabia ultimului minut...

Una din partidele care și-au pus, din păcate, amprenta pe așa-zisul nivel scăzut al Mondialului. (Impresie aproape generală, cu care nu pot fi de acord în totalitate, deoarece la o revedere a partidelor, așa cum cred că am reușit să fac pînă acum în această carte, cele bune alternează cu cele rele... impresia negativă este mai curînd alimentată de mulțimea transmisiilor — fără precedent în țara noastră — care a creat o senzație de oboseală și, dacă vreți, de saturație).

O partidă care a început cu o bară a lui Francescoli, după 25—30 de secunde (și în'r care Sosa a fost într-un ofsaid de doi metri) și golul victorios, marcat în minutul 92 de Daniel Fonseca, jucătorul care a intrat în teren în minutul 63, în locul lui Ruben Sosa (ce inspirație!) pentru a aduce victoria. Să mai notăm că echipa coreeană a jucat „în zece" începînd din minutul 70, urmare a două cartonașe consecutive acordate de arbitrul italian Lanese. Scenele de după marcarea acestui gol sînt greu de descris. Toată banca tehnică, în frunte cu antrenorul Tabarez, a început să-și smulgă hainele și să danseze pe gazon... Era o bucurie aproape indecentă, în fața unei echipe care s-a bătut pînă la capăt, chiar dacă jocul egal nu i-ar fi adus nimic...

Uruguay-ul s-a calificat astfel în ultima clipă. De fapt, a repetat marea șansă din ediția mexicană, cînd s-a calificat cu numai două puncte și un golaveraj neverosimil: 2—7! E adevărat, după acea nesperată calificare în Mexic, Uruguay și-a spălat păcatele, după această calificare de ultimă... secundă, echipei lui Francescoli îi este rezervată Italia, pe Centomila. O altă candidată la titlul mondial... Uruguayenii vor părăsi, desigur, competiția, chiar dacă Vicini anunță — ca de fiecare dată — că îl așteaptă o partidă grea — mă cam deprimă monotonia ideilor furnizate de unii antrenori, de la care ne-am fi așteptat mai mult. Cei mai buni antrenori — pentru cronicari și reporteri — rămîn Jackie, Bobby, Bora Milutinovici, Guy Thiys, Venglos. Lor li

s-ar cuveni „premiul portocalei". Cel al lămîii ar trebui să revină lui Lobanovski — în primul rînd —, Lazaroni, Vicini și chiar Osim...

Să facem și clasamentul grupei E

1	Spania	3	2	1	0	5—2
2	Belgia	3	2	0	1	6—3
3	Uruguay	3	1	1	1	2—3
4	Coreea de Sud	3	0	0	3	1—6

Încă o grupă în care se califică trei echipe, după grupa noastră, grupa D (Germania, Iugoslavia și Columbia), grupa E, despre care vorbim și, probabil, grupa F, grupa „Insulei", plus Egipt.

Înainte de a ne opri în jurul ultimei grupe, F, să refacem puțin revoltătorul proces al eliminării lui Agnolin...

Intermezzo : Agnolin, premiantul, out !
...pentru că așa a decis Blatter...

Iată despre ce este vorba. Bulgi Agnolin, unul dintre cei mai buni arbitri europeni, a primit comunicarea că la 27 iunie trebuie să-și facă valizele și să părăsească Mondialul, îndreptîndu-se, desigur, spre casă, la Bassano del Grappo. Sau, dacă vrea, poate să-și găsească un hotel mai ieftin, sancțiunea FIFA fiind inapelabilă.

Care a fost motivul formal al acestei eliminări ? I s-a reprosat lui Agnolin că nu i-a dat un cartonaș galben iugoslavului Katanec pentru un presupus fault asupra unui jucător columbian...

Comentatorii italieni susțin, însă, că rădăcinile sînt mai adînci... Că e o conjurație care a început chiar în sînul Federației italiene de fotbal, cînd domnul Matarrese l-a plasat pe Agnolin pe lista Mondialului după Lanese — despre care toți spun că e favoritul lui — și după D'Elio. Abia la intervenția lui Havelange, Agnolin a fost trecut pe lista FIFA în ianuarie 1990...

Blatter se apără spunînd : „Nu putem închide ochii față de un arbitru care nu respectă indicațiile finale".

Dar, culmea ironiei, dintre toți arbitrii care au condus la acest Mondial, pînă la data luării deciziei de ex-

comunicare, Agnolin a obținut nota cea mai mare, opt! Comentatorii italieni sînt revoltați și pentru faptul că Agnolin este pus în aceeași oală cu Frederiksson, cel care nu a văzut „mîna lui Maradona" în partida Argentina——URSS și care a comis și multe alte inexactități... Ei — comentatorii — sînt de părere că hotărîrea lui Blatter, poreclit Richelieu, aici, în Italia, are surse mai adînci, tocmai în preliminariile Americii Centrale, cînd el, Agnolin, nu ar fi acordat un penalty echipei americane în partida cu Trinidad—Tobago, ceea ce ar fi pus în pericol calificarea echipei Statelor Unite. Comentatorii, nu știu ce interese are FIFA întru apărarea Statelor Unite, dar leagă această „întîmplare" de buneie relații care trebuie să existe între forul internațional al fotbalului și viitoarea gazdă a Campionatului mondial.

Ce spune Agnolin ?

Are efectiv aerul unui om căzut din cer sau căruia i s-a dat cu un par în cap : „Respect regulamentul, apreciez toate judecățile. Dar nu știu pentru ce sînt acuzat în cazul Katanec. Nici nu-mi aduc aminte de faza care m-ar putea acuza. Nu e nevoie să mă apăr. La Bologna, acolo unde se spune că am comis eroarea de a nu fi acordat un cartonaș, am fluierat 60 de faulturi și am arbitrat foarte bine — cum apreciază observatorul FIFA, Brazilianul Almeido, vicepreședinte al Comisiei arbitrilor, susține că Blatter vorbește doar în numele său personal".

Iugoslavia îl apără pe Agnolin („sîntem uimiți, partida a fost atît de liniștită"). Campanati, membrul italian în comisia de arbitraj, declară : „Am citit ziarele, nu sînt în măsură să dau verdicte, hotărîrea lui Blatter este inatacabilă, el poate face ce vrea". Și Campanati a plecat la Napoli, ca să urmărească partida Argentina—România, deși acolo fusese delegat sovieticul Zuev...

Presa italiană — și nu numai ea — este indignată : „Pentru a lichida jocul dur, FIFA a emis norme severe. Dar a uitat, probabil, să-i educe pe arbitri. Situația în primele zile ale Mondialului a fost dezastruoasă. Erori în toate partidele, rezultate falsificate, ca în partida de la Napoli, Argentina—URSS, toți arbitrii fiind real-

mente terorizați. Au fost sancționate faulturi banale (n.a. — cum a fost și cel al lui Katanet), cel de al doilea cartonaș galben dat lui Gerets este extrem de discutabil. Din teama de a greși, arbitrii sancționează toate faulturile.

Federcalcio trebuie să intervină — susțin comentatorii — nu pentru a salva un arbitru, ci pentru a reface principiile de echitate. Pentru un cartonaș nedat ar trebui să-i trimitem acasă pe toți arbitrii Mondialului. Bineînțeles, împreună cu Havelange și cu toți ai lui.

GIRONE F

1	Anglia	3	1	2	0	2—1 4
2	Olanda	3	0	3	0	2—2 3
3	Irlanda	3	0	3	0	2—2 3
4	Egipt	3	0	2	1	1—2 2

Am plasat clasamentul înaintea rezultatelor, pentru că vorbește de la sine. La startul competiției s-a spus că trei lei (neîmblînziți) vor înghiți o biată căprioară (Egiptul) și apoi se vor mînca între ei. Iată, însă, că rezultatele și clasamentul sînt de-a dreptul de necrezut pentru un reporter care ar fi lipsit un deceniu sau două din viața fotbalului. A fost o serie infinită de remize, din fericire, pentru evitarea ridicolului complet, de care tot nu s-a putut scăpa. Dar, să vedem rezultatele...

Cagliari, 11 iunie Anglia—Irlanda 1—1
Palermo, 12 iunie Olanda—Egipt 1—1
Cagliari, 16 iunie Anglia—Olanda 0—0
Palermo, 17 iunie Irlanda—Egipt 0—0
Cagliari, 21 iunie Anglia—Egipt 1—0
Palermo, 21 iunie Irlanda—Olanda 1—1

ANGLIA—IRLANDA 1—1, sub semnul mediocrității

Vînt, ploaie, mingi rătăcite... Anglia și Irlanda, sub semnul mediocrității. Comentatorii încearcă să salveze partida, dar e în zadar. Se face apel la istorie. Se menționează faptul că Shilton, jucînd al 119-lea meci, l-a egalat pe Jennings... Performanța remizei — dacă poate fi vorba de o performanță — este a echipei lui Jackie Charlton, care e formată din rezervele marilor cluburi

engleze și nimic mai mult. Comentatorii TV rîd : „Iată echipa cu care Bobby Robson ne-a spus că va ajunge în semifinală ! Și Bobby Robson a mai anunțat o mare surpriză : „Ea se numește Gascoigne. Veți vedea !" Deocamdată nu s-a văzut nimic pentru că Gascoigne a plutit în ceața de la Cagliari.

Plouă cu 5 și 5,5 în carnetele cronicarilor. Irlandezii au note ceva mai bune. Dar nu există nici un șapte...

În declarațiile antrenorilor, vorbe, vorbe. Ce altceva ? „Partida s-a desfășurat așa cum am prevăzut — afirmă Robson. A fost o autentică luptă fizică, atletică, foarte puțină tehnică. Ocazii nu au prea fost. Irlanda a valorificat singura ocazie pe care a avut-o".

Scorul a fost deschis de englezi. A marcat Linecker din centrarea lui Waddle. A fost cel de-al 32-lea gol al lui Linecker în acest al 52-lea meci pe care îl joacă, în echipa națională. Egalarea va veni tîrziu, cu 17 minute înainte de final, cînd Sheedy va șuta în unghiul lung și Shilton va rata festivitatea recordului egalat al lui Jennings (pînă în acest minut 73 al partidei, Shilton nu a primit nici un gol în preliminarii).

Ce spune Jackie Charlton ? El își morfolește șepcuța pe care o pune arareori pe cap — din superstiție — și declară : „Nu cred că Anglia a făcut un joc egal pentru că a jucat mai slab. Mai curînd sînt de părere că asta se datorează și faptului că noi am jucat mai bine. E foarte important să nu pierzi prima partidă într-un turneu final. Noi am reușit acest lucru și vom merge mai departe. Cum ? Nu știu. Acum tare aș bea o bere... Dar mai e ceva care trebuie spus. Cred că sîntem cea mai corectă echipă Nu avem nici un cartonaș galben în acest campionat, al cărui gazon a îngălbenit de atîta galben. Parcă ar fi o plantație de floarea soarelui".

Jackie Charlton e o mare figură. Un Tartarin din Tarascon englez care pare că participă la concursuri de orientare turistică în Irlanda. Dar iată că are succes. Și acest 1—1 cu Anglia, deși la capătul unui meci posomorît, e o performanță. Jackie continuă seria „europenelor"...

OLANDA—EGIPT 1—1, dacă e posibil așa ceva...

Partida de la Palermo a stîrnit o uimire și mai mare decît cea de ieri, de la Cagliari. În pofida imensei diferențe de clasă — ce-o mai fi și cu clasa asta? — cadranul televizorului ne arată că ambele echipe au fost la egalitate în materie de posesie a mingii. Cu ani în urmă, în preajma unui meci oficial Olanda—Egipt, boockmakerii nu ar fi acceptat pariuri „pe mîna Olandei", din lipsă de cotă. „Cum o să poată pierde Olanda?" În schimb, cel care ar fi vrut să joace pe mîna Egiptului, ar fi primit cel puțin o mie de lire pentru una singură... Și iată că acum, la terminarea partidei, citim pe micul ecran că olandezii au tras de 14 ori la poartă, iar egiptenii — de 11. Și mai sugestiv pentru dificultățile „portocalei (cîndva) mecanice" este tabelul faulturilor. Egiptenii au faultat de 12 ori, olandezii — de 17!

Publicul din Palermo e uimit — asta se simte — de vioiciunea și rafinamentul tehnic al egiptenilor. Antrenorul olandez Beenhakker n-a mai stat să-i urmărească pe egipteni în turneul lor prin Europa. La ce bun? — și-a spus... Și ce bine ar fi făcut dacă ar fi venit măcar la București, în ceasul al doisprezecelea. Ar fi văzut că e bine să-ți iei unele măsuri de prevedere. „Tricolorii" noștri au luptat din greu ca să poată învinge, cu 1—0, o echipă înverșunată și „rea", prin frumosul gol marcat de Cămătaru, care avea să fie, probabil, ultima apariție a acestui jucător în echipa noastră națională...

Olandezii nu au „mers" deloc, e adevărat. Cei trei milaniști par foarte obosiți. Doar Gullit mai face unele eforturi. Dar are avantajul că a „stat" aproape un an. Dacă asta se poate numi avantaj... Van Basten nu-și găsește pașii. El, care venea tiptil, la toate întîlnirile cu mingea... Olanda a marcat destul de tîrziu, prin Kieft, în minutul 64, și apoi a încercat să „țină" rezultatul (Altă formă de oboseală sugerată mai ales prin felul în care aprigul Koeman de odinioară „înoată" cu mingea la picior, se uită în zare, vede că nu e nimeni, se întoarce, iar privește, ferindu-se parcă de soare, și iar nu găsește pe nimeni, pentru că Van Basten *ia-l de unde*

nu-i, iar Gullit se îndură greu să mai sprinteze odată pentru că Ronald „aruncă" la vreo patruzeci de metri și ce să te mai pui cu libero-ul Ramzy care sare mai sus decît Sottomayor! La egipteni se remarcă în mod special El Kass, pe care parcă îl văd la toamnă undeva pe la Auxerre, în locul lui Scifo, sau undeva pe la Uerdingen, unde se aude acum că va ajunge Lupescu...

Ceea ce uimește cu adevărat este pregătirea fizică a egiptenilor... Și dacă stai să te gîndești, Olanda era prima în anii '70...

Înainte de golul olandez, egiptenii ar fi putut să marcheze și ei Gamal a trecut pe aripă de Van Aerle și a centrat puternic spre omniprezentul El Kass (numărul 20, dacă vă aduceți aminte...), care, fără nici o preluare a șutat fulgerător la poarta lui Breukelen, care a plonjat ca la „europene", adică formidabil, și a salvat golul După cîteva minute, acțiunea s-a repetat, numai că de astă dată Hassan a fost cel care a demarat pe aripă, a centrat, iar Gamal a șutat la fel de puternic, prilejuindu-i lui Van Breukelen un plonjon salvator.

Cu opt minute înainte de final, imperturbabilul R. Koeman l-a împins în careu pe Hassan Hussam, care e un dribler de mare finețe. Arbitrul a dictat penalty. Indiscutabil. Și Abdelghani a egalat!

Pînă la urmă nu știu dacă înfrîngerea Argentinei de către Camerun e o surpriză mai mare decît acest 1—1 al lui Hassan sau mai știu eu cum îl mai cheamă, în disputa cu Gullit și Van Basten. Olanda are avantajul că vine după victoria Camerunului, la Milano, și mai are avantajul că unii își închipuie că și-a menajat forțele. Eroare! Și cine știe dacă olandezii nu vor regreta odată — poate cît de curînd — acest *punct pierdut* sau — dacă e să ne luăm după unii comentatori italieni TV — mai curînd *cîștigat*...

Stai să te gîndești că Ruud Gullit, cu o zi înaintea partidei cu Egiptul, a declarat că Olanda e mult mai puternică decît la „europenele" din '88, că formația e aproape aceea, că Van Basten va face un mare Mondial pentru că ei toți sînt sfătuiți și îngrijiți de un adevărat mag al psihoterapiei, pe nume Ted Troost... A mai spus

Ruud că l-ar fi preferat pe Cruyff la conducerea echipei pentru marele lui spirit ofensiv. Nu-l contestă, însă, pe Beenhakker, deoarece noul antrenor are o mare calitate: îi ascultă pe jucători, după care hotărîrile le ia de unul singur. E rău ? E bine ?

ANGLIA—OLANDA 0—0 sau cînd toată lumea se teme...

Se aștepta ca „derby"-ul să salveze grupa F, dar s-a produs — acesta este termenul — un 0—0 descurajant și care are toate motivele să pună lumea fotbalului pe gînduri. Unii sînt de părere că jocul la remiză e o consecință a regulamentului, dar parcă nu e explicația completă, chiar dacă au existat șahiști care au cîștigat turnee cu o victorie și 12 remize. (Pare-mi-se a existat cineva cu numele de Flohr).

Englezii au fost ceva mai proaspeți în prima parte.„ Ei nu au mai încercat să pătrundă. Olandezii, în schimb, s-au oprit la mijlocul terenului... În această primă parte (observați că nu spun.., repriză !) a existat un singur moment mai fierbinte. Lineker a sprintat pe aripa dreaptă, a centrat puternic, dar n-a venit nimeni la întîlnire... După pauză, mingea a și intrat în poarta lui Van Breukelen, dar ea a întîlnit mîna discretă a lui Lineker și arbitrul a anulat golul. Stau și mă întreb ce s-ar fi întîmplat dacă arbitrul nu ar fi fost atent. Alte variațiuni pe tema... Maradona.„

În fața acestor atacuri ceva mai insistente, olandezii au devenit mai activi, dar ce să faci cu mingile distribuite de Koeman, cînd nimeni nu mai e la primire. Nici Van Basten și nici Gullit... Spre final, un moment interesant. Gascoigne a fost blocat, arbitrul a fluierat, Bull a șutat și a... marcat. Golul a fost anulat. Și iarăși pe bună dreptate... În focul luptei, jucătorii nu au văzut că la dictarea loviturii libere arbitrul a ridicat mîna sus, ceea ce înseamnă *indirectă*. Bull, însă, a tras, mingea a intrat în poartă și „golul" a fost anulat... Dacă mingea ar fi atins pe cineva, ar fi fost gol. Îmi aduc aminte, la Pitești, într-un meci cu Valencia lui Kempes, Dobrin a avut o asemenea „indirectă", și chiar din același punct.

Și pentru că era „uns cu toate alifiile", cum ar spune Valentin Stănescu, a tras la poartă, „la o soartă și un destin". Și a tras atît de bine, la vinclu, încît portarul spaniol, atras de minge ca de un magnet, a uitat de indirectă și a plonjat la colț. Din nefericire pentru el, mingea cu efect a lui Dobrin a deviat din palma portarului în poartă, exact „la păianjen", cum se spune.

Cînd mingea lui Bull a sărit în poartă, tribuna a „explodat". Din fericire, cele două echipe erau cu adevărat profesioniste și nici un protest nu a însoțit decizia arbitrului...

Și astfel, partida s-a terminat cu scorul pe care îl merita... Îmi aduc aminte, Federația bulgară a decis, cu puțin în urmă, să nu acorde nici un punct echipelor la 0—0. Măsura, aparent stimulativă, a sfîrșit prin a intra în desuetudine... Am văzut atîtea și atîtea partide încheiate cu 0—0. Bineînțeles că acest meci Anglia—Olanda nu face parte din această categorie...

IRLANDA—EGIPT sau insula remizelor

Al patrulea meci în grupă și încă nu a cîștigat nimeni. Dacă Costa Rica este *Cerentolla* a Mondialului, atunci Egiptul e sigur *Cerentolissima*... O echipă care ar fi trebuit să aibă la ora asta un golaveraj de 0—11 sau, hai să zicem, 1—10, se menține pe poziții, cu două remize în compania Olandei și Irlandei. La terminarea partidei, Jackie era foarte supărat: „Refuz să cred că am jucat o partidă de fotbal. Cum poate fi calificat un meci în care joacă o singură echipă? Nu mi-au plăcut deloc africanii, care au renunțat complet să-și facă datoria".

E adevărat, portarul irlandez Bonner nu a atins nici o minge, dar asta e situația. N-ai încotro. În schimb, portarul egiptean Skobeir a făcut adevărate minuni. Apărarea egipteană, excelent condusă de Ramzy și Abdelghani, a îngustat potecile, iar irlandezii n-au putut să „intre"... Jackie Charlton a simțit pericolul și, după vreo 20 de minute, s-a ridicat în picioare și nu s-a mai așezat deloc. În calitatea lui de vînător versat a încercat să le comunice băieților săi unele semne „pe copaci", dar

a fost în zadar. Pe lîngă asta, egiptenii sar foarte bine la cap, așa că nici Cascarino, nici Aldridge n-au putut face nimic, deși au primit destule... baloane captive...

La terminarea partidei, numeroșii suporteri irlandezi au continuat să cînte — se vede că nu le pasă de Olanda iar Sergio di Cesare, un binecunoscut comentator italian, spunea : „Allah e singurul Dumnezeu, iar Shobeir e singurul lui profet". Numai de nu l-ar fi auzit egiptenii, care rămîn niște fanatici religioși.

Un cronicar egiptean i-a atras atenția lui Jackie Charlton că ar fi declarat într-un ziar englez că va învinge Egiptul cu 5—0. Jackie n-a stat deloc pe gînduri : „Să nu credeți tot ce scriu cronicarii englezi despre irlandezi. Am spus doar că va fi un joc greu și nimic mai mult... Dacă dumneata spui că Egiptul a făcut o partidă bună, s-ar putea să fie adevărat, însă a jucat bine numai în careul propriu". Egipteanul a insistat : „De ce nu ați încercat să faceți schimbări în echipă ?" „Am făcut unele schimbări... A doua, cu cinci minute înainte de sfîrșit... Dar cum poți imagina o tactică nouă cînd singura dorință a adversarului e să renunți la joc ? !"

Colonelul El Gohary este mulțumit. Și era mîndru că a închis toate porțile. „Aștept acest meci de patru luni. Știam că o să plouă cu centrări. Am demonstrat că avem săritori excelenți. Nu e de ajuns ?"

Am așteptat cu înfrigurare această zi de 21 iunie. Astăzi, spre miezul nopții, ne vom cunoaște adversarii din „optimi". Variantele sînt nenumărate. S-ar putea să jucăm cu Anglia, dacă Robson remizează cu „felahii" cei ambițioși care nici nu se gîndesc să pardă în fața Albionului. Dar ca să jucăm cu Anglia — ceea ce băieții doresc foarte mult, gîndindu-se la cel 1—1 de pe Wembley, în '75, cineva trebuie să cîștige grupa. (Lung îmi spunea aseară că în întreaga lui carieră nu a cunoscut un meci mai bine pregătit, la toate capitolele)...

Dar asta ar fi o variantă care mai depinde de multe alte posibilități, deoarece, deocamdată, clasamentul grupei e cu totul inedit : toate cele patru echipe au cîte două puncte. În seara asta, imediat după terminarea partidelor de la Cagliari și Palermo, se anunță o even-

tuală tragere la sorți, care va fi transmisă în direct. FIFA nu exclude posibilitatea ca în acest clasament fără precedent să se păstreze statu quo-ul, adică fiecare echipă să adune cîte trei puncte, ceea ce ar însemna că locul unu e egal cu locul patru, ca într-o sosire „la fotografie", într-o cursă de galop, cînd nici un milimetru nu desparte boturile cailor veniți la cravașă...

Favorita mea la locul unu e Anglia. Nu mai am argumente tehnice după cele două remize reușite la Ibrahim în fața lui Gullit, olandezul, și Aldridge, irlandezul, dar îmi este imposibil să cred că Egiptul va rezista în fața Angliei. Dacă asta se va întîmpla, se vor duce pe apa sîmbetei toate argumentele pe care le-am adunat cu grijă timp de 40 de ani și mai bine...

Încep partidele. (Se spune că se va juca în mod sigur concomitent, la secundă). Francezul Vautrot fluieră prelung în Palermo. Îl imită elveţianul Roethlisberger la Cagliari, cîndva orașul lui Riva. Privim, cum s-ar spune, la două strunguri. Nu e o soluție grozavă, ochii trec de la un ecran la altul, ca la tenis... Am impresia că Gullit e mai activ astăzi. (Amintirea genunchiului frînt dispare treptat). În schimb, Van Basten se „ascunde" pe după plopi — cum spun fotbaliștii... În replică, irlandezii atacă în haită. Van Breukelen blochează o combinație Sheedy—Aldridge... Olandezii insistă. Nu vor remiza, pentru că s-ar putea să intre în urna domnului Blatter, care, la ora asta, își pregătește bilele colorate în cine știe ce hotel somptuos, *bun numai pentru VIP*...

Jocul e urît. Mingi aruncate pe sus, mai ales la irlandezi. Îmi aduc aminte de declarația lui Bobby Robson făcută imediat după decepționantul meci al Angliei cu Irlanda: „Țineți minte ce vă spun. Cine va juca în compania Irlandei, va suferi mult. Cu ei nu se poate juca la firul ierbii. Cu ei jocul e eficace doar de la o altitudine de la doi metri în sus". Foarte simpatică această vulpe numită Bobby Robson care are umor, un umor din stirpea lui Jerome K. Jerome, pe care îl cultivă cu multă eleganță... Dar iarăși îmi aduc aminte și de dorința în premieră a lui Bobby Robson de a juca...

tactic, motiv pentru care — spune el — l-a introdus în echipă pe McMahon.

În sfîrșit, un frumos atac olandez... Koeman execută o lovitură liberă pentru Gullit, urmează un triunghi scurt cu Kieft... cursa Gullit pe dreapta, Gullit „sparge" și goooool! Crainicul Pizzul jubilează: „gli orange, con un'azione che e nella memoria del suo nucleo storico" (Eternele aduceri aminte ale cronicarilor, care cultivă nostalgia, armă sigură întru cucerirea ascultătorului sau a cititorului...

Jocul, însă, rămîne urît. Sîntem încă departe de *Olanda istorică*. „Dar să nu pui mîna în foc — îmi spunea zilele trecute Mircea Lucescu, venit din țară cu un avion particular, trimis de Anconetani, președintele lui Pisa, pentru care Mircea a și semnat. Echipele mari chiar în momentele de impas, cum este acesta al Angliei sau Olandei, cu *cei trei mari* ieșiți din formă, pot crește de la un meci la altul, pentru că, vorba lui Gianni Brera, cel mai bun comentator TV italian, „eroii sînt sufletul timpului".

Jocul e, însă, în continuare cenușiu. Bobby pare să aibă dreptate. Irlandezii sînt, parcă, o gașcă de copii alergînd pe străzile din Dublin după o minge „istorică", aidoma celei de cilți din gravurile engleze sugerînd „bătăliile" în care o jumătate de sat sau oraș joacă un fel de rugby amestecat cu puțin fotbal și în care „grămezile" se năsteau spontan, cu pumnii de rigoare, invizibili privitorului, ca și astăzi, de fapt, cînd e vorba de un rugby *pe viață și pe moarte*...

După pauză, Irlanda continuă să atace. Ea nu se împacă deloc cu locul patru... Nu știu dacă irlandezii au aflat că englezii au revenit după pauză cu o întîrziere de cinci minute... Oare de ce?

Englezii încearcă să atace, dar lucrurile nu merg deloc. Crainicul italian e supărat pe faptul că Bobby Robson a îndrăznit să-l compare pe Gascoigne cu Baggio și începe o adevărată diatribă la adresa Albionului. „E vecchio il calcio d'Oltremanica"... Bătrîn e fotbalul de dincolo de Mînecă... Deplînge, totuși, în mod corect, absența lui Bryan Robson, pe care îl consideră *il fosforo*

della Squadra. Publicul din Cagliari îi fluieră pe englezi și-i aplaudă pe „faraoni", cum îi numește comentatorul, asociație nu prea reușită. Băieții colonelului Al Gohary, antrenorul echipei, sînt mai curînd din pătura felahilor care au urcat blocurile de piatră în cinstea lui Keops.

Lineker e și el departe de forma de la Ciudad de Mexico, cînd a devenit golgeterul Mundialului. Se pare că joacă astăzi cu o infiltrație în urma unui traumatism la genunchi în meciul cu Olanda.

Publicul îi aplaudă în continuare pe egiptenii cei tineri și ambițioși, care pare că își dau sufletul pe teren. Libero-ul Ramzy, pe care mi l-a lăudat mult Hagi — urmărește-l, nea Ioane! — se prăbușește. Doctorul îi scrutează vederea. Am impresia că Ramzy nu vede sau vede tulbure. E dureros să privești un jucător șocat. Ramzy părăsește terenul. Se întîrzie schimbarea. Probabil că într-adevăr e un om de bază. Englezii vin în valuri, dar valurile de sparg ca în fața Cazinoului de la Mamaia. (Pe vremuri, cam prin 55, valurile care se spărgeu își trimiteau stropii și în paharele noastre. Era mult trecut de miezul nopții și așteptam zorile. Și aici, la Bari, putem aștepta zorile ...soarele tot din apă iese Dar nu mai avem douăzeci și cinci de ani...)

Olandezii conduc. Englezii nu reușesc să marcheze. Jocurile par să fie făcute. Olanda e pe primul loc. O să jucăm cu Anglia. Mai bine. Cu Olanda e mai greu. E Gullit, cel care rămîne. Mai e și Van Basten, care poate că se dă mort, cum spune Rică Răducanu, dar care apoi..

Lucrurile se încurcă. La cîteva secunde după ce crainicul afirmă categoric că englezii „tentano soltanto la strade laterale", Roethilsberger fluieră un fault. E minutul 69. Bate Gascoigne. Și bate bine *in cross*, cum spun cronicarii de aici, deși nu e întotdeauna cross, mingea urcă, portarul Shobeir ezită și lunganul de Wright, venit tocmai de lîngă Shilton, se înalță, saltă mingea cu creștetul — că e bun și creștetul — și marghează. 1—0 pentru Anglia... Wright, autorul golului, aleargă spre poarta lui Shilton, evită îmbrățișările și reintră în careul propriu: „Acum nu mai e timp de îmbrățișări. Nu vezi cum ne-au frecat felahii?"

Trec imediat pe Olanda. E tot 0—0. Irlandezii aruncă mereu lumînări, în speranța că se prinde odată.

Formidabil! N-au trecut decît două minute. Sau mai atît. Degajează lung portarul irlandez Bonner, Van Aerle încearcă să dea înapoi la Van Breukelen, intervine Van Tiggelen, dar Sheedy e mai rapid, Van Breukelen respinge... insuficient... și Quinn țîșnește. Goool! E 1—1.

Acum e Anglia în frunte. Nu mai știm cu cine o să jucăm. Anglia e pe primul, Egiptul e „afară"... Rămîne între Olanda și Irlanda. Care pe care, că mai sînt 19 minute...

Dincolo, egiptenii nu se lasă. E minutul 75. Atacă mereu. Respinge Pearce în careu. Preia Abdelghany (va trebui să ne obișnuim și cu numele acestea, cum ne-am obișnuit cu Cruyff, cu Platini, cu Lineker, cu Maradona Wright) autorul golului, atinge mingea cu mîna, egiptenii protestează, îl înconjoară pe arbitru, dar elvețianul e inflexibil. (Și poate că are dreptate, pentru că mingea l-a lovit pe Wright, n-a fost invers)... Bobby Robson se agită în costumul său de stofă fină, *haute couture*, fără îndoială... Banca egipteană nu mai respiră. O fi de indignare sau de teamă? Se aud încurajările marinarilor egipteni, vreo cinci sute la număr, veniți special pentru meci, pe un crucișător sau așa ceva. (Noi am învățat că există un singur crucișător pe lume, „crucișătorul Potemkin"... E adevărat, am trăit și scufundarea lui *Graff von Spee*, la comanda căpitanului german, în rada portului Montevideo, dar asta a fost tare demult...

Începe una din marile comedii din istoria sportului... Olandezii și irlandezii știu că la Palermo e 1—1, că la Caglari e 1—0 pentru Anglia, că domnul Blatter, după ce a mai tras un whisky cu senor Havelange, e gata să efectueze tragerea la sorți, astfel că încep să tragă de timp. Se pasează lento... (Ceea ce se spunea că a fost temporizarea lui Angelo e acum o cursă Carl Lewis pe lîngă ceea ce se întîmplă pe teren). Koeman pasează ușor spre Rijkaard, nu care cumva să se spargă mingea și să intre pe teren o... necunoscută, care nu e la curent cu ceea ce trebuie să se întîmple aici. La un moment dat, jucătorii se opresc cu totul. Nu mai pasează. Regu-

lamentul nu te oprește. Se așteaptă fluierul final. Dar fluierul întîrzie. Jucătorii apelează la procedee în premieră, nemaivăzute pe un teren de fotbal. Dar timpul trece greu. Minutele par fără sfîrșit. Și chiar secundele. Iată că și jucătorii plătiți cu milioane știu — sau, mai bine zis, nu știu, să tragă de timp. Koeman se întoarce frumos cu mingea, de parcă ar fi cal de dresaj. Dar nu o trimite spre Van Breukelen, pentru că nu s-ar valorifica toate secundele. Pentru mingea ieșită în out sînt invitați copiii de mingi să nu se grăbească... Gullit e singurul care pare jenat de această situație fără precedent chiar într-un campionat districtual. Acum nu se mai joacă fotbal, ci se calculează dobînzile.

Dincolo, la Cagliari, mai sînt cinci minute, dar englezii au închis demult porțile grele, de fier forjat. Așteptăm.

În sfîrșit, s-a fluierat sfîrșitul la Palermo. Olanda și Irlanda au cîte trei puncte. Trei puncte în „Insula remizelor"... Aici se mai joacă. Shilton umbla de colo pînă colo, frecîndu-și, ca de obicei, mănușile, de parcă ar fi ger mare... Un portar de 41 de ani. Poți să nu fii în admirația lui ? Îmi amintește de primul lui meci în echipa națională. Asta a fost pe Wembley, în 1973... Țin minte, ca astăzi, că, la un moment dat — se juca împotriva Italiei — Chinaglia a centrat lung, cu boltă mare, și Capelli a marcat. Presa engleză și italiană a lansat atunci un lait-motiv : „Cine e acest portar cu mîini de argilă ?" În cele din urmă portarul cu mîini de argilă a ajuns un fel de instituție...

Fluier final și aici, la Caglari. Cei trei mari au rămas în cursă. Anglia e pe primul loc și va juca cu Belgia la Bologna...

Emoțiile cresc acum. Mai ales pentru cronicarii români. De la Roma se va transmite în direct tragerea la sorți. Nu așteptăm prea mult. Domnul Blatter, jovial ca întotdeauna, rotește bilele, ca Josefini. Îmi pare rău că Wright a marcat golul. Acum cîteva minute egipteanul cu numărul trei pe spate plîngea cu hohote pe umărul antrenorului său. Blatter are o dezinvoltură de *maître d'hotel*. E foarte degajat în costumul său strîns pe talie. Ex-

plică ceva ce nu prea pot să urmăresc. Îmi aduc aminte că la Buenos Aires am asistat la ceva asemănător... Și ca la *talcioc*. Nu se vedea om cu om. Cam pentru nimic...

Domnul Blatter ne oferă bilele în prim plan. Ca și cum am avea nevoie să „pipăim" ceea ce nu se poate pipăi... În cele din urmă, aflăm adversarul din „optimi". Jucăm cu Irlanda. E bine ! Olanda merge să joace cu R. F. Germania, ceea ce e mult mai greu... „Optimea" noastră se joacă la Genova, pe 25 iunie. Sîntem abia în 21... Din păcate, un nou meci la ora 17. Nici nu se putea altfel. Italia, *regina*, joacă pe Olimpico, în aceeași seară, cu Uruguay-ul...

Ne facem planul. Va trebui să plecăm cu trenul. E un tren care pleacă din Telese la patru și ceva, dimineața...

Aflu cu surprindere că antrenorul Jenei pleacă mîine la București, pentru două sau trei zile. Nu-mi vine să cred. Cum să crezi că echipa națională poate fi lăsată trei zile doar cu antrenorul secund ? E adevărat, Drăgușin, e un om extrem de ordonat, dar Jenei este cel care decide. Cel puțin asta e impresia... Aud — pentru că vorbim mereu la telefon — că nu a fost o glumă, că Jenei a și fost la Televiziune, unde a declarat că a venit la București pentru a aduce în Italia 20 de mingi... Iar nu-mi vine să cred. Cum adică să aduci 20 de mingi, cînd în jurul unei echipe naționale aflată într-un turneu final se îmbulzesc sponsorii ? În sfîrșit... Necunoscute sînt căile tale, Doamne !

La Telese e un du-te vino permanent. Indivizi necunoscuți se așează pe la mesele din grădină. Aflu că sînt impresari veniți să pună mîna pe jucători. De fapt, asta e dominanta conversațiilor. Mă gîndesc că sîntem în preajma celui mai important meci din istoria fotbalului nostru Nu am impresia că se înregistrează acest lucru. Antrenorul Drăgușin îmi pare preocupat și chiar îngrijorat. Și are fler bătrînul „lup de mare", care a văzut multe. Jucătorii urcă coboară. Se pare că Răducioiu va merge la Bari, deși am văzut la TV un reportaj în care a apărut și Corioni, președintele Bolognei. Spunea, sigur pe el, că Bologna are un pre-contract cu Dinamo și nu prea în-

țelege zvonurile care circulă în legătură cu prezența lui Răducioiu la Bari... Lung îmi spune că s-ar putea să joace în Spania, la Ossasuna. Rotariu e sigur la Galatasaray. Un conducător turc, care vorbește grecește, îmi spune că știe contractul. Nouă sute de mii clubul, trei sute de mii — jucătorul. Dolari, bineînțeles. Rotariu e mereu în tovărășia fratelui său, care joacă la Progresul Timișoara. Speră să-l ducă și pe el în Turcia.

A venit și Franco Ianich. Are o activitate febrilă. Se interesează la telefon și de avionul care urmează să transporte echipa națională a României la Genova. Asta va fi mîine, sîmbătă. Meciul e luni... Între timp, agitația de la Telese crește. E suficient ca unul dintre impresarii necunoscuți, care au nume de porecle, să spună ceva la o masă, ciorchine, chibiții...

Lăcătuș a plecat la Florența. Ziarele scriu că doamna Lăcătuș caută o vilă potrivită pentru viitorul înaintaș al Fiorentinei... Azi e vineri. Mîine se pleacă. Mă gîndesc că duminică, la Milano, e un meci mare, Germania—Olanda. Dacă am pleca sîmbătă noaptea din Telese — am putea ajunge duminică dimineața la Milano, am vedea meciul și, apoi, Dumnezeu cu mila, om vedea ce-om face pînă la Genova... Eftimie — adică Mache — îmi spune că riscăm să nu găsim bilet pentru Milano. Masa presei va fi arhiplină. Vin nemții, vreo două sute de gazetari, plus olandezii, cel puțin o sută...

Am renunțat și la varinta avionului *charter* al echipei, pentru că hotelul de la Genova e nesigur. O să plecăm cu trenul, luni dimineața, la patru și jumătate, și o să schimbăm la Roma. N-o să fie prea simplu, trenul ar urma să sosească la Genova cu 80 de minute înaintea meciului România—Irlanda. Dar n-avem ce face. De fapt, dacă stau și mă gîndesc, hoinărim astfel cam de un sfert de secol. Cel mai greu e să cari valiza.

...Dar să mă opresc aici. O să revin sîmbătă la patru dimineața, cînd vine microbuzul să ne ia pentru gara Telese... Mă îngrijorează doar faptul că sînt zvonuri despre o grevă feroviară generală, de 24 de ore, care ar urma să înceapă — culmea! — luni, la ora 14, adică exact atunci

cînd ar trebui să fim pe la Viarreggio sau la Pisa... Om mai vedea...

Pînă atunci, să revedem puțin în două file, ce a fost pînă acum. Am adunat mereu, dar e nevoie de un prim filtru....

Schimare, domnule arbitru !

Acum, cînd rămîn 16...

La ora la care scriu aceste rînduri — și există mereu un decalaj între momentul lecturii și ceea ce s-a întîmplat între timp — grupele și-au încheiat conturile, adică au fost eliminate opt dintre echipele care au luat startul. Cu alte cuvinte, cele 16 rămase iau abia acum marele lor start. Cele 16 sînt, pînă la urmă, echipele care porneau la drum — ca număr — înainte ca Sr. Havelange să fi decis ca numărul partidelor să fie 52, în primul rînd din rațiuni financiare și abia după aceea din motive legate de stimularea dezvoltării fotbalului pînă în colțurile cele mai îndepărtate ale globului.

Revenind asupra ideii bilanțului grupelor, se impun cîteva constatări :

1) Fotbalul are o pondere tot mai mare în Europa. Printre „cei mari" se află mereu R. F. Germania, Italia, cu specificația că aportul Belgiei și Cehoslovaciei redevine substanțial. Pe de altă parte, continentul sud-american este într-o oarecare scădere, liderul, Brazilia nemaiproducînd impresia de forță colectivă din anii trecuți.

2) Așa-zisele echipe exotice încep să aibă o contribuție mai mare — echipele africane, Costa Rica și chiar S.U.A. devenind progrese remarcabile. Această constatare nu justifică, totuși, în întregime, maratonul celor 52 de partide, pe lîngă care telespectatorii trec uneori fără interes — într-atît aglomerația devine obositoare, mai ales prin creșterea numărului de faze stereotipe.

3) Există, ca întotdeauna, echipe în urcare, altele care bat pasul pe loc și o a treia categorie, de echipe în declin.

Din prima categorie fac parte R. F. Germania (cu un joc mai bine articulat), Belgia (care, deocamdată, mar-

cheză o creștere chiar față de Mondialul său anterior, cînd a jucat mica finală pentru locurile 3—4, Cehoslovacia, care se dovedește net superioară formei din ultimii 6—7 ani, și echipa României, a cărei cotă este — cum era de așteptat — în evidentă creștere la marea bursă a fotbalului mondial. În sfîrșit, din această primă grupă mai fac parte amintitele echipe „exotice" (Camerunul, în primul rînd, Egiptul, Columbia — absentă din 1958 la turneele finale).

În grupul echipelor „fără modificări" s-ar afla Anglia (mereu aceeași în iunie, după istovitorul său campionat), Irlanda, Suedia, Scoția. Cu alte cuvinte, e vorba de grupul echipelor „nordice" — în primul rînd — mai constante chiar în... mediocritate. Să mai adăugăm Austria, fără pretenția de a fi epuizat lista.

În sfîrșit, în grupul echipelor în declin am aminti în primul rînd Olanda — cel puțin prin prisma primelor două jocuri, Iugoslavia — mereu lăsînd impresia că s-a adunat ieri —, Spania, care, după părerea noastră, a rămas doar cu Michel, Uruguay-ul — mereu în pierdere de viteză, și, în primul rînd, Argentina, care, din motive economice, a ajuns să fie doar o țară de export pentru Europa. În sfîrșit, să amintim și Brazilia, care e departe de finețea tehnică a perioadei Zico, Eder, ca să nu mai vorbim de perioada de aur Garrincha, Pele, Didi etc. etc.

Această încercare de categorisire este supusă, desigur, contestațiilor care vor interveni în faza a doua. Cînd multe din echipele calificate vor putea valorifica „rodajul din mers", efectuat în prima parte. Olanda și Anglia ar putea fi un exemplu.

Care ar fi elementele de pre-sinteză de pînă acum ?

1) Jocul a devenit — din păcate — mai schematic și mai dur. Se practică „deschiderile" cu mișcări comandate, ca la șah. A devenit obsesivă „așteptarea" adversarului în „treimea proprie", cu pase care nu pot ascunde o anume stereotipie.

2) Ca și pînă acum, fotbalul — pornit pe calea automatizării — își așteaptă vedetele. Așa se face că un Scifo, un Valderrama, un Littbarski, un Schillaci înviorează jocul

și ne dau speranța că fotbalul nu va sfîrși — cum spun la șah — prin a intra în impasul remizei.

3) Erorile de arbitraj cresc. FIFA, în dorința de a stăvili violența, a făcut recomandări exprese. Și cum arbitrii au criterii diferite de interpretare, erorile abundă. Ceea ce e valabil pentru X nu mai e valabil pentru Y. De aici și interpretările subiective în favoarea celor mari.

4) În pofida acestor rezerve, interesul maselor de iubitori ai fotbalului e în creștere. Din păcate, violențele persistă, ele necesitînd mari concentrări de forțe pentru stăvilirea lor.

Acesta ar fi Mondialul la prima vedere (ca întotdeauna, faza a doua poate răsturna aceste prime puncte de vedere). Principala concluzie e că mărirea numărului de echipe și, implicit, a partidelor, ar putea să fie, pînă la urmă, în dauna spectacolului așteptat cu atîta nerăbdare de patru ani.

Un nou time-out : Să fi obosit zeii ?

Mondialul freamătă. Italia cîntă. Golul lui Schillaci s-a reluat, cred, de o mie de ori. Pentru că aici, în Italia, golul e totul. Mai ales în Italia, unde e o întîmplare atît de rară. Această frenezie la gol a cuprins totul. *Lăcătuș e una stella.* Cota lui a crescut enorm într-o singură jumătate de oră. Pînă și Josici, iugoslavul care a marcat un biet gol de onoare în partida cu Beckenbauer, afirma sus și tare într-un interviu, că acum, după acest gol, altfel se pune problema transferului.

Italia fierbe. Paralel cu Mondialul se desfășoară o furibundă campanie de *mercato*, adică de vînzare și cumpărare de jucători. Gazzetta dello sport titrează pe trei coloane : „O jumătate de Europă îl vînează pe *Răducioiu*". O poză mare, în *Corriere*, cuprinde o parte a tribunei în meciul România—U.R.S.S., pe care o pancartă uriașă scrie cu litere imense : *„Raducioiu, Bari ti ama"*.

Presa exercită o presiune formidabilă asupra Mondialului. Ziarele de sport (32 de pagini) scriu acum despre „efectul Africa", mai ales după performanța egiptenilor, care o egalează pe aceea a Camerunului.

Să fi obosit zeii ? Maradona nu a fost nici pe departe Maradona în meciul cu Camerun. Rijkaard a început jocul cu „felahii" dînd patru pase greșite. Gulitt a fost propria sa umbră. Dar cel mai șters a fost Van Basten, despre care se spunea aici că va fi cel mai bun jucător al Mondialului. Van Basten, 33 de mingi jucate cu Egiptul, 12 pierdute, nici un șut pe poartă...

Fotbalul, mult mai dur decît Cronos însuși, își devorează copiii. Iar Mondialul este imaginea acestui fenomen care explică multe... E adevărat, fotbalul e noul *Eldorado,* dar cu ce preț !

Ceea ce macină e suprasolicitarea. Veți întreba desigur: dar cum se face că Italia, care a jucat trei finale de cupe europene și le-a cîștigat, a făcut un joc excelent în compania Austriei ?

E destul de simplu. Suprasolicitarea de care vorbim e acum în contul altora. Olanda, de pildă, plătește dobînzile lui Milan, cîștigătoarea Cupei campionilor.

Apropo de asta, în acest Mondial joacă „trei Italii", cum scriu ziarele. „Corriere" publică o hartă a globului, în care sînt reprezentați cei aproape 70 de jucători și antrenori străini care joacă acum în Italia, la Mondial. Italia a adunat totul. Dacă încerci să menționezi asta, gazetarii italieni sar ca arși : „Nu vedem ce e rău în asta ; Scala nu ar fi un mare teatru de operă fără celebrii cîntăreți străini".

În partea opusă se află Anglia, care decepționează la Campionatele mondiale (cel puțin pînă acum). Jackie Charlton, antrenorul Irlandei, explică cu mult fair-play : „Nu e de vină Bobby Robson, cum sînt înclinați unii să creadă. E de vină campionatul englez. Nu cumpărăm nici un talent. Nici nu vindem. E o izolare din care nu poate ieși nimic. Astăzi, în lume — și nu numai în fotbal — izolarea e ca moartea". Să mai așteptăm, totuși, pentru că — spun mulți — Mondialul începe abia acum.

ÎNCEPE COMPETIȚIA K.O. A „OPTIMILOR"

- *O prezență inedită în această fază : America Centrală (Costa Rica)*
- *Camerunul nu se va opri aici !*

Cine sînt cele 16 echipe ale „optimilor" ?

10 echipe europene

(Italia, Irlanda, România, Spania, Iugoslavia, R. F. Germania, Olanda, Cehoslovacia, Anglia, Belgia — le-am enumerat în ordinea tabloului „optimilor", de sus în jos)

4 echipe sud-americane

Uruguay, Brazilia, Argentina, Columbia)

O echipă africană (Camerun)

O echipă din America Centrală (Costa Rica)

Prezența masivă a echipelor europene nu e surpriză. În Spania '82, cînd s-a jucat după o altă formulă, au rămas în cursă — după desfășurarea grupelor cu trei echipe — 12, dintre care... 10 europene.

În campionatul mondial din Mexic '76, unde s-a adoptat formula cu șase grupe de patru, s-au calificat în optimi tot 10 echipe europene. De altfel, de fiecare dată, Europa furnizează majoritatea participanților. Continentul sud-american are doar trei echipe abonate aproape sigur : este vorba de Brazilia, singura echipă care nu a lipsit la nici o ediție, Argentina și Uruguay. Celelalte echipe „rotează". Acum a fost Columbia, acum patru ani a fost Paraguay-ul. A mai fost Peru — ultima oară în Spania. A fost și Chile, în Spania și în '62...

Marea surpriză a actualei ediții este prezența celor două țări „exotice", Camerunul și Costa Rica — mai ales. Camerunul repetă în această fază performanța Marocului (1986) și o va corecta, intrînd în sferturi", performanță inedită pentru fotbalul african. Costa Rica este *prima prezență centro-americană în această faza.*

Și-acum, să revedem „optimile", care ne vor furniza destule subiecte de discuție. Pe locul I se va afla, bineînțeles, *sistemul de departajare prin penalty-uri...*

CAMERUN — COLUMBIA 2-0 (Napoli, 23 iunie, ora 17)

Milla, sau cînd leul simte prada...

Imediat după partida Camerun—România, în cadrul conferinței de presă, antrenorul Nepomniacii, a fost întrebat dacă Milla — de fapt autorul victoriei asupra „tricolorilor" — va juca mai mult decît cîteva minute în partidele viitoare. Nepomniacii a zîmbit cu o anume amărăciune — s-a vorbit atîta despre faptul că Milla a fost introdus în echipă de președintele țării, Paul Biya — și a adăugat : „Față de felul cum joacă, nu este exclus ca pînă la urmă să joace și un meci întreg".

În „optimea" cu Columbia, Milla nu a apărut în formație, ci doar pe banca rezervelor, ceea ce putea să însemne că *leul* e dator să stea la pîndă.

Jocul a început cu o destul de lungă perioadă de studiu. Nimeni nu vroia să rişte. E adevărat, impresia era ca ambele echipe și-au depășit așteptările — deci, puteau să joace mai relaxat — dar era evident că atît Camerunul cît și Columbia visau performanța maximă, nesperată la start, adică prezența în „octetul" mondial. Curînd aveau să înceapă sprinturile... Și orice minge pierdută a fost urmată de o foarte rapidă recuperare a pozițiilor. Cu alte cuvinte, nimeni nu vroia să cedeze... Între timp, portarul Higuita, devenit celebru prin incursiunile sale în afara careului, începuse să liciteze procedeul, stimulat de reacțiile de aprobare ale tribunei.

În minutul 54 a intrat Milla în locul lui M'Fede. A fost o explozie de aplauze. (Higuita trecea pe planul doi). Milla și-a suflecat mînecile, cum se spune, și a trecut imediat la treabă. Dar a făcut-o cu discreție, căutînd

parcă să se facă neobservat... Așteptările tribunei nu au fost împlinite... Cele 90 de minute s-au scurs fără nici un gol... Milla redevenise un jucător obișnuit, ale cărui „forțe supranaturale" nu-și făceau efectul de fiecare dată...

A urmat pauza. Și primul sfert al prelungirilor. Să le fie oare dat „optimilor" să-și înceapă seria cu penalty-urile de departajare ?

Se schimbă terenul. Nu trec nici cîteva secunde și leul simte prada, pornește la drum ca leoparzii, trece de Herrera în stilul aerian al lui Pele, intră în careu și marchează „la știință" un gol de mare finețe. Lui Higuita nu-i vine să-și creadă ochilor. Își potrivește șuvițele cu **un gest de enervare feminină. Iar leii** cei tineri se prăbușesc peste cel bătrîn, aproape sufocîndu-l...

„Hai, la treabă" — pare să spună Milla. „Mai e !" Cel mai supărat pare a fi Higuita, căruia — se vede — nu-i trebuia acest gol, mai ales că îi scade publicitatea. Mingea e la Perea. Îi trimite ușor lui Hiugita, pentru repunere. Dar Higuita nu poate uita afrontul. Pornește cu mingea la picior. „Nu mai sînt de mult doar un portar". Dar nu-i ies pașii... Calcă pe minge. Milla simte ca o pasăre de pradă. Se aruncă asupra portarului. E cu mingea la picior. Sprint furios ! Higuita se aruncă asupra lui, ca pentru un placaj în preajma butului, dar „leul" a și sărit spre poartă. Gooool ! Faima lui Milla crește imens. Cea a lui Higuita coboară sub linia de plutire. În două secunde ! Acest Mondial care nu iartă. Comentatorul clamează : „Sînt convins că acest jucător de 38 de ani poate figura din plin în *Guiness Book*". Milla se îndreaptă spre colțul suporterilor camerunezi și dansează precum cadînele. Dansul lui seamănă mult cu cel al lui Hagi. Nici nu știu de unde vine această apropiere. Abia în ultimul minut, columbianul Redin marchează golul de onoare... Tribunele scandează într-una „Mi-lla, Mi-lla ! !" Una din paginile cele mai frumoase din istoria Mondialelor s-a scris... Mă gîndesc dacă am să pot să-l cobor de pe locul I al clasamentului individual al vedetelor... Ar mai fi Schillaci... Ar mai fi Scifo... Dar parcă nu se compară. Și, dacă stai să te gîndești, toate astea se datorează momentului

de inspirație al președintelui Biya, care l-a adus pe Milla din insula Reunion, unde se retrăsese ca împăratul Tiberiu, la Capri...

Si-acum obișnuita casetă tehnică...

CAMERUN—COLUMBIA 2—1 (0—0, 0—0, 2—1), Neapole, Stadion San Paulo. 50 026 spectatori. Arbitru : T. Lanese. (Italia) — la linie D. Al Sharif (Siria) și V. Morerea (Costa Rica)

CAMERUN : N. Kono — Tataw, Onana, N'Dip, Ebwelle — Makanaki (min. 69 Dhonkep), Maboang, Kana Biyik, M'Bouh, M'Fede (min. 54 Milla) — Oman Biyik

COLUMBIA : Higuita — Herrera, Perea, Escobar, Gilberto Gomez, Gabriel Gomez (min. 79 Redin) — Alvarez, Fapardo (min. 63 Iguaran), Valderrama, Rincon — Estrada.

Au marcat : Milla (min. 106, 109), Redin (min. 116).

Cartonașe galbene : K. Biyik, M'bouh, Onana. Perea

UN CAP DE AUR, SKUHRAVY !

Două personaje au avut această optime : Skuhravy, centrul înaintaș al lui Venglos, care a marcat trei goluri cu capul — un „hat trick" destul de rareori întîlnit — și Bora Milutionovici, care a primit înfrîngerea echipei sale cu detașarea omului care își consideră datoria împlinită.

Cu cele trei goluri marcate. Skuhravy ne-a obligat să pătrundem în trecutul său. Juniorul Skuhravy de la Sparta, în vîrstă de 18 ani, a reușit să marcheze — tot cu capul — un gol hotărîtor în poarta Realului, un gol cu care Sparta a reușit performanța de a elimina Madridul din Cupa UEFA... Apoi au trecut cîțiva ani și Skuhravy a reușit să marcheze în poarta Angliei, tot cu capul, în cadrul unui meci amical, chiar în primăvara premergătoare Mondialului italian. Asta a atras atenția selecționerilor lui Liverpool, pentru care un gol cu capul e de două ori mai prețios decît cel cu piciorul, dar, pînă la urmă, fiind vorba de un Mondial italian, se pare că Skuhravy va poposi la Cagliari, orașul fostului mare golgheter Gigi Riva. (Bineînțeles că, față de viteza cu care se modifică zvonurile în Italia, e posibil ca Skuhravy să

ajungă — la apariția acestor rînduri — în Japonia sau la... Praga).

Despre meci, mai puțin. Costaricanii au cam terminat carburanții. Și a mai fost un amănunt care a contribut la proporțiile scorului. Portarul Conejo, unul dintre cei mai buni ai Mondialului — pînă la acest meci — n-a putut intra în poartă, fiind accidentat. Iar înlocuitorul lui, Barrantes, n-a mai făcut față. Să mai arătăm că antrenorul Venglos, care a studiat ceasuri în șir caseta meciului Costa Rica—Suedia, a cerut jucătorilor săi să elimine centrările înalte, mereu la discreția apărării centro-americane. El a cerut cu insistență lărgirea frontului de atac pînă la tușele laterale. În aceste condiții, apărarea lui Milutinovici nu a mai putut face față situațiilor de gol.

Revenind la simpaticul *Bora*, el era atît de bine dispus după meci, încît și-a amintit, cu plăcere, că în tinerețe, în timp ce juca în Franța, era bun prieten cu Alain Delon și Sacha Distel. Abia acum îmi explic dezinvoltura lui Bora în fața camerei de luat vederi și „instinctul" zîmbetului cu gura deschisă, pentru „prezentarea" unei danturi pe cît de puternice, pe atît de frumoase. În ceea ce privește eleganța cu care Bora desenează pe hîrtiile de bloc schemele „viitoarelor goluri", nu este exclus ca el să fi studiat tehnica desenului aerat într-unul din saloanele lui Yves Saint Laurent. Sînt convins că Bora nu ar fi surprins de această variantă venită din afară și ar accepta-o cu plăcere...

Și-acum, stop, caseta vă rog... Am și eu complexul crainicului TV.

CEHOSLOVACIA—COSTA RICA 4—1. Bari, Stadion „Nuovo Comunale", 23 iunie, ora 21, 20 000 de spectatori. Arbitri : E. Kirschen (R.D.G.) la linie, A. Joios (Columbia), P. D'Elia (Italia).

CEHOSLOVACIA : Steiskal — Kadlek, Kocian, Hasek, Straka — Moravcik, Bilek, Chovanec, Kubik — Skuhravy, Knoflicek

COSTA RICA : Barrantes — Chavarria, (min. 65 Guimares,), Montero, Marchena — Flores, Ramirez, Gonzales, Obando (min. 46 Medford), Chaves — C. Jara, Cayasso

Au marcat : Skuhravy (min. 11, 63, 82), Gonzales (min. 55), Kubik (min. 76).

Cartonașe galbene : Gonzales, Flores, Hasek, Kocian, Straka

CINCI SECUNDE DE TALENT

Mi-am permis să-i dau din nou cuvîntul lui Pele, care își continuă rubrica la *Gazzetta*. Deci, articolul se intitulează...

Sînt suficiente 5 secunde de talent...

„Cred și repet că totul a pornit de la declarația lui Lazaroni, în care spunea că e mai bine să joci slab și să cîștigi, decît să joci frumos și să pierzi. Poporului brazilian și lumii întregi, care s-au obișnuit cu o Brazilie frumoasă, nu le-au plăcut aceste cuvinte.

Argentina nu a meritat victoria. Dacă s-ar fi putut ca ambele echipe să fie eliminate, ar fi fost foarte bine pentru fotbal. Amîndouă echipele au jucat slab. Unicul lucru pe care îl știu e că Argentina a jucat mai ordonat decît Brazilia.

Experiența redusă a lui Careca și a lui Müler a făcut ca Argentina să se adapteze ușor la planul antrenorului său. Simon a fost libero. La marcaj, Ruggeri s-a ocupat de Müller, iar Monzon de Careca. De aici începe prima lecție de tactică. Îl cunosc bine pe Bilardo. El i-a spus lui Basualdo : „Încearcă să limitezi mișcările lui Branco." La fel, lui Olarticoechea : „Ocupă-te de Jorginho". În acest fel, a închis părțile laterale. În *centrocampo* lucrurile erau mai ușoare. Troglio s-a ocupat de Alemao, iar uneori de Burruchaga. Giusti l-a avut în grijă pe Valdo.

Marcîndu-i pe toți, încercînd să-i lase cîmp de acțiune lui Maradona — atît cît e posibil acest lucru la un marcaj feroce — Argentina cîștiga timp. *Timp* pentru a face un joc egal, așteptînd eventual o idee genială a lui Maradona. Cele cinci secunde de talent au fost mult mai decisive decît cele 89 de minute de incompetență. Așa s-a încheiat partida. Acesta este fotbalul. Iar în materie de fotbal, directorul tehnic al Argentinei știe mai mult decît cel

al Braziliei. (n.a. — e puțină patimă în ironiile lui Pele, dar le zice bine, în general).

Credeți că Brazilia a pregătit această partidă? Gîndesc că nu. Brazilienii au intrat pe teren ca și la celelalte partide. Libero-ul? Da, libero-ul. Credeți că știu ei ce înseamnă să joci libero? Doar ce au văzut filmîndu-l pe Baresi. Antrenorii brazilieni nu știu ce e acela un libero Priviți-i pe Feri și Bergomi, ca să vă dați seama ce înseamnă un stoper.

Unde sînt talentele braziliene? În trecut exportam înaintași, acum exportăm apărători. Argentina — la fel. Și mijlocul terenului? **Dunga, Alemao** și **Valdo**. Acesta din urmă se apucă să dribleze în toate direcțiile și, deoarece nu joacă cu capul sus, nu știe nici să centreze și nici să lanseze. Aleargă, și atît...

Despre Alemao și Dunga s-a spus nu o dată că nu pot juca împreună. Sînt jucători foarte asemănători.

Argentina nu l-a aliniat pe Batista, deoarece acesta este foarte lent. Bilardo și-a dat seama de acest lucru. Înlocuirea lui a fost anunțată de o săptămînă. Ce a făcut Lazaroni? Nimic. Unica șansă a Argentinei a fost aceea de a-l lansa pe Caniggia, asta o știe toată lumea. S-au grăbit, credeți, brazilienii să ia contramăsuri? Au fost momente cînd Branco juca extrem dreapta și cînd Dunga era vîrf. *Per total,* era o dezordine mare, în timp ce la argentinieni era destulă ordine.

Dat fiind faptul că nu pot fi eliminate ambele formații, pleacă acasă cea mai puțin vie. Talentul lui Maradona a decis în momentul în cale l-a lansat pe Caniggia. Dar cauza principală a victoriei argentiniene este *mîna lui Bilardo.* Argentina nu va ajunge în finală. S-ar putea să se întîmple, dar nu o văd bine. N-a fost ea grozavă nici în Mexic, și totuși a cîștigat. San Giovanni i-a făcut un cadou. Nu cred că sfinții Petru și Pavel o să-i facă un altul.

Atacul brazilian este unul din cele mai slabe în Italia 90. Iar golurile vin numai dacă se atacă bine. Și, mai ales, dacă se trage și de la distanță. Șuturile lui Alemao și Dunga au fost ridicole. Mondialul italian salută Brazilia fără nici un regret..".

După acest rechizitoriu al lui Pele, care ne amintește totuși, că marele jucător brazilian ar putea rezolva problema conducerii tehnice — cum se spune — venind la cîrma echipei braziliene — dar nu o face, ceea ce pune la îndoială multe din acuzațiile sale — să revenim la joc...

Înainte de această partidă, la Torino au fost invitați toți jucătorii brazilieni de prim plan din ultimele două decenii. Atmosfera era, deci, de banchet. Argentina nu prezenta — asta era limpede — nici un pericol. Pe de altă parte, argentinienii erau foarte circumspecți și precauți. „Și ce mult, ar fi vrut Maradona să cîștige meciul cu România, ultimul din grupă, pentru a nu juca la Torino, unde adversarul lui nr. 1 nu era atît Brazilia, cît publicul care îl fluiera la orice contact cu balonul!" Lazaroni era deosebit de optimist: „Cu Brazilia nu vom avea probleme".

Revenind la partida cu România, se spulberă încă o dată ideea că meciul s-ar fi jucat la pace. Pentru Argentina și, în primul rînd, pentru Maradona, a juca la Napoli meciul cu... Columbia ar fi fost un avantaj imens, care nu mai trebuie demonstrat. Dar, Argentina nu a avut resursele necesare unei victorii care ar fi urcat-o pe locul 1 — dată fiind înfrîngerea la scor a Camerunului — și i-ar fi permis să rămînă în „orașul lui Maradona", în fața unui adversar (Columbia) care nu era... Brazilia.

Sigur că Brazilia a dominat mai mult. Dar asta s-a întîmplat și pentru că a „vrut" Argentina, Bilardo trecînd la fortificarea apărării, pentru a-l proteja în primul rînd pe nou introdusul portar Goycoechea. Acesta avea să dovedească, în curînd, că nu are nevoie de nici o tutelă, ba dimpotrivă... Sigur că după meci s-au pus eternele întrebări temporizatoare, în care cronicarii nu mai au ce iventa: „De ce nu a jucat Bebeto?" Dar cauzele erau mult mai profunde. Pînă și numirea unui antrenor ca Lazaroni, care a obligat Brazilia să joace în stil european, trădează o anume stare de enervare, firească, de altfel, cînd echipa lui Pele și Garrincha (o, tempora!) nu reușește să cucerească un titlu de 20 de ani...

După partidă, Carlos Bilardo, care știe să conducă pînă și o corabie în derivă, a declarat: „Pentru mine, această

victorie nu a fost o surpriză. În grupă am jucat cu cel mult cincizeci la sută din posibilitățile noastre. Acum începe să creștem". Absolut de acord, cu excepția faptului că victoria nu a fost o surpriză. Dar să-l lăsăm pe Bilardo să-și digere bucuria...

Am găsit un pasaj foarte interesant în revista sovietică „Fotbal", care e condusă de fostul centru înaintaș al echipei naționale, Ponedelnik. Titlul comentariului este sugestiv : „De-ar fi Maradona... Pe ceilalți îi găsim". Urmează o părere de jucător cu adevărat profesionist : „Argentinienii au cîștigat, bineînțeles, datorită lui Maradona. El muncește pentru întreaga echipă. Pe teren e întotdeauna foarte serios. Cred că nu a zîmbit niciodată. Desigur că nu mai joacă astăzi ca în prima tinerețe, dar trudește cu un mare spirit de răspundere pentru echipa sa. Iar eforturile sale poartă amprenta unei foarte înalte calificări... Despre pasele lui Maradona, care trec uneori neobservate, se pot scrie studii speciale. (n.a. — dar ca să faci o asemenea afirmație trebuie să fi fost un mare jucător). Aceste pase sînt, de regulă, extraordinar de precise, la îndemîna partenerilor și cu totul neconvenabile adversarilor... Și în această partidă, Maradona a driblat cîțiva adversari și a trimis o pasă uimitoare, la întîlnire, lui Caniggia, care s-a trezit, pe neașteptate, singur cu portarul, l-a „croșetat" și a trimis mingea în plasă".

La 30 mai, Maradona a trăit marea satisfacție de a fi condus Argentina în partida care a fost să fie prima victorie asupra Braziliei, într-un campionat mondial.

ARGENTINA—BRAZILIA 1—0 (0—0). Torino, stadionul „Nuovo Comunale", 24 iunie, spectatori — 61 361. Arbitri : J. Quiniou (Franța) — la linie Djuini (Tunis) și Pairetto (Italia).

ARGENTINA : Goycoechea — Basualdo, Monzon, Ruggeri, Simon, Olarticoechea — Giusti, Burruchaga, Troglio (min. 62 Calderon) — Maradona, Caniggia.

BRAZILIA : Taffarel — Jorginho, Ricardo Rocha, Ricardo Gomez, Galvao — (min. 83 Renato) — Branco, Alemao (min. 83 Silas), Dunga, Valdo — Müller, Careca.

A marcat Caniggia (min. 81)

Cartonașe galbene : Monzon, Giusti, Ricardo Rocha, Galvao, Goicoechea.

În minutul 83, Ricardo Gomez a fost eliminat de pe teren.

CINEVA TREBUIA SĂ MOARĂ....

4. GERMANIA FEDERALĂ—OLANDA 2—1 (Milano, Vineri, ora 22)

Una din „crimele" formulei. După ce acum două ore a fost eliminată Brazilia, iată că acum va fi eliminată Germania sau Olanda. Orice am spune, formula e catastrofală. Acum patru ani, Platini s-a ridicat vehement împotriva formulei care punea față în față — tot în „optimi", deci în faza în care ne aflăm — Italia, campioana mondială *la zi* (nu-mi place zicerea *en titre)* și Franța, care era campioana Europei. Pînă la urmă a fost eliminată Italia, dar Platini nu a fost mai puțin iritat. Dimpotrivă...

În 1974, la Weltmesterschaft, a cîștigat greu Germania, după ce conducea cu 1—0 în chiar minutul 1, ca urmare a penalty-ului just acordat de Taylor. După 14 ani, la Bremen, în campionatul european, avea să cîștige Olanda, tot cu 2—1. De data asta a condus la început Germania, cu 1—0, dar olandezii au „întors" jocul. A fost o partidă în care arbitrul nostru, Ioan Igna, aflat în zi foarte slabă, a avut o reală contribuție la fixarea scorului. Se pare că amintirea acelui arbitraj nu este străină de absența arbitrilor români la Campionatul mondial din Italia, fapt care a surprins în mod deosebit lumea fotbalului, mai ales că am avut și echipă în Peninsula Calcio...

...A fost derby-ul Europei, cum se spune chiar aici, în țara squadrei... Am fost suporterul Olandei. Cred în legea compensației, mai ales în fotbal. Dar ceva era în neregulă. În timp ce Beenhakker spunea la începutul Mondialului că elevii lui nu se prea gîndesc la fotbal, Beckenbauer reușea să instituie o disciplină de fier, care părea să spună : „Timp de aproape patru ani aveți toate ușile deschise pentru a cîștiga bani. Avem atîtea stele în Italia, venite aici nu pentru că italiencele sînt mai fru-

moase, ci pentru că Italia plătește bine, avînd în sînge legea spectacolului. Lumea se miră că un jucător vest-german, care cîștigă mărci acasă, preferă o țară în care dolarul a ajuns la 1250 de lire, dar nu știe, de fapt, că aici se cîștigă incomparabil mai bine. În schimbul tuturor acestor avantaje, aveți o singură obligație... *Deutschland über ales*... La fotbal, că în rest are grijă Mercedes-ul, are grijă Siemens-ul, Bayer-ul meu și multe altele". Divizia Matthäus a luat poziția de drepți și nu a ieșit din cuvîntul Kaiserului...

Vă propun acum părerea unui comentator de la „Il Giornale". Iat-o :

Germania		*Olanda*	
Illgner	6,5	Van Breukelen	6
Reuter	6	Van Aarle	5
Berthold	6	(min. 68 Kieft f.n.)	
Brehme	7,5	Rijkaard	5
Kohler	6,5	R. Koeman	5,5
Augenthaler	7	Van Tiggelen	6
Buchwald	6,5	Winter	5
Littbarski	6	Wouters	5
Matthäus	7	Witschge	5
Voller	5	(min. 80 Gillhaus f.n.)	
Klinslmann	8	Gullit	6,5
(min. 80 Riedle f.n.)		Van Basten	5
		Van't Schip	6

Sigur vest-germanii au o medie net superioară. Dar olandezii au început partida mai bine. Primul sfert de oră a fost al lor. Din păcate, pentru ambele echipe, dar mai ales pentru Olanda, a intervenit eliminarea mult prea pripită a lui Voeller și Rijkaard de către arbitrul argentinian Lousteau, cel mai slab de pe teren și, deloc întîmplător, notat cu patru în comentariul din „Il Giornale". După acest minut 20, cînd cei doi au părăsit terenul, echilibrul apărării olandeze s-a frînt, mai ales că Rijkaard juca fundaș central.

Partida, în cîteva momente, se poate simplifica ușor. Dacă în prima repriză jocul a fost echilibrat, după pauză a venit frumosul gol al lui Klinsmann (min. 50), dintr-o

pasă a lui Buchwald... Spre final, în minutul 85, a intervenit Brehme, cu un gol la fel de frumos, din colțul careului, un gol de înaintaș, realizat de acest formidabil fundaș de atac care își schimbă stilul de la un compartiment la altul. Olanda a redus din scor în penultimul minut, prin R. Koeman, la un penalty care nu a fost penalty, dar asta nu mai are nici o importanță. La sfîrșitul meciului, Beckenbauer a fost deosebit de violent. „Dacă rămînem cu acești arbitri, Mondialul riscă să se transforme într-un carnaval". El a continuat, spunînd : „Constat că arbitrii care vin la campionatele mondiale nu sînt și buni arbitri de linie, deoarece sînt selecționați în primul rînd arbitri de centru... În al doilea rînd, diferențele de interpretare ale noilor reguli sînt uimitoare de la o partidă la alta : ce a fost bun ieri e rău astăzi, și viceversa... În al treilea rînd — Franz e metodic, ca orice german — nu înțeleg de ce partida Argentina—Brazilia a fost arbitrată de un european, iar Germania—Olanda — de un sud-american... O fantezie pe care nu o înțeleg deloc". Beckenbauer se referă desigur la faptul că un arbitru sud-american a eliminat două „vîrfuri" europene (Voller și Rijkaard) care nu vor juca partida următoare, dar care este foarte importantă".

Să ascultăm și un neutru, cît poate fi el de neutru. Este vorba de Ariigo Sacchi, antrenorul lui Milan. În paranteză fie spus, în Italia, Olanda este denumită deseori *Milanolanda,* iar Germania — *Intergermania*...

„Ce partidă — această Germania—Olanda ! ? A fost jucată de două echipe timorate, ceea ce confirmă faptul că asistăm la un Mondial al fricii". În calitatea lui de adept al apărării în zonă, Sacchi nu e entuziasmat de marcajul strict. „Germania a fixat trei oameni de marcă în zona centrală, doi fundași laterali de aceeași structură și un libero. Nu e prea mult ?" Olanda a încercat să facă marcaj, dar nu are nici oameni și nici idei juste pentru a realiza acest lucru... Și totuși, Olanda a început foarte bine.: pressing, viteză, hotărîre. S-a văzut că la început Germania era în dificultate, în primul rînd datorită vitalității lui Gullit și, în parte, a lui Winter. Apoi, echipa a căzut, odată cu eliminarea lui Rijkaard. Cu el

pe teren, lucrurile ar fi evoluat altfel... În prima repriză, Gullit a fost cel mai bun om de pe teren, împreună cu Klinsmann. În repriza a doua a scăzut. Trebuie să reținem, însă, că el a jucat o partidă într-un an întreg, și cinci (!) în ultimele 23 de zile... Rijkaard a comis un act nesportiv inacceptabil. Frankie e un băiat inteligent și cred că a înțeles că a greșit. Dar nu e prima oară că-și pierde capul. Va trebui să stăm de vorbă cînd vom relua antrenamentele... Această eliminare nu trebuie să anuleze însă ceea ce a făcut bun în acest Mondial". Despre Van Basten vorbește cu o anume dificultate : „Pornise bine Marco (n.a. — nu-mi aduc aminte cînd a fost asta, signor Sacchi... așa se poate demonstra orice). Dar și echipa trebuia să-l ajute. El e un băiat destul de închis în el. Am încercat să-i vorbesc la telefon și am simțit că a vrut să evite convorbirea".

Probleme, probleme, probleme. Dar e atît de simplu. Jucătorii de prim plan — mai ales cei de la Milan — sînt tare obosiți. Veți aduce obiecția : dar de ce Klinsmann și compania joacă atît de bine ? Probabil pentru că sînt nemți și nici nu se știe cît timp vor mai putea juca bine...

În tabăra olandeză lucrurile nu stau prea bine. Beenhakker a spus înainte de start că echipa nu e gata de luptă. Și a avut dreptate. La nemți nu e cu gata și *ne-gata*. Asta e toată diferența... Pînă la urmă, îmi dau seama că Olanda a pierdut Weltmaster-ul în '74 numai pentru că n-a fost mereu gata. Asta a fost toată diferența dintre Beckenbauer și Cruyff, chiar dacă acesta din urmă a fost un jucător unic în felul lui... Beenhakker e acum dur, dar ar fi trebuit să fie și pînă acum... Poate că Olanda, care a făcut cea mai bună partidă a sa chiar cu Germania, a avut ghinion căzînd cu Matthäus și compania. Un joc intermediar în plus ar fi făcut-o să urce la capitolul formă. Și cine știe dacă n-ar fi fost mai bine să fi jucat și „tricolorii" noștri cu Olanda, nu cu Irlanda cea besmetică și... imperturbabilă, dacă putem alătura două epitete...

Adevărul e că forma de k.o. a „optimilor" face victime. Italia, acum patru ani, Brazilia și Olanda acum... Trebuie

făcut ceva pentru ca o echipă să nu fie la discreția unui joc sau a unui penalty, cum va fi și cazul echipei noastre. Trebuie, trebuie! Dar cine să te audă! La FIFA protocolul e de gradul zero și oamenii se respectă... Jucătorii? „Dă-i încolo! Cîștigă destui bani!" Nu-mi place ideea...

Oricum, ziua de 24 iunie 1990 e al doilea mare avertisment pentru formula FIFA. Primul a fost acum patru ani, cu prilejul partidei ITALIA—FRANȚA, tot în „optimi", încheiată cu eliminarea campioanei mondiale. Acum lucrurile s-au agravat. La 24 iunie a fost programat, pe distanța a numai cinci ore — la Torino și la Milano — „cuplajul" Argentina—Brazilia și Germania Federală—Olanda, adică un cuplaj care ar fi putut să fie foarte bine programul semifinalelor. Dar a fost în „optimi", ceea ce schimbă fața lucrurilor... În ceea ce ne privește, sîntem în posesia unei formule. Vom reveni în paginile următoare, după „optimea" noastră, în care „victimile" vor fi „tricolorii".

Pînă atunci, să vedem *comprimată partida:*

GERMANIA FEDERALĂ—OLANDA 2—1 (0—0)

Dat fiind că am prezentat echipele, cu notele, vom adăuga doar că au marcat Klinsmann (min. 50), Brehme (min. 89), respectiv R. Koeman (min. 89, din 11 m). Cartonașe galbene: Wouters, Van Basten, Matthäus. Eliminați: Rijkaard și Voller. Spectatori: 74 559.

Jucătorii sancționați cu galben și roșu exprimă cum nu se poate mai bine starea avansată de oboseală nervoasă. Lista e cu adevărat impresionantă... Van Basten, Rijkaard, Voller, Matthäus. Chiar și Wouters. Nu există un argument mai puternic în privința gradului de uzură cu care se prezintă — fără voia lor — marile vedete, suprasolicitate — ale fotbalului mondial...

SLALOM, SPRE GENOVA, DUPĂ „TRICOLORI"

Ne-am sculat cu noaptea-n cap. De fapt, nici nu am dormit... Cu o seară înainte venise un grup de turiști români... Și a fost petrecerea mare deasupra, *la unu.* Atît de mare, încît se simțea și pe fereastra deschisă mirosul de turț. Pe la miezul nopții s-au aruncat în piscină. Ce mai! O adevărată „Dolce Vita" nu prea departe de Roma, și fără Fellini... N-am avut ce face. Au venit și ei, oamenii, odată, să se distreze „în stil italian".

Am plecat din Telese într-un tren plin. Italia e și ea o țară ca multe altele, oamenii muncesc, fac naveta, dorm în tren, uneori chiar pe culoare. Sigur că sînt și trenuri cu aer condiționat, dar iată că mai sînt și trenuri ca la noi...

La prima stație, doi dintre noi au coborît. N-au mai putut să stea într-o rînă pe culoar. Noi, cei cîțiva, am continuat... Poate, pentru că am am avut situații și mai grele... Țin minte, în '45, am făcut de la Craiova la București 48 de ore. Dar aveam vîrsta lui Gică Popescu — cel de azi — și nu mi se părea ceva extraordinar să stai culcat pe acoperișul vagonului, ca Pancho Vila, și să lipesc, din instinct, capul de tabla încinsă, cînd se apropia cîte o pasarelă care părea gata să te „ia" cu valijoară cu tot, deși așa ceva nu era posibil.

Am oprit în multe stații... Din nou nume de rezonanță. De fapt, toată harta Italiei, chiar și aceasta, feroviară, de pe culoar, cum aveam și noi pe vremuri, în tren, între ferestre, e o carte de istorie. Acum cîteva zile treceam prin Monte Cassino și Caserta. Acum, în dreapta, e Capua... Alt moment de istorie. Hanibal a iernat la Capua. Și era atît de frumos la Capua, încît s-a cam lăsat în scări și n-a mai făcut nimic.

Deocamdată, mergem. Dar nu știm cît o să mergem. și n-a mai făcut nimic. Ca și ostașii lui. De acolo vine vorba despre *huzurul de la Capua,* care s-a extins... N-am mai trecut prin Benevento, la Traian. Benevento ? Parcă... Da ! Talleyrand a fost duce de Benevento. De ce de Benevento ? Sau Fouchet, care a fost duce de Otrante... Probabil că Napoleon le-a dat aceste titluri pentru că sunau frumos... Otranto e undeva, jos de tot, pe tocul Italiei, mai jos de Lecce... Otranto, Taranto... Parcă e Placido Domingo cîntînd... Cu aceste nume se poate începe și o arie de operă.

S-a luminat de tot. Dar sîntem tot în picioare. Mulți coboară, dar și mai mulți urcă. Cei mai mulți au serviete diplomat, deși nu par agenți de bursă. Și toți au „Gazzetta dello sport", care e rozulie și te „cheamă", pentru că e mai altfel...

Pentru că feroviarii nu au renunțat la grevă. Se pare că vor rămîne în picioare doar unele dintre liniile principale... Conductorul ne spune că pînă la Roma nu-s probleme...

Abia sîntem la Formia. Se vede marea... Un controlor care trece pe culoar, ca să-l verifice pe „nașu" — cum se spune la noi — ne garantează că trenul merge sigur pînă la Grossetto, darcă transbordarea de la Roma e obligatorie...

Începem să ne facem gînduri. Ei bine, dacă nu avem o legătură bună Roma — ar putea să nu fie chiar niciuna — punem bagajele la depozit, ne ducem la Centrul de presă din Roma, vedem meciul România — Irlanda, iar apoi, la nouă, vedem în direct partida Italia — Uruguay. Ideea nu mi se pare absurdă, dar nu ne putem gîndi decît la Genova...

Iată și Roma. Acume acum... În Statione Centrale, cum e numită gara din Roma, e lume puțină. (Ne-a și trecut un fior). Căutăm liniile 20, 21 și 22, unde ar trebui să fie trenul de Genova. Apucă și cară bagajele. Noi doi — adică și Eftimie — nu ne mai întoarcem la Telese... Ceilalți au tren la 12 și jumătate noaptea, înapoi... Intrăm într-un tren. Manipulanții de drezine electrice ne spun că nu pleacă nici un tren... Refuzăm să credem. Urcăm în cel de pe linia 20. E ceva lume, dar nu prea. Nu e posibil ! Cineva de pe peron se spune că pleacă Inter-City-ul, de

pe „22"... Coborîm în grabă... Aleargă după cărucior... Fuga ! Am intrat. Partea proastă e că am depășit ora plecării din „Mers". Înseamnă că e ceva în neregulă... Așteptăm. Nimic... Deodată, vedem, peste peroane, lume alergînd... Coborîm iarăși, lăsînd să alunece valizele pe trepte. (Lunece e un fel de a spune... Alergăm peste linii. „Ce *vietato*, frățele meu ?" — strig la un feroviar care ne atrage atenția că e interzis, adică *vietato*. Am urcat iarăși. Dar sîntem la clasa întîi. „Nu ne mai mișcăm de aici, orice ar fi ! — spunem într-un cor. Sîntem șapte...

Așteptăm. Așteptăm... Într-un tîrziu, trenul pleacă. Avem o oră întîrziere. S-ar putea să ajungem, dacă o să ajungem, la fluieratul de start al arbitrului. (Noi fiind încă în gara Genova.)

În sfîrșit... Doamne, ajută ! Numai de nu ne-ar arde *nașu* cu vreo 20 000 de căciulă pentru că sîntem „blatiști" la întîia. Uite-l că a și venit... Îl înconjurăm cu întrebări : „Merge pînă la Genova ?" „S-ar putea să meargă, dar nu e sigur, pentru că e posibil ca schimbul de mecanici să oprească trenul. Poate că cel de la Grossetto e în grevă..." Începem să ne manifestăm indignarea, ca să abatem totul de la clasa în care ne aflăm. Dar nu ține... Se uită peste ochelari și ne studiază. „Îl „împungem" cu taloanele de acreditare agățate de gît, ca o femeie care și-ar avînta sînii, pentru lovitura finală... Dar omul pare insensibil și prea calm. „Va trebui..." „Ce vă spuneam ?" — intervine Eftimie, maestrul nostru de protocol. Scoate un fanion al echipei din Cugir sau nu mai știu care, ceva de prin zonă... „*Questo e per voi...*" Omul îl primește, schițînd un zîmbet pe care nu prea știu cum să-l interpretez. Apoi ia biletele și ne spune că *o să mai vadă*... Îl „plăcăm" cu încă un fanion și cu vreo trei insigne... Poate că o să meargă... Eftimie nu vrea să scape momentul. Îl întreb dacă e din Roma. Omul răspunde afirmativ. Mache, adică Eftimache, insistă. „Vă place cum joacă Völler ? (Aluzie la faptul că Völler joacă la Roma)... Conductorul se „prinde" în joc. Eu nu-s cu Roma. Sînt cu Atalanta. Omul meu e Caniggia, care tot italian e la bază...",

Am reușit să temporizăm. Ne bucură faptul că nimeni nu revendică locurile. Înseamnă că la clasa întîi nu e

îmbulzeală. Așa cum nu a fost nici în drumul spre Bari, cînd era un singur călător. Cel cu calculatorul.

Am ajuns la Civittavecchia... Ce nume frumoase ! Peste tot, gări frumoase, foarte curate. Nimeni nu mănîncă din hîrtie. Nimeni nu ia apă de la țișnitoare. Toți sînt cu sticlele acelea de un litru și jumătate, din plastic. Costă ele ceva, vreo șapte sute, dar dacă iarăși scoți trei zero dintr-un milion și jumătate, după care înmulțești cu doi, înseamnă că îi costă un leu și jumătate. Desigur, calculul e superficial... Atîta doar că stabilește un raport între prețul acesta aproape inaccesibil nouă și efortul financiar banal al acestui tînăr care mănîncă dintr-un sandwich înfășurat cu grijă într-un șervețel... Plus faptul că această sticlă de apă minerală se găsește pretutindeni. Dacă intri într-un *mercato*, poți cumpăra o sută sau o mie, n-are importanță... există un lanț de interese care obligă verigile să se dea peste cap întru procurarea sticlelor, fără de care o țară ca Italia nu poate trăi, pentru că setea e mare, iar „o sole mio" te poftește mereu la un pahar *de orice*, numai rece să fie. Și este și rece, chiar la *mercato*, unde ești întrebat dacă vrei rece sau nu...

Am ajuns la Tarquinia. Alt nume cu mare rezonanță... Vine de la Tarquinius, superbul, *superbus*. Tarquinia ? Probabil fac o confuzie cu o altă femeie celebră, poate chiar Messalina... dar aici, în Italia, totul se leagă, se asociază... Totul sună frumos... Într-o arie italiană de operă ești tentat să înțelegi și să descifrezi toate cuvintele. În „Carmen" lași melodia să curgă. *Franceza* nu e pentru cîntec... Poate pentru Brel sau Gabin, dar ei vorbesc, nu cîntă...

Ies pe culoar, la hartă. Cred că sîntem la jumătatea drumului, iar întîrzierea de o oră se păstrează. Am ajuns la Orbettelo. Încep să am emoții. După Folonica vine Grosetto, unde s-ar putea ca noul mecanic să fie în *sciopero* — iată că am învățat cum se spune grevă în italienește... Deschid geamul. Încerc să întreb un feroviar care privește roțile, fără să lovească cu ciocănelul lui lung... Întreb : *„Il treno va, signore ?"* Omul răspunde liniștit. *„Si"*. M-aș bucura, dar nu sînt încă sigur. Am pus întrebarea prin analogie cu „E la nave va", tot Fellini, favoritul meu, care

m-a făcut k.o. în filmul său „Roma, oraș...", ce impertinență !, dar și ce talent !

Plecăm ! Acum e sigur ! A meritat. Deși sîntem frînți. Noroc de suporterul lui Caniggia. Nu cred că am fi putut rezista pînă la Genova. Deși, să nu-i dea Dumnezeu omului cît poate să rabde. (O zicală care ne-a intrat în sînge.)

„De aici, de la Folonia" — ne spune conductorul — dacă ai un binoclu, se vede insula Elba, unde a stat Napoleone, care tot italian este. Nu sînt nici 60 de mile...". Nu ne mai întreabă nimeni de bilete. Între timp i-a venit și un *campagno*, adică un tovarăș, care e mort după Brazilia. Spune că l-a podidit lacrimile, cînd Caniggia... În sfîrșit, dacă am ajuns aici, înseamnă că am scăpat...

Trenul merge la cîțiva metri de Mediterana... E frumoasă marea, dar nu văd nici un pic de plajă. Doar pietre. Pietre mari și colțuroase. Vilegiaturiștii — străini sau locali, nu-mi dau seama — și-au instalat corturi pe un vîrf de stîncă pe care nu cred că poți merge cu piciorul gol și nici în șlapi... Te-ar tăia pietrele ascuțite ca gresia... Mă gîndesc că nici la Mamaia, nu poți merge cu piciorul gol, dar asta pentru că te frige nisipul, iar nisipul e o mică Sahară, vreo șaizeci de metri pînă la apă, motiv pentru care începi să alergi, ca să scapi de jar. Dar cîtă plăcere în existența acestui uriaș cordon de nisip scăldat de apă...

Am ajuns la Livorno, orașul celebrului *libero* Picchi. Ne uităm la ceas. Parcă se cîștigă ceva timp... Am impresia că vom ajunge la trei și jumătate... Spectacolul malului abrupt, presărat cu pietre de diferite mărimi, continuă. Trecem prin tuneluri scurte de cîteva zeci de metri. A fost sculptată din greu această coastă cam neprimitoare. Numeroase ambarcațiuni de tot felul, inclusiv bărcile de cauciuc, încearcă să compenseze acest mare handicap...

Am ajuns la Pisa. E noul oraș al lui Mircea Lucescu. Știu că ar fi vrut să vină la Genova, cu avionul charter al „tricolorilor", ca să vadă meciul în care sînt angajați zece dintre elevii lui. A fost refuzat, din motive necunoscute... Urmează Viarreggio... Și Spezia. Abia acum sîntem siguri că am „prins" meciul...

În sfîrșit, Genova. Acum exact 60 de ani, primii noștri „tricolori" plecau de aici, cu pachebotul „Conte Verde",

spre Montevideo. Nu erau chartere, nu erau avioane, nu era nici o grabă. Era mult mai mult bun simț. Lumea nu era atît de grăbită. Dovadă că Rudy Wetzer, căpitanul „tricolorilor" la Montevideo, trăiește, avînd vîrsta secolului nostru, iar Jean Lăpușneanu aleargă să prindă troleibuzul, la 80 de ani.

Coborîm. Acum e acum... Aglomerație mare. Gara e toată verde, pentru că verzi sînt maieurile și steagurile irlandezilor... Alt cărucior. Din nou bagajele ! Încercăm să le depunem. Dar, din păcate, coada la depuneri e de cel puțin trei sute de persoane. Cei mai mulți sînt irlandezii, care vor pleca, desigur, la noapte, mai departe. Noi sperăm că Genova e stația lor terminus și că vor porni spre Mîneca, dar nu e bine să anticipăm.

Ce-i de făcut ? Pentru că și noi vom pleca la noapte, probabil spre Milano... Luăm un taxi. Stadionul nu e departe, dar sîntem prizonierii valizei... Mă uit pentru ultima oară la harta feroviară a Italiei. Italia e piciorul unui *calciatore* care șutează în minge. Și mingea e Sicilia...

Taxiul avansează greu. Mai greu decît la Bari. Sîntem, de fapt, o imensă turmă de mașini care caută strunga stadionului... Înaintăm pas cu pas. Trecătorii avansează mult mai repede. Am ajuns. Destul de mică distanța. Nu cred că am făcut mai mult de cinci sute de metri.. „Dieci mila lire". Nu mai fac calcule...

Căutăm Centro Stampa. Cu valiza cea grea și cu sacul „Italia '90", care e plin de ziare și, parcă, mai greu decît valiza. Mergem spre biroul care eliberează biletele, pe bază de acreditate... Asistăm la ritualul electronic cunoscut, pentru identificare. Apoi, fata decupează cu grijă biletul ieșit din aparat. În edițiile trecute aveam biletele pregătite dinainte. E adevărat că nu scrie numele nostru pe ele. Acum e mai complicat. (Nu s-a uitat nimeni, niciodată, la numele de pe bilet.)

Sala de presă e plină. Întîlnim prieteni. Îl întîlnim pe Ion Ghițulescu, care va sfîrși prin a face 6 200 de kilometri, cu trenul, prin Italia, dintr-un oraș în altul. Dar e un adevărat om de presă. Sînt 12 orașe în acest Mondial. Ghițulescu va face zece...

Intrăm pe stadion, după ce lăsăm bagajele într-o sală special afectată acestui lucru. Italienii știu că gazetarii

umblă de colo pînă colo. „Nomazii" trebuie să aibă și ei un minimum de condiții...

Stadionul e foarte frumos. „Adunat", ca Giuleștiul. La un pas de gazon sînt tribunele. Am impresia că sînt la Dublin, nu la Genova. Mii de eșarfe. Cred că sînt 30 000 de irlandezi. Și voi afla că atîția au fost, mîine, în ziare...

Irlanda e un cor perpetuu. O tobă tip Manolo (spaniolul) dă intrările. Toboșarul îmbină iambii cu dactilii, cum s-ar spune, și întreaga tribună știe ce trebuie să cînte sau să scandeze. Sînt și cîteva steaguri românești la cele două peluze. Mi se par în siguranță suporterii noștri. Irlandezii nu intră în noțiunea globală de *hooligans*. Ei sînt o lume specială, care cîntă la nesfîrșit...

...Am privit această partidă halucinantă mai mult cu inima. Timp de 120 de minute, valuri-valuri s-au izbit de ochii și de urechile mele. N-am înțeles jocul. Poate că am să-l înțeleg mai tîrziu. Ai noștri, după ce au dominat aproape o repriză întreagă, arătîndu-se mult mai dibaci tehnic — lucru de care nu ne-am îndoit nici o clipă, au fost cuprinși parcă de un somn letargic. Din cînd în cînd Hagi a încercat să se frece la ochi, a pornit la drum, a tras la poartă mai mult decît în tot ce a jucat pînă acum, dar somnolența a continuat... Spre final, irlandezii au avut mai multe ocazii de gol... Am avut în față monitorul și am auzit ce spunea comentatorul italian, la terminarea celor 120 de minute : „România, mai mult decît irlandezii, a lăsat impresia că așteaptă penalty-urile de departajare. pierzînd timpul cu pase în treimea proprie, așteptînd să se creeze spațiu pentru o nouă „cavalcadă" a lui Hagi... Faptul că echipele au ajuns aici, după 120 de minute, e în primul rînd meritul portarilor. Atît Lung cît și Bonner au avut cîteva intervenții bune... Comentatorul face bilanțul ocaziilor pierdute. România a ratat prin Sabău, în minutul 4, șut de la 12 metri, apoi în minutul 71, cînd Bonner a apărat un șut prin surprindere al lui Răducioiu, două minute mai tîrziu — șut bun Hagi, deviat de Bonner, și 104, cap Andone... Irlandezii, ca să simplificăm, ar fi putut marca în minutul 43 — formidabilă paradă Lung la șutul lui Sheedey, în minutul 45 — „cap" al lui Quinn, (alături), minutul 95 — „cap" al lui Houghton... Irlandezii s-au bătut mult mai mult decît românii în acest joc alt-

minteri sportiv. Ei au alergat după orice minge, de parcă de acea minge ar fi depins „soarta partidei" — și a încheiat spunînd că arbitrajul lui Wright (Brazilia) a fost aproape perfect.

„You will never be alone !"

La capătul celor 120 de minute s-a făcut liniște deplină. Ghilotina a fost trasă spre poartă, de cai invizibili. Tribuna a tăcut. Steagurile au încetat să fluture... Apoi au început preparativele pentru penalty-uri, cînd nimeni nu mai știe ce face — într-atît de grav e momentul. La un semnal al toboșarului, întreaga tribună irlandeză a început să cînte cu vigoare neobișnuită „que sera, sera !" Suporterii încercau să le *spună* celor de jos, de pe gazon, că acum nu mai contează, că *ce va fi, va fi !*... Dar asta a durat doar vreo două minute. Imediat toboșarul a dat un nou semnal, un alt ritm, și formidabilul cor irlandez a început să cînte un refren care mă urmărește încă : „You will never be alone !", adică „Tu nu vei fi niciodată singur !" A fost un moment în care m-a furnicat. Ce idee fantastică din partea unei galerii despre care ne închipuim că este obsedată doar de sticluța de whisky din buzunar !

Așa s-a ajuns la faimosul — de pe acum — penalty al lui Timofte... Oare poate fi învinuit Timofte că a vrut să tragă tehnic ? Avusese înainte de asta execuțiile tehnice ale celorlalți... Hagi, Lupu, Lupescu, chiar Răducioiu. Nu știu de ce, am acum impresia că Rotariu n-a mai fost Rotariu și asta a contat enorm în economia jocului...

Nu i-am mai văzut pe „tricolori" în seara aceea. Contactele cu oamenii sînt din ce în ce mai grele la Mondiale. În Mexic eram toată ziua la *Gran Hotel*. Veneau ziariștii din toate țările. Acum sîntem în era conferinței de presă, cînd, în general, răspunsurile sînt tot atît de fade ca și întrebările. Cu un om trebuie să ai un contact direct. Microfonul și interpretul taie această posibilitate...

În timpul conferinței de presă n-am fost prea atent. Am reținut doar că Jenei nu a fost prea gentil cu irlandezii, spunînd că „irlandezii nu știu decît să arunce mingea în sus" — ceea ce în partida cu noi nu a fost chiar ușor. Apoi am rămas, frînți de oboseală, în așteptarea

partidei Italia — Uruguay... Treptat, sala avea să se umple. Deasupra mesei prezidiului erau vreo zece televizoare.

...Asupra partidei Italia — Uruguay am să revin mîine dimineață. Deocamdată se apropie miezul nopții, să trecem pe la valize, pentru că se închide la 12, și să așteptăm autobuzul de gară, care pleacă peste cîteva minute... Nici nu știu cum vom pleca. Ar fi o variantă să plecăm la Roma, cu cei care se întorc la Telese. Dar ar mai fi varianta drumului spre Milano și, de acolo, spre Bologna, unde mîine seară se joacă un meci la care țin foarte mult, Anglia — Belgia, pe încîntătorul stadion Dall' Ara...

Drumul spre gară e barat. Sute de mașini, poate chiar mii, cîntă victoria Italiei asupra Uruguay-ului. În fața acestei situații de nerezolvat, șoferul întoarce și pornește spre alte străzi, făcînd mari ocoluri. Ajungem într-un tîrziu, nu înainte de a face un nou ocol, deoarece în apropierea gării s-a mai ridicat o baricadă — la propriu — și irlandezii dansează de mama focului...

În sfîrșit, am ajuns... Gara e ca la închiderea localului... Irlandezii dorm pe lespezi. Unii, „gospodari", și-au scos saltelușele din rucsacuri și dorm somn greu... Urcăm spre linia trei... Cei care pleacă la Telese vor urca în acest tren, care pleacă la 0,20. Intrăm și noi. Cușeta e de șase paturi. E sufocant. Între paturile suprapuse e o distanță de 40 de centimetri. Trebuie să te strecori. Ar mai fi o oră pînă la plecarea trenului spre Milano, în sens opus... Ne decidem să coborîm, pentru că, peste toate, ne dăm seama, cercetînd „mersul", că trenul spre Telese nu oprește la Roma, în *stațione centrale*, ci la Ostia, iar de acolo... alt tren... plus metro-ul...

Coborîm. O să așteptăm încă o oră... În gară, numărul celor care dorm pe lespezi, pe spate, de parcă ar fi împușcați, s-a mărit mult. Doi tineri români ne întreabă cum ar face să ajungă acasă, deoarece au pierdut charter-ul de întoarcere. Par complet dezorientați. Îmi dau seama că au încercat ceva, dar nu le-a reușit... Ale vieții valuri...

În sfîrșit, plecăm. Era a doua noapte în care nu vom închide ochii. Cam acesta este Mondialul turistic, dragi prieteni... Cîțiva irlandezi dorm și pe peron. Între ei, o

fată, cu capul sprijinit de „Adidas"-ul unui lungan care nu se mai termină...

Am plecat... Încercăm să dormim. În zadar. La un moment dat, întinde mîinile spre valize, sus... „Ce faci domnule ?" Individul se retrage, bîiguind ceva în legătură cu... ah, da... credea că e compartimentul său... Deci, nu numai Sudul... Se mai întîmplă și în Nord, spre Milano...

Am ajuns... E cinci dimineața... Nori roșietici plutesc sub bolta imensă a gării. E de așteptat mai bine de o oră... Intru la toaletă... Toate chiuvetele sînt ocupate. Irlandezii se spală de zor pe dinți. După ce au dormit pe lespezi. Nu m-aș fi gîndit că acum, aici, în aceste condiții...

Cumpăr un ziar. Stau pe valiză. E mai bine așa. Nu mai trebuie să fiu atent tot timpul... E momentul să refac caseta tehnică a meciului nostru nenorocit cu Irlanda...

IRLANDA — ROMÂNIA 5—4 (ai rigori)

IRLANDA : Bonner 7,5 — Moris 5, Staunton 6 (min. 94 O'Leary), McCarthy 6,5, Moran 6, McGrath 7, Houghton 7, Townsend 6, Alridge 5 (min. 22 Cascarino 6), Sheedy 5,5, Quinn 6.

ROMÂNIA : Lung 7 — Rednic 6, Andone 6, Popescu 6,5, Klein 5,5 — Sabău 6 (min. 98 Timofte 5,5), Lupescu 6,5, Rotariu 6,5, Hagi 6,5 — Răducioiu 6 (min. 74 Lupu 6), Balint 5,5.

Arbitru : Wright (Brazilia)

Rezultatul după 120 de minute : 0—0.

Ordinea penalty-urilor : au marcat Hagi, Sheedy, Lupu, Houghton, Rotariu, Townsend, Lupescu, Cascarino ; Bonner a apărat șutul lui Timofte ; a decis, marcînd, O'Leary

Mă uit iarăși, cam prostit, pe fișa pe care am notat propria mea casetă tehnică... Revăd ocaziile, așa cum le-am notat, în fuga fazei : min 3 — Sabău, *alături*, din pasa lui Hagi ; min 10 : Sabău, cursă, șut bun Balint ; min. 15 : șut Hagi, *peste ;* min 17 : ocazie mare Town-

send ; min. 19 : Balint, șut mare ; min. 25 : Hagi, șut bun, ca Brehme ; min. 36 : Hagi, mult prea sus ; min. 43 : Lung, senzație ; min. 45 : „cap" mare Quinn ; min 47 : șut Hagi, cu deviere ; min. 55 : Sheedy, „Cap", gata gol ; min. 57 : Răducioiu șut bun, alături ; min. 60 : Hagi „foglia secca", min. 73 : Răducioiu, șut periculos, gata gol ; min. 75 : din nou Hagi, că pe timpuri... Min. 90 — jocul a „stat". Parcă nu am mai vrut nimic... „Să se termine odată"... Min. 93 : șut mare, din corner ; min. 94 : Sheedy, foarte periculos, peste ; min. 98 : iese Sabău ; min. 102 , Timofte—Andone *peste*...

Se vede cît de mult a dorit Hagi să marcheze un gol în acest Mondial în care — e limpede — doar golul contează. Nu s-a putut... Ceilalți au așteptat prea mult penalty-urile, în care au crezut... (La 20 de zile după terminarea acestei partide, aveam să citesc o declarație a lui Lung, dată lui Sorin Satmari, rostită fără înconjur ca și în cazul Belodedici. Iată declarația, că merită : „E greu să pun degetul pe o rană anume, dar la fiecare componentă a pregătirilor a fost cîte o mică fisură, prin care s-a infiltrat — cum să vă spun ? — igrasia unei anume delăsări. De pildă, nea Emil Jenei a plecat la București înainte de meciul cu Irlanda, ceea ce nu am auzit să fi îndrăznit un antrenor la un campionat mondial. În paranteză fie spus, cred că italienii l-ar fi linșat pe Vicini dacă auzeau că ar fi dispărut măcar un minut de lîngă echipă. A mai fost „vîrtejul" creat de prea numeroșii impresari care se perindau prin cantonamentul nostru, mai cîte un conflict între un jucător și altul. Pentru ca în final să vină, nu știu de unde, și sentimentul acesta păcătos că nu avem cum să nu batem Irlanda. Ceea ce, după cum s-a văzut, nu ne-a fost la îndemînă.. Nu știu de ce, dar am impresia că intrase la toți în cap că nea Emi e băftos și că, dacă ajungem la penalty-uri, ne ține în brațe Cel de sus...).

Am pierdut o mare șansă... Peste patru ani, în America, Hagi va avea vîrsta de astăzi a lui Maradona... Lăcătuș va avea chiar un an mai mult... De Andone, de Rednic, de Klein, de Rotariu nu mai vorbesc... S-ar putea ca Răducioiu să aibă patru ani de campionat italian..

Iar mulți alții să joace *afară*. Dar e oare acesta un avantaj la temperamentul nostru? După cum se vede acum doar nemții — pentru că sînt nemți — știu să-și ordoneze treburile, astfel încît să nu sufere nici „naționala", nici contractul... Marii beneficiari ai acestui Mondial sînt Răducioiu, care a jucat și poate spera să mai joace două mondiale, și Balint, care figurează de două ori pe lista marcatorilor în toate almanahurile din lume, ca și Lăcătuș, de altfel...

Răsfoiesc „La Republica", devenit ziarul meu favorit, pentru că e ziarul lui Gianni Brera... Descopăr un nume de reporteriță — Emanuela Audisio — care nu e un colaborator întîmplător, ci este trimis special al ziarului. Îmi place mult cum începe. E sigur din școala lui Brera... Să citim...

„Bonner îngenunchiază în fața tribunei, mulțumindu-i lui Dumnezeu. Face semnul crucii. Nu departe de el. Timofte, *ventidue anni, centrocampista della Dinamo Bucarest*, plînge pe umărul unui coechipier... Tot dramatismul partidei Irlanda—România e aici...

Rămîne Irlanda, patria lui Joyce, a lui Beckett, a lui Bernard Shaw, Wilde, Years, un colț de lume care s-a ilustrat mai mult cu pana în mînă decît cu mingea la picior... Rămîne antrenorul care a fost mai puțin dotat între cei doi frați, Jack Charlton. Ca fotbalist a fost un stoper foarte dur și decis. Foarte înalt, ochi de culoarea lacului alpin, păr puțin și un nas care pare un profil al Dolomiților, Jack a reușit o performanță de care Irlanda își va aduce aminte multă vreme. Pentru prima oară după 12 tentative ratate, echipa națională a obținut calificarea într-un turneu final mondial, iar acum e în primele opt echipe.

Poate că Jackie Charlton nu e un geniu, dar, iubind pescuitul și golful, e un tip foarte răbdător. Asta e toată echipa lui... Provine dintr-o familie de mineri și are încă pielea aspră, de pe urma vînturilor puternice din zonă „Am crescut într-o casă care avea W.C.-ul în grădină, la vreo 50 de metri. Aveam de mers vreo 150 de pași, care mi se păreau uneori kilometri..."

Ce credeți că a spus jucătorilor un astfel de om înainte de executarea penalty-urilor? „Sînt fericit si mulțumit de voi toți. Vă mulțumesc încă o dată indiferent cum se va termina. E inutil să stabilesc ordinea executării. Veți decide voi. I-a spus apoi lui Sheedy: „Fii atent, ca la Everton". Mi-a spus că nu-s probleme... „Am să-i trag deasupra capului". Și Jackie a conchis: „La penalty-uri m-am uitat pe ecranul stadionului... Nu mi-a fost frică... Îmi plăcea mai mult să privesc de acolo"

Charlton a fost campion mondial împreună cu fratele său. Apoi a antrenat, fără rezultate deosebite, pe Middlesbrough, Sheffield și Newcastle. A preluat Irlanda în 1986, cu promisiunea că după terminarea Mondialului, la 55 de ani, va fi liber să revină la ocupațiile sale preferate. Irlanda nu e mare, nu are în istoria sa jucători deosebiți, cu excepția lui Liam Brady, foarte cunoscut în Italia, și, cu toate astea, verdele ei a avansat pas cu pas în acest Mondial.

Echipa lui Charlton nu a pierdut nici un meci în ultimele 19 luni și... 17 partide. Are un portar bun, un *centrocampo* care trăiește din munca lui McGrath și Houghton; cît privește golul, asta e treaba lui Cascarino, mai curînd cu capul decît cu picioarele... În preliminarii a pierdut o singură partidă (2—0 cu Spania)... În grupă a reușit trei jocuri egale. „Blatter, cu tragerea lui la sorți, și Bonner, mi-au purtat noroc" — spune Charlton în stilul lui atît de personal.

Ce vei face Jackie în această seară, după o asemenea victorie? „O să mi-o petrec cu un pahar de bere în mînă și cu o baie în piscină".

...Am plecat spre Bologna. Mi s-a părut ciudat să fiu la Milano și să rămîn doar în gară. Repet, prea multe orașe într-un Mondial nu ajută la nimic. În Argentina au fost patru și a fost bine. În Spania a crescut mult numărul orașelor. Au fost tot 12, dar cine a fost la Vigo n-a mai apucat să fie la Valencia sau la Barcelona. Există o categorie specială de cronicari care au comandate, încă înainte de plecare, bilete de avion în circuit, valabile pe toate rutele. Atunci e simplu. Te urci în avion și ești într-o oră peste tot. Lor le este rezervată și pro-

blema hotelurilor. Este vorba de ziare de 32 de pagini și chiar mai multe... Bineînțeles, că uneori se exagerează. Îmi aduc aminte, în Spania, un reporter argentinian a dictat opt ore stenografei de la „Clarin" sau de la „Opinia"... Dar lumea e avidă. Chiar și aici, în Italia, care are o presă sportivă de prim rang, lucrurile se repetă. Italienii, însă, iubesc atît de mult fotbalul, încît le place să citească de cinci ori același lucru, mai ales dacă e scris un pic altfel...

Am ajuns la Piacenza. Se reia seria numelor care cîntă. Țin minte că profesorul meu de istorie din Liceu ne-a vorbit odată de trei provincii italiene. Nu mai țin minte ce era cu ele, dar țin minte numele celor trei, care mi se păreau trei fete frumoase : Toscana, Modena, Parma. Prin Parma o să trecem peste vreo douăzeci de minute. Apoi va urma Modena, iar între ele va fi Reggio nell'Emilia...

MANUSCRISELE DE LA MAREA MOARTĂ

Și-acum să revenim la partida de aseară, între Italia și Uruguay... S-a făcut tapaj mare, deși Italia n-avea cum să piardă. Vicini a anunțat înlocuirea lui Ancelotti cu De Agostini. Și a făcut-o cu atîta aplomb, încît a creat impresia că a făcut o mutare pe care nici Fischer sau Kasparov nu ar fi imaginat-o... Hai, bătrîne Azeglio, să lăsăm asta ! Toți mijlocașii dumitale joacă la fel... Care *regista ?* Care *maratonista ?* Care della *diffosa ?* Astea sînt invențiile noastre gazetărești. Vrei să-ți spun ceva ? Dacă nu ți-l aducea Boniperti pe Schillaci în Nord, puteai să inventezi zece *alle tornante,* că tot spre 0—0 mergeai foarte sigur... Gazetarii s-au și repezit asupra dumitale. „Ai fost revoluționar la început, cînd ai inventat cuplul Baggio-Schillaci, dar ai început să devii conservator... Ce ți-a făcut Ancelotti că îl trimiți pe bancă ? Gîndește-te ! Cu Carnevale și cu Vialli ai să mai ai de furcă... Mondialul trece dar jucătorii rămîn".

Partea interesantă e că TV-ul italian, cu procesele lui *dei Mondiali,* cu nenumăratele lui interviuri și înscrieri în replică, a făcut din fotbal un tratat atît de voluminos,

încît a devenit mai complicat chiar decît manuscrisele de la Marea Moartă. Vorba lui Jackie, care rămîne un pescar cinstit și pe care tare l-aș vrea invitat în Deltă, ca să ne dea și nouă lecții de bun simț: „Mă, băieți, fotbalul e mult mai simplu. Eu îi spun lui Bonner să degajeze tare și cu forță, spre Cascarino sau Sheedy ,acolo mingea o să se izbească de capul lor sau de cel al apărătorului — zi-i pe nume. Popescu ! — o să mai intervină o pasă greșită, o să se mai ciocnească doi la recuperare, o să iasă mingea în aut, tușierul o să spună că a fost invers, și uite-așa, trec minutele ,iar dacă ai puțin noroc, totul se rezolvă cum nu se poate mai bine".

Cu sau fără excesele care se practică în teoretizarea fotbalului, „magul" Vicini a fost pus la grea încercare în meciul cu Uruguay. Timp de o repriză „cerești" au schimbat mereu macazele liniilor ofensive italiene. Tribuna începuse să protesteze. Tot ca un reflex al celor scrise în presă, suporterii au început să ceară reintroducerea lui Ancelotti... Pe margine a început să se încălzească și Vialli... Trecuse o oră și *squadra* înota din greu „indiana", spre poarta lui Alvez... Între timp, la cîteva minute după pauză, a intrat Serena. Prezența lui a strîrnit discuții în tribună. Iar cu Serena ? Unii au și spus că Vicini îi face un cadou, Serena împlinind în ziua meciului cu Uruguay vîrtsa de 30 de ani. Italia a continuat să caute un culoar. Dar, cu Uruguay-ul, echipă versată în îngustarea culoarelar, nu prea ai șanse.

A venit, însă, minutul 65. Minut în care Zenga degajează lung, preia Baggio, pasează spre Serena, care retrimite în centru, spre Schillaci sau, mai bine zis, spre locul în care bănuiește că ar fi Schillaci... Pînă aici, nimic neobișnuit... Au fost atîtea și atîtea alte combinații asemănătoare. Dar aici intervine ceva care nu se coace nici în capul lui Vicini, nici în cel al lui Serena. Aici țîșnește formidabil Schillaci, printre stoperii hipnotizați de această reacție, și șutează violent, cu stîngul — nu mai credea nimeni — și Italia e salvată. Din nou Schillaci, omul de ultimă oră, Salvatore Schillaci...

Niciodată nu am văzut o sală proiectîndu-se efectiv spre tavan... Oameni în toată firea se îmbrățișau în sala stampa din Genova... Comentatori, amabilele noastre aju-

toare pentru computer, chelnerii, barmanii. Era o bucurie populară pe care nici o tribună nu o poate sugera. Era toată Italia acolo. Reflectată ca într-un bob de rouă. De fapt, grămezile spontane din sală erau mult mai demente decît cele ale jucătorilor italieni prăbușiți peste Schillaci și confirmau că Toto Schillaci este — fără nici o exagerare — salvatorul patriei. Meciul era jucat. Așa se întîmplă aproape întotdeauna. Trebuie să fii englez ca să crezi că o partidă durează 90 de minute și pînă la ultimul fluier nimeni nu este pierdut. Și uruguayenii nu sînt englezi. Ei se pierd cu firea. „S-a dus" — își spun. „Aveam o șansă... De unde a mai apărut și acest fotbalist care te execută cît ai zice pește ? Și de ce tocmai pe noi ?"

Cu șase minute înainte de sfîrșit, Giannini centrează lung, cu boltă, de pe dreapta, în cel mai pur stil englezesc — care e atît de dezaprobat — sare Serena, sus, sus de tot, și trimite în colțul lung al bietului Alvez. La 2—0, sala reacționează în cel mai pur stil italian. Toți cad pe spate... E în această mișcare o formă de trufie aproape firească, dar asta se poate întîmpla în Italia, nu în altă parte. „Nu v-am spus noi ? Vicini e un geniu. Ați văzut cum a calculat trimiterea lui Serena în arenă ?" Acum, oricît aș pune la îndoială originalitatea lui Vicini în conducerea echipei, trebuie să admit că Serena a fost o soluție cu acoperire. Serena a lărgit potecile, cu alonja lui care a dislocat unele cupluri defensive. Stau și mă gîndesc că introducerea lui Cămătaru, cu cîteva ore înainte, într-un moment în care echipa noastră dormita, exceptînd sprinturile lui Hagi, ar fi putut avea același efect, mai ales că Hagi avea nevoie de un săritor care să imobilizeze doi dintre atleții lui Jackie Charlton. Departe de noi gîndul că și Cămătaru ar fi putut să fie o soluție certă, mai ales că a stat ca pe jăratic în așteptarea unui semn din partea antrenorului, dar nu e nevoie să filozofezi prea mult pentru a-ți da seama că în acele momente un om cu forță și gabarit era exact ceea ce ne trebuia, fie și pentru faptul că „ar fi refăcut cărțile" sau pietrele, cum spun jucătorii în așteptarea unui șeptar albastru — de pildă — care a ieșit de mult din joc.

ITALIA — URUGUAY 2—0 (0—0),
Roma, Olimpico.

ITALIA : Zenga — Bergomi, Baresi, Ferri, Maldini — De Agostini, Berti (min. 52 Serena), Giannini, De Napoli (min. 79 Vierchowod) — Baggio, Schillaci.

URUGUAY : Alvez — Gutierrez, Dominguez, Saldana, De Leon — Perdomo, Ostolaza, Pereira, Francescoli — Aguillera (min. 56 Ruben Sosa), Fonseca.

Au marcat : Schiliaci (min. 65) și Serena (min. 84).

Arbitru : G. Courtney (Anglia).

Spectatori plătitori : 73 303. Cartonașe galbene : Pereira, Alvez, Perdomo, Berti, Gutierrez.

UNDE EȘTI, BUTRAGUENO ?

Bologna ! Am fost aici acum 20 de ani. Atunci am descoperit frumusețile acestui oraș mai deosebit al Italiei. Era o zi ploioasă. Ion Țiriac, cu care vorbisem la telefon, mi-a spus : „Nu contează că nu ai umbrelă. Mergi sub arcadele Bolognei. Ai să mergi așa vreo trei kilometri și ai să ajungi la Giardini Marguerita". A avut dreptate Ion Țiriac. Frumoasele arcade ale Bolognei au lovit greu industria umbrelelor...

Ne-a așteptat la gară un prieten, Duilio F., un mare îndrăgostit de Delta Dunării, pe care a vizitat-o peste 15 ani la rînd... Ne-a condus la un hotel în afara orașului. Eram frînți după două nopți în care nu am închis o clipă ochii. E foarte mîndru Duilio de orașul său... A revenit pe la patru la hotel. Am plecat spre Centro Stampa, adică spre stadion. Stampa e lipită de stadion. Italienii, ingenioși, au „legat" centrele de presă cu intrarea în stadion prin scări ad-hoc... Așteptăm partida Iugoslavia — Spania, care se joacă la Verona... Diseară avem „regalul", adică Anglia — Belgia. O să rămînem aici, la Stampa, și o să urcăm în tribună. De pe acum se simte o mișcare de englezi care se adună pentru meci. La Duilio, restaurantul e în continuare închis.

La Centro stampa se simte o anume oboseală. Gazetarii umblă de colo pînă colo. Îi simt că fac „drumuri mecanice". Iau din frigidere cutii de „Coca", deși ultima e

încă pe jumătate plină. Fetele din fața frigiderelor sînt foarte săritoare. Vor să scape și ele... Italienii de aici, de la Centro stampa — sînt și din aceștia cîțiva, nu-s plecați la Roma — comentează cu voce tare ascensiunea lui Bergomi, care mai are doar o partidă în echipa națională ca să-l ajungă pe Mazzolla ; Sandro a îmbrăcat de 70 de ori tricoul echipei naționale.

ARMADA ROSSA SE RETRAGE

Așteptăm partida Iugoslavia — Spania. Spaniolii par să fie favoriți. Nu prea știu de ce, dar... Sîrbii mizează pe Stoikovici, 10 milioane de dolari transferul la Marsilia, echipa lui Bernard Tapie...

Domină spaniolii. Încearcă să construiască mereu. Sîrbii se apără ca la baschet, adică foarte precis, cu marcaj strîns. Nu știu de ce am trecut de partea spaniolilor. Poate pentru că nu carotează. *Joacă*. Ceea ce mă supără însă este jocul foarte slab al lui Butragueno. Propriu-zis, „El Buitre", avîntatul vultur din Mexic și din cupele europene, continuă să se afle în teren din cauza numelui său. Acum se vede că la Real el contează și pentru faptul că îi trimite ultima pasă lui Sanchez, care marchează din orice poziție... Dacă stă în cap și își mișcă picioarele sus, ca la gimnaști, tot simte o minge și o bagă în poartă... Michel e parcă ceva mai viu, dar nu mai are forța celor trei goluri din partida cu Coreea de Sud...

Partida va rămîne în memoria mea prin final... Mai erau 15 minute. Spaniolii continuau să fie obsedați de momentul pierdut de Butragueno, care a trimis cu capul în bară — era minutul 62 — nu se afla nimeni în jur, El Buitre ar fi putut relua în gol, portarul Ivkovici urmărise disperat zborul mingii în bară, dar — oh, ce minune ! — mingea i-a revenit drept în brațe... Cum să mai reziști nervilor ? Apoi ,meciul a început să se apropie de sfîrșit. Se așteptau prelungirile. Cam nedrepte. Spaniolii trăseseră vreo 15 cornere. Iugoslavii — unul. Dar iată că iugoslavii contraatacă... Mai sînt 12 minute. Stoikovici, „milionarul", care a cam șomat pînă acum, trimite spre Katanec, acesta îi redă balonul și „marseillezul" aruncă peste Zubizzareta. Gol !... Suarez e furios. De vreo două minute

făcea semne disperate spre arbitru, ca să-l înlocuiască pe Butragueno, dar arbitrul nu vedea... Și a venit golul... Un gol care putea fi evitat — gîndește Suarez, care nu se mai poate stăpîni. Arbitrul îl poftește dincolo de banca tehnică. Și celebrul Luisito, cîndva regele lui Inter, e încadrat de doi carabinieri... Suarez e palid ca un mort. Face parte din categoria antrenorilor care spumegă. E o meserie cruntă. Nici nu știi ce e mai bine. Să ții în tine, sau să dai în clocot ? Spaniolii atacă cu energia disperării... Mai sînt șapte minute... Avansează Martin Vasquez, centrare... mingea e la Salinas, gooool ! Sala stampa aplaudă. S-a făcut dreptate... Dar meciul nu s-a terminat. Suarez, între cei doi carabinieri, e ca un condamnat la moarte care așteaptă să fie *dus*... Alte atacuri spaniole. Salinas țîșnește în careu. Îl agață Sabanadzovici ! Penalty ? Schmidhuber nu fluieră. Face semn cu mîna pentru pentru continuarea jocului. Gestul mi se pare că trădează faptul că nu e convins de decizia pe care a luat-o... Cred că a fost penalty !, Suarez are, acum, doar ochi. Doi ochi imenși, gata să-i iasă din orbite. Jocul continuă. Minutul 90 a trecut. Sîntem în al doilea minut de prelungire. Mă aud strigînd : „Fluieră odată, domnule !" Cei din jurul meu mă privesc intrigați... Uite, așa devii suporter...

Aștept penalty-urile. Adică loteria. Culmea ar fi să cîștige sîrbii, care au jucat astăzi mult mai modest... Fault ! 25 de metri de poarta lui Zubizarreta. Se pregătește Stokovici. Zid puternic, la vreo opt metri... După acest fault, Schmidthuber va fluiera, în sfîrșit, finalul...

Șut ! Ce-a fost asta ? Ce traiectorie fantastică ! Boltă stînga-dreapta și gol ! Toată lumea e în picioare. Mașinile de scris s-au oprit. E unul din acele momente teribile care fac farmecul acestui joc nebun, în care nimeni nu știe, pînă la urmă, nimic. Schmidhuber, dacă ar fi știut, ar fi fluierat, desigur. Dar acum e prea tîrziu... Oșim e în tunel, pentru micro-interviu. Acum patru zile era ca și concediat. Toți gazetarii îl calificaseră drept incompetent, gata de compromisuri, super-alcoolic. S-au și dat cifre de necrezut la capitolul sticle de whisky... După promovarea în optimi, criticile au mai scăzut. Probabil că mîine, în ziare, va fi erou național. De pe acum se spune că i se pregătește titlul de cetățean de onoare al orașului Sara-

jevo... Iată, acesta este fotbalul... Luis Suarez e foarte marcat. „Am pățit-o ca Brazilia. Desigur că nu e suficient să domini... Și totuși, am avut bara lui Butragueno, am avut un penalty la Salinas... Am fost trimis de pe bancă, după ce m-am rugat atîta să se facă schimbarea". Cred că nici Suarez nu are dreptate. Dacă ar fi fost Bilardo, ar fi intrat pînă în centrul terenului ca să ceară schimbarea. Probabil că trebuie să știi să te bați cu toate armele... Luis e un *combatante*... Să fie oare doar asta ? A încercat să împingă atacul, trimițîndu-l pe Rafa Paz în locul lui Butragueno... A făcut-o foarte tîrziu. Pentru că *El Buitre* e simbolul Realului, iar el, Luis Suarez, este emblema Barcelonei, ca și Kubala. Două cluburi care se urăsc de moarte. Ca familiile din Verona, acest oraș care ar putea să fie ultimul moment al lui Suarez la echipa națională...

A fost să fie ziua lui Stoikovici... *Armada rossa* a lui Suarez se retrage, învinsă...

La o jumătate de oră după partidă, la hotel a sosit un telex al lui Mendoza, președintele lui Real. „Am numărat ocaziile pierdute. Am văzut și penalty-ul neacordat lui Salinas... Partida a fost exact contrariul meciului nostru amical de la Liubliana. Atunci am cîștigat, jucînd prost. Acum pierdem, jucînd foarte bine (*benissimo*). Ar fi fost mai mai bine să ieșim învinși atunci..." Frumos gestul președintelui.

Iugoslavia, în sferturi ! Întodeauna au fost înaintea fotbalului nostru. În '62, în Chile, au fost în semifinale. Era vremea lui Sekularaț. Să fi început cea a lui Stoikovici ?

IUGOSLAVIA — SPANIA 2—1 (0—0)

IUGOSLAVIA : Ivkovici — Spasici, Hadzibegici, Josici, Brnovici — Susici, Stoikovici, Kataneț (min. 80 Vulici), Sabanadzovici — Pancev (min. 56 Savicevici), Zl. Vuiovici.

SPANIA : Zubizarreta — Chendo, Andrinua (min. 50 Jimenez), Sanchis, Gorriz — M. Vasquez, Vaillaroya, Roberto, Michel — Butragueno (min. 80 Rafa Paz), Salinas.

Au marcat : Stoikovici (min. 78 și 82), respectiv Salinas (min. 83).

A arbitrat : Schmidhuber (R. F. Germania).

...Ar mai fi o oră pînă la începerea meciului Anglia — Belgia. Un meci pentru care am călătorit toată noaptea. E momentul să aștern cîteva rînduri la această mașină de scris Olivetti, pe care o văd pe toate mesele. E adevărat, se scrie mai greu — nu-i are pe ă, pe î, nici pe ț, nici pe ș... Și constat că aceste litere sînt destul de frecvente, Pînă una alta, îmi pare bine că am găsit o soluție pentru ă. Scriu a și pun două puncte deasupra... Dar, dacă noi ne mai descurcăm cu Olivetti, rușii sînt nevoiți să vină cu mașinile lor... chirilice. Recurg la *facs*. Unii au încercat să bată la telex cu litere latine, dar e greu. Nu cred că se va putea face vreodată ceva, deși în celebrul „Viței de aur" al lui Ilf și Petrov contabilul Berlaga lupta, între altele, pentru introducerea alfabetului latin în registratură, după ce toți salariații întreprinderii „Hercules" se vor fi înscris în asociația „Jos rutina de pe scena Operei"... Și-acum, la treabă...

UN „ALFA ROMEO" 164..

Am vrut să scriu un elogiu la adresa celui mai mare fotbalist pe care l-am văzut vreodată (Maradona), dar iată că a venit Genova și Diego o să rămînă pentru altă dată.

Toată lumea regretă aici necalificarea echipei române, care „a fost mai bună și mai rafinată, chiar dacă oarecum lipsită de temperament" — afirmația îi aparține lui Jackie Charlton, care a făcut această declarație, dînd dovadă de deplină sportivitate, la conferința de presă.

Din păcate, plusul de rafinament tehnic n-a fost suficient. După un prim sfert de oră ,timp în care „tricolorii" păreau că o să-și ia zborul, a urmat o scădere și o reală diminuare a mijloacelor tehnice. Probabil că la mijloc a fost eclipsa neașteptată a lui Rotariu, care s-a întors greu, „cu gît de lup", a folosit exclusiv stîngul, poate mai mult decît Bölöni, cîndva, și a lăsat doar lui Hagi misiunea de a traversa „el centrocampo", fără prea mult succes deși „decarul" nostru a vrut mai mult ca oricînd, dovadă și puternica angajare în șut, la cîțiva centimetri de reușită. La toate acestea să adăugăm stingerea treptată a lui Sabău, destul de prudent în perspectiva voiajului său

spre Fayenoord, și dezorientarea lui Răducioiu, fascinat probabil de faptul că Bari i-a promis, printre multe altele, un „Alfa Romeo" 164, ceea ce poate să amețească pînă și mintea unui jucător mai bătrîn decît cei 20 de ani ai lui Florin.

Toate ziarele de astăzi împărtășesc părerea noastră, potrivit căreia „tricolorii" au trecut mult prea repede în expectativa penalty-urilor de departajare, cînd pînă și Răducioiu s-a retras în treimea proprie. Ceea ce poate fi greu de explicat este însă neintroducerea spre final — măcar — a lui Cămătaru, singurul înaintaș capabil să se înscrie în jocul de detentă al irlandezilor, care, dacă știu ceva, știu să sară la cap, deprindere consolidată în patria lor de ploaia insistentă care împiedică cizelarea oricărui procedeu tehnic venit pe aripile fanteziei.

Sigur că după război mulți viteji se arată, dar Cămătaru fiind în teren, indiferent de forma sa, era o premisă viabilă, cu atît mai mult cu cît prezența lui în lot a fost — sperăm — nu doar formală. Din păcate, „șansa Cămătaru", autorul frumosului gol din partida amicală cu Egipt, s-a pierdut. Se pare că în fotbalul nostru există o idiosincrazie față de numele consacrate : ieri Dobrin, azi Cămătaru, ca să nu mai vorbim chiar de Hagi. Așa se face că unul dintre cei mai buni jucători români la acest Mondial a fost Ionuț Lupescu, pentru care, am putea spune, s-a dat cu banul. Și astfel jucătorul cu nr. 22 pe lista priorităților a devenit un titular consacrat, deși a fost abandonat după acel 0—0 de la Atena, în preliminarii.

„Tricolorii" părăsesc, deci, „Mondialul". Ei au de partea lor certitudinea că nimeni pînă acum, în 60 de ani, nu a reușit să urce, la noi, atît de sus. Părerea noastră, însă ,este aceea că, fără a minimaliza importanța echipei naționale a României, în Italia ea a trecut pe lîngă o mare performanță, un prilej de și mai mare afirmare mondială.

P.S. În ceea ce privește penalty-ul ratat, e greu să mai adaugi o gură de vin amar în cupa lui Timofte, mai ales că din acest pahar au băut și Platini, și Zico, și Socrates, și absolut toți. Tot ceea ce putem adăuga este că admirăm felul în care Lăcătuș l-a îmbrățișat pe nefericitul său coechipier după partidă. Mulțumim, Marius.

Urcăm spre masa presei... Anglia și Belgia... Doi adversari tradiționali. Între Ostende și Dover e doar Mîneca. Am făcut acest drum cu vaporul obișnuit. (Sînt și *săgeți* mai rapide). A durat patru ore, dar a fost frumos, pentru că apa povestește, mai ales despre războiul mondial al doilea, cu zilele lui cele mai lungi...

Atmosferă de derby. În dreapta, la peluză, grosul galeriei engleze. Pe turnantă, belgienii. Nu mi se pare inspirată această așezare a „combatanților" fără obstacol. Englezii au fost ieri la Rimini. Vestile nu sînt deloc bune... Au fost expediați mulți acasă. I-am văzut la TV urcînd în vaporul de... expulzare. Nu par afectați. Dimpotrivă. Par mulțumiți de faptul că vor fi filmați și o să-i vadă prietenii rămași acasă. E o nesimțire care nu știu cînd o să obosească. Cu ani în urmă, la Amsterdam, pe vremea lui Covaci, am văzut spectacolul *Hippie* în centru, acolo unde se înalță morcovul de beton de lîngă hotelul Kransopolski... Se pare că a murit fenomenul... Țin minte că atunci le lipseau coviltirele și căruțele... Nu știu cînd vor obosi acești *hooligans*, formă de exhibiționism a unui tineret care pare hotărît să-și irosească vacanța... Cei care au fost îmbarcați acum o oră nici nu o să vadă partida Anglia — Belgia...

SĂ SE ȘTIE CĂ A VENIT ANGLIA!

La masa presei e lume multă. Din păcate, sîntem cam aproape de sectorul zgomotos al englezilor care cîntă cu eterna lor lipsă de talent muzical. Nici nu știu cum a apărut minerul Tom Jones din acest cor care mai mult zbiară decît cîntă... Probabil că a început să cînte, copil fiind, în corul parohial. Sau poate că nici nu a început. Într-o zi i-a fost dor de iarba verde de-acasă ,încît s-a pornit să-și cînte dorul, un impresar a fost pe aproape și... gata!

Au apărut englezii! Foarte eleganți, ca întotdeauna. Ei nu renunță niciodată la acest alb mereu imaculat, cu chiloții negri sau bleumarin. Nu știu cum fac de fiecare dată că rămîn mereu în alb... *Să se știe că a venit Anglia...*

Belgienii încep jocul foarte tare. Nu par intimidați de albul impresionant al echipei lui Robson. Versavel trage puternic la poartă. Dar Shilton prinde și depune mingea

în iarbă, cum face mereu... un gest stereotip, menit probabil să-l relaxeze... Scifo e iarăși în mare formă. Bobby Robson se agită pe margine. Îi transmite — și prin gesturi — lui Gascoigne să-l „ia" pe Scifo în primire. Jocul crește. Ceulemans atacă. După el vine toată linia defensivă, inclusiv Demol, care a fluierat, pentru că a jucat cîndva la Bologna... Nu prea înțeleg rostul acestor fluierături. Să fie vreun gest de bunăvoință ?! Ar fi cam ciudat. La Maradona mai înțeleg. A venit în Italia, i-a luat Nordului hiperindustrializat două campionate, își permite cam multe prin ziare și la TV, plus că mai e și „mîna" aceea de la Azteca, despre care o să se vorbească în vecii vecilor — deși Schillaci ar fi făcut la fel, dacă i-ar fi venit ideea — dar în primul rînd pentru că tu, care ești revoltat la maximum, vrei să te convingi că ești un om foarte cinstit, deși ai făcut atîtea, poate nu chiar pe gazon... dar asta îți toarnă balsam, mîna lui Maradona, și deodată simți că ești nou-născut în ochii tăi, ceea ce este lucrul cel mai important...

Englezii continuă să atace... Jocul e frumos. Sînt tot mai mult de acord cu Guido. Dacă ești Pavarotti și n-ai partener, te huiduie *Scala,* cît ai fi de Pavarotti. Iar Belgia este un asemenea partener, pentru că o echipă care pune mingea jos, ceea ce au ajuns să facă și englezii, ei, care iubesc atît de mult baloanele captive deasupra Wembley-ului.

Jocul crește. Galeriile cîntă. E o seară extraordinară. Cine a zis că Mondialul e slab ? Parcă Henry Kissinger, care a venit special în Italia pentru ca să facă studii pentru World-Cup-ul din America, peste patru ani. Dar l-au luat tare gazetarii. Cine ești tu, mă, ca să ne dai lecții ? Spui că ai jucat fotbal la Fuerth, în Germania, și că numai taică-tu e de vină că n-ai ajuns mai mare decît Fritz Walter...

Scifo aleargă pe tot terenul, dar englezii revin mereu. Waddle, care mi se pare astăzi englezul numărul 1, centrează, Mc Mahon reia peste, cu foarfecă, dar Preud'homme e acolo... Jocul se ascute mereu, recompensîndu-ne parcă pentru toate Emiratele, Coreele sau Costaricele... Ba nu ! Cum Costa Rica ? Nici vorbă. Se supără amicul meu Bora. Să adăugăm, totuși, și America lui *nea Henry,*

care a făcut totul, destul de repede trecerea de la baseball la fotbal. (Apropo, englezii, în timpul cantonamentelor, cînd au liber, joacă golf. Ai noștri joacă rummy, și nu numai cînd au timp liber... Ei spun că astfel se dezvoltă memoria și dorința de risc : Nu iau optarul roșu, care-mi trebuie, pentru că jos, la grămăjoară, e sigur jokerul.)

Minutul 35. Jocul nu se rupe. Toți sînt pe poziții... Pearce centrează. Demol scapă mingea, Barnes, Barnes ! Și gol ! Dar Mikkelsen, care e gata să acorde golul, îl vede pe tușier cu brațul sus. Aiurea ! Nici vorbă de ofsaid... Englezii se privesc puțin uimiți, dar nu protestează. Bobby Robson îl privește pe secundul său cu mișcarea rigidă a „gîtului de lup", ceea ce îi acordă un plus de distincție... Cine a fost tușierul ? Puteam să-mi închipui. Hélmut Kohl, burtică verde, coborît din manutanțele primului război mondial.

A fost o repriză foarte frumoasă. De pe acum mă gîndesc la faptul că una din echipe va trebui să părăsească arena învinsă.

În pauză am timp să citesc interviul lui Blatter, care începe să o lase mai moale. Pînă acum el a fost alfa și omega. Recunoaște în primul rînd că tragerea la sorți, cum s-a întîmplat între Irlanda și Olanda, nu e-n regulă : „Ne vom gîndi la o altă formă de departajare în asemenea cazuri. Poate că vor decide cartonașele acumulate, asta pentru stimularea jocului corect..." E întrebat de arbitraj. Începe să filozofeze, spunînd că în Anglia arbitrul se numește *referee,* ceea ce ar însemna că e omul chemat de echipă să decidă... să refere... Mare artist și domnul Blatter. Se joacă formidabil cu vorbele. Și reporterul tace. E întrebat apoi dacă se va recurge la TV pentru a se rezolva unele faze litigioase. Răspunde foarte bine : „Asta ar fi culmea să oprim jocul ca să vedem ce spune ecranul" ...În sfîrșit, despre violență... Blatter e mulțumit de faptul că măsurile luate de poliția italiană au fost deosebit de eficace. Deși costă foarte multe milioane de dolari.

Nici nu am apucat să termin interviul că, iată, la frontiera dintre galeria engleză și cea belgiană a început „răz-

boiul". În cîteva minute, belgienii s-au refugiat spre tribuna a doua... Peluza de pe turnantă a rămas goală, ca la un meci Steaua — Dinamo pe „23"... Apoi, oștile s-au îndepărtat. Englezii au revenit la locurile lor. Pe locurile goale s-au instalat cam o sută de polițiști — obstacolul necesar de care vorbeam. Și polițiștii aveau să urmărească jocul, după pauză, mai comod decît de la masa presei...

La reluare, jocul crește și mai mult. Comentatorul TV clamează : „Grandissimo equilibro !" Nu trec nici cinci minute și Scifo șutează puternic în bară. Shilton era bătut ,dar culege apoi mingea, ca și cum nimic nu s-ar fi întîmplat. Englezii, deloc speriați, se înfurie... Waddle îl lansează pe Lineker, golul e ca și făcut, dar Preud'homme plonjează la picioare. Lineker sare ca peste un obstacol. Tribuna aplaudă. Robson se ridică de pe bancă. Simte că apa fierbe. Îi scoate pe Mc Mahon și pe Barnes. Intră „la bătaie" Platt și Bull. Poate că e cam riscant, mai ales acum, cînd se conturează prelungirile... Thiys l-a schimbat doar pe Claesen... Jocul urcă mereu. Englezii cîntă fără întrerupere... Angajament peste puteri, joc simplu, dintr-o atingere. (Unde e Anglia cea șchioapă din partida cu Irlanda ? Acum, Gascoinge parcă a mîncat jăratic...) Sprinturi atletice, soluții tehnice de mare subtilitate în care excelează în primul rînd Scifo, dar englezii nu se lasă mai prejos... Începe să-mi pară rău cînd îmi amintesc că am scris că englezii joacă numai pe sus, pentru a evita noroiul de pe terenurile lor care își pierd de tot iarba prin februarie...

Prelungiri... Turnirul continuă. Stadionul e în delir. Belgienii flutură steagurile lor roșii-galbene. Sînt steagurile echipei care a jucat bine pînă acum...

Mai sînt două minute. Gascoigne, care a alergat tot timpul după Scifo — Anglia e o țară în care toți aleargă prin arătură, asta înseamnă *cross country* — pornește din nou la atac. De unde mai poate ? Și Gascoigne trimite peste apărarea belgiană... Țîșnește Platt — nici vorbă de ofsaid, monitorul confirmă o rezervă de cel puțin un metru — și Platt reia cu întoarcere, în gol. Melée-ul englez e fără egal... Parcă am fi pe un teren de rugby. Toți plon-

jează peste grămada spontană. Picioarele săritorilor rămîn undeva sus, ca la săriturile în apă... Morga lui Bobby s-a dus pe apa Tamisei. Cravata lui heraldică flutură în alergare. Dar Bobby se oprește, pe neașteptate. Îl zărește pe Thiys care s-a ridicat de pe bancă... Dacă pînă acum am deplîns ideea departajării prin loviturile de la 11 m, după această partidă de fotbal total, am regretat că la capătul celor 120 de minute de foc a venit golul lui Platt, care a înclinat balanța în favoarea englezilor, în dauna echipei care a jucat mai bine, meritînd din plin victoria.

A fost încă una din marile ingratitudini ale fotbalului. Abia acum aș fi dorit o departajare prin 11 m în speranța că, pînă la urmă, cel mai bun va învinge. În această speranță stăruia și amintirea necalificării echipei noastre în partida cu Irlanda.

La terminarea meciului, numeroasa și înflăcărata galerie belgiană a rămas mută. Atunci l-am văzut pe Guy Thiys îndreptîndu-se spre Bobby Robson pentru a-l felicita. Cei doi au pornit spre vestiar braț la braț. Am urmărit apoi microinterviul pe drumul spre vestiar sub tribună. Guy Thiys se lupta bărbătește cu lacrimile sale, dar reușea să găsească vorbele care făceau și din această înfrîngere, nemeritată, una din frumusețile fotbalului. Scifo trecea spre vestiar cu chipul grav, îmbătrînit. El, care șutase în bara lui Shilton, fără nici o speranță pentru portarul englez.

Eram frînți la terminarea partidei. Poate nesomnul ultimelor 48 de ore. Fotbaliștii erau, bineînțeles, epuizați, după un meci în care temporizarea fusese surclasată, deși în cele două echipe jucaseră 10 fotbaliști între 30 și 41 de ani, cîte 5 de fiecare echipă.

Am părăsit stadionul sub puterea acestui derby autentic. Am văzut drumul barat de autobuze și sute de polițiști. Nu aveam voie să părăsim incinta. „De ce ?“ — am întrebat. Pentru că — a răspuns un carabinier — trebuie să iasă în primul rînd suporterii englezi“. Ni s-a părut ciudat că tocmai ei, celebrii hooligans, să iasă primii, făcînd ca zeci de mii de spectatori să aștepte în fața barierei. „Trebuie să-i conducem spre autobuz, pentru a evita ciocnirile“. Deasupra noastră zburau elicopterele de con-

trol. Fotbalul, unul din zeii acestui final de secol, își demonstra, încă o dată, forța și mai ales slăbiciunea.

Peste numai două ore, zeci de englezi aveau să doarmă pe mozaicul din gara Bologna...

ANGLIA — BELGIA 1—0 (după prelungiri).

ANGLIA : Shilton — Walker, Butcher, Wright, Pearce — Parker, Mc Mahon (min. 72 Platt), Gascoigne — Waddle, Lineker, Barnes (min. 74 Bull).

BELGIA : Preud'homme — Gerets, Grun, Demol, De Wolf — Clijsters, Van der Elst, Versavel (min. 107 Vervoort), Scifo — Degryse (min. 66 Claesen), Ceulemans.

Au marcat : Platt (min. 119).

Arbitru : Mikkelsen (Danemarca).

MILLA NU MAI POATE FI ÎNVINS

Mondialul se odihnește, în sfîrșit. „Tricolorii" au plecat miercuri după amiază, direct de la Genova. Se încheie o perioadă în viața echipei noastre naționale. Au fost zile de tumult, în care presa italiană a scris mai mult despre transferuri decît despre goluri. A fost o povară pentru fotbaliștii români, angajați în prea multe calcule, perspective de contract și în convorbiri particulare cu fel de fel de persoane, unele chiar dubioase. A fost un handicap care ar fi trebuit să fie evitat, prin instituirea unui embargo în materie pînă după ieșirea din cursă. Nu știu de ce, o asemenea hotărîre ar fi prelungit sprintul echipei noastre, despre care s-a spus, nu o dată, și pe bună dreptate, că reprezintă una dintre cele mai fertile generații din ultimii douăzeci de ani...

Au plecat nu numai „tricolorii". Brazilienii, care de 20 de ani vin cu un adevărat pod aerian peste Atlantic, au lăsat revistelor italiene nenumărate fotografii în care fetele care dansau pînă mai ieri în tribune, plîng, acoperindu-și ochii roșii cu palmele lipite, a rugăciune. Victoria Italiei asupra Uruguay-ului s-a încheiat cu doi morți. Îmi revin mereu în minte cuvintele lui Nichita Stănescu, care a spus cîndva : „Cine moare de infarct la o partidă

de fotbal, nu merită o altă moarte"... Dar viața merge înainte. Casa lui Schillaci a fost luată din nou cu asalt la Palermo. Ziarele lansează titluri furibunde. Specialistă în materie e *Gazzetta dello sport*, ale cărei cuvinte au subînțelese 10 semne de exclamare... De altfel, cînd se vorbește despre uluitoarea presiune care se exercită asupra marelui public, se are în vedere în primul rînd acest cor imens. Nu degeaba, marșul din Aida a ajuns o izbucnire de arenă, întru stimularea noilor gladiatori. Și nu degeaba, galeria giuleșteană, atentă la toate excesele tribunei italiene, a preluat marșul.

Luni dimineața, Maradona a vizitat cantonamentul italian. E cel mai huiduit jucător al Mondialului — cînd joacă la Milano sau la Torino, adică dușmanii de moarte ai Sudului napoletan, care trăiește o viață de zece ori mai febrilă, pentru că Vezuviul continuă să fumege, iar fumul se zărește de pe străzile funerare ale Pompeiului redat soarelui, după un somn de milenii. Maradona și-a regăsit coechipierii, pe Carnevale, pe De Napoli și Ferrara. A fost mai curînd o vizită diplomatică, Maradona vrînd să se împace cu publicul care fluieră la orice atingere de balon a lui don Diego și aplaudă toate faulturile asupra argentinianului, deocamdată 35 la număr. (Poate ați avut și dumneavoastră curiozitatea de a le număra).

Brazilianul Dunga afirma că a fost drogat în timpul meciului cu Argentina, cînd i-a cerut maserului argentinian să-i dea să bea, pentru ca după cîteva secunde să simtă mari dureri de cap. E destul de puerilă acuzația. Poate că are drept scop atenuarea revoltei mereu reluate a tifosilor brazilieni care trec cu mare ușurință de la idolatrie la ură. Unul dintre cei vizați este și antrenorul Lazaroni, asupra căruia se abat acum toate săgețile.

Între timp, Jackie Charlton zîmbește pe sub mustață. Are mult umor fratele lui Bobby, mai ales că reușește să uimească și prin reluarea cinică a ideii că echipa sa s-a calificat fără să bată pe nimeni. (Cele patru remize reușite în acest Mondial stau mărturie).

Mondialul continuă să proslăvească și să secere. Domnul Havellange continuă să manipuleze frînghia ghilotinei sale. În doar două partide a reușit să elimine din Mondial jucători ca Gullit, Van Basten, Careca sau Müller. (Nu-i

mai pun la socoteală pe Voeller și Rijkaard, care au fost lichidați dintr-un foc. Dar despre formula Havelange, una dintre cele mai stupide pe care le-a creat FIFA — De Agostini deplînge renunțarea la grupele de trei, în locul grupelor de patru — vom mai avea prilejul să vorbim, pentru că este absolut obligatoriu să se creeze în acest sens un curent de opinie.

Mondialul continuă să-și devoreze copiii. Pînă la urmă vor fi 23 de învinși și un singur învingător, cum se spune. Cu singura deosebire că Milla, bătrînul vrăjitor, nu mai poate fi învins niciodată...

GENOVA, PUNCTUL DE FRONTIERĂ...

Ca de fiecare dată, cei care pleacă sînt acoperiți de uitare. „Tricolorii" noștri, aplaudați la Bari, în partida cu echipa Uniunii Sovietice, s-au stins apoi ca un reflector de scenă, părăsind Italia prin Genova. Acum 60 de ani, alți „tricolori" se îmbarcau la Genova, pe transatlanticul Conte Verde, pentru prima ediție a „Mondialului". Acum, Genova a fost punctul de frontieră spre casă. Un ziar bolognez scrie, făcînd parcă o sinteză, că „acum fotbaliștii români sînt așteptați să cucerească Europa".

Dar să revenim la Bologna. Orașul pare eliberat de frică. Suporterii englezi, care au produs atîtea pagube la Rimini, cu cîteva zile în urmă, au părăsit orașul fără incidente. Cei 3 500 de polițiști i-au condus efectiv pe culoarele de scurgere, spre autobuze. „Cînd nu au alcool, sînt băieți cuminți" — scrie presa. Denis Law, celebrul fost internațional scoțian, care a și fost invitatul lui RAI 1 după miezul nopții, a fost de părere că plusul de sportivitate a suporterilor scoțieni se datorează faptul că în Scoția e interzis cu desăvîrșire alcoolul pe stadion. A încheiat spunînd că echipa sa a avut nesansa golului primit in extremis cu Brazilia. N-a uitat să spună : „Sîntem un popor de cinci milioane, dar nu am lipsit la ultimele cinci ediții ale turneului final".

Pele îl atacă pe Lazarone în „Gazetta dello sport". Afirmă că totul a fost o problemă de concepție. „Cînd susții că Lazaroni — continuă Pele — că e mai bine să joci prost decît să joci bine și să pierzi, nu poți pretinde

mare lucru". Pelé e mereu un critic aspru dar, din păcate, nu se decide să ia o dată și o dată echipa Braziliei pentru a o duce la victorie.

Fără Olanda, Italia are acum drumul deschis spre Roma, pentru finală și pentru titlu. Ar fi al patrulea titlu, cu care Squadra Azzurra ar depăși cele numai trei ale Braziliei.

Nimeni nu se gîndește că Italia poate pierde chiar dacă Beckenbauer e mereu distins și elegant, mereu în picioare, mai concentrat ca oricînd, este, cum s-ar spune, anteportas. Ziarele, toate, cîntă imnul de slavă squadrei, ajungînd la concluzia că Vicini are atîția ași în mînă încît nu mai știe ce să aleagă. O singură voce pare să bruieze acest cor de slavă. E vocea uruguayanului Dominguez, care a spus răspicat : „În meciul cu Italia am avut un arbitru condus de public. A fluierat de vreo 50 de ori împotriva noastră. Ce mai poți face cînd ți-e frică să te mai întorci în teren ?"

Cazul Viali a trecut pe planul doi. Jucătorul care a realizat acea centrare unică din care s-a născut golul victoriei lui Schillaci în meciul cu Austria, e dat uitării. Se pare că i-ar fi cerut lui Vicini să joace alături de Mancini. Antrenorul, iritat de această solicitare, l-a invitat pe banca de rezervă. Dar, vorba spuorterilor lui Vialli, „Mundialul" nu s-a încheiat.

În taberele „celor opt", liniște. O liniște firească. Stoikovici e numit „Maradona alb". Pe de altă parte, Luis Suarez invocă neșansa teribilă. Michel e mai obiectiv : „Am pierdut copilărește, precum Brazilia și România, după ce am jucat mai bine".

Acum, la startul „sferturilor", se așteaptă două mari semifinale : R. F. Germania—Anglia, la Torino, și Italia—Argentina, la Napoli. Acesta ar fi mereu invocatul calcul al hîrtiei. Dar cine știe ce surpriză ne mai așteaptă ? Milla, vrăjitorul african, are ceva ierburi și pentru mister Robson ?

Italia e marea favorită în meciul cu Irlanda. Dar Jackie Charlton, care continuă să-și fumeze impasibil

trabucul, după ce s-a abținut vreo 15 ani, timp în care a jucat de 629 de ori în prima ligă engleză, pornește la drum cu o foarte britanică declarație : „Mie îmi place mai mult vînătoarea și pescuitul decît fotbalul. Și abia aștept să-mi regăsesc puşca și undița".

Stau și mă gîndesc ce-ar fi fost dacă n-am fi pierdut, cum era firesc, partida cu Camerunul. Am fi jucat „optimea" cu Columbia și am fi ajuns, probabil, în „sferturi" cu Anglia. Iar cu englezii am reușit aproape totdeauna. Din păcate, fotbalul nu intră în jocul lui *dacă*.

CÎT TIMP VA DURA ACEST COȘMAR ?

Cel mai mare subiect în cadrul acestui agitat Campionat mondial este, din păcate, cel al penalty-urilor de departajare. Penalty e cam impropriu spus, deoarece nu e o sancțiune. Deși, dacă stăm să ne gîndim, e mai mult decît o sancțiune, e un calvar.

Prima mare nedreptate care a departajat două echipe a fost să fie în anul 1982, după cel mai frumos meci al Mundialului spaniol, Germania—Franța 3—3, după răsturnări care depășeau pînă și imaginația unui scenarist de prim rang.

...Au trecut cele 180 de minute. Jocul continuă. Paharul trebuie băut pînă la capăt. Cea mai frumoasă partidă a Mundialului va fi decisă la penalty-uri. În cazul de față formula e doar aparent echitabilă. Ar fi mult mai fericită o simplă aruncare a balonului.

S-a sfîrșit ! Arbitrul Corver îi cheamă pe căpitani pentru tragerea la sorți. Cine va trage primul ? Cîștigă Platini. „E oare un cîștig ?“ — se întreabă ochii obosiți ai lui Michel. Începe, deci, Franța. Giresse ia mingea în mîini și se îndreaptă spre poarta germană. Micul Giresse, în fața unui stadion în care nu cred să existe un puls sub 150.

Liniște. Giresse își potrivește scurt mingea... A pornit. Șut ! Gol ! 4—3 pentru Franța.

Apare Kaltz. În poartă — Ettori. Gol ! Un șut al lui Kaltz nu poate fi apărat. Doar bara sau „dincolo de bară“ : 4—4.

Trage Amoros. Ce curaj pe antrenorul Hidalgo să trimită un băiat de 20 de ani. Șut excelent. Schummacher a plonjat din nou în dreapta sa. Curios. Portarii preferă plonjonul la stînga, care e mai firesc : 5—4 pentru Franța.

Breitner, fără probleme : 5—5.

Rocheteau, cu pasul lui dezordonat. Mi-e frică. Dar, 6—5.

Stielike. Fantastic ! Ettori apără. Stielike se prăbușește. Încearcă să-l ridice Schummacher. Nu poate. Imaginea trece la Hidalgo. Hidalgo nu crede. Nu crede încă. Sau știe, Probabil că știe.

Se pregătește Six. Pînă acum toți au tras în stînga. Schummacher a plonjat în dreapta. Stielike se uită îngrozit la Six. Apoi își ascunde capul în mîini. Nu poate privi. Șut ! Schummacher prinde. A plonjat tot în dreapta. Six e cu fruntea la pămînt. Cît timp va dura acest coșmar ?

Littbarski : 6—6.

Platini. Din nou plonjon la dreapta. Gol ! 7—6 !

Rummenigge încheie seria. Ultima speranță. Dar și Rummenigge e un jucător care nu poate rata decît șutînd în bară sau afară. Gol ! 7—7 !

Seria de patru s-a încheiat. Acum, orice ratare înseamnă sfîrșitul... O secundă. O simplă secundă. Dar ce secundă ! Una care va decide ceea ce 120 de minute n-au reușit să o facă. Oh, dacă aș fi în locul lui Havelange, aș coborî acum în arenă, aș striga *Opriți !*, aș lua mingea și aș spune : „Acest meci, pe care nu-l vom uita niciodată, nu poate avea un învingător, pentru simplul fapt că nu pot admite să aibă un învins !“

Ce mare ocazie ai pierdut, senor Havelange. Și ce mare ocazie au pierdut Derwall și Hidalgo. Ocazia de a-și retrage echipele de pe teren. „Nesportiv“ ați spus ? O, nu ! Nesportiv e doar cel care a imaginat acest regulament *pentru o semifinală de campionat mondial*.

Se pregătește Bossis. Pași mari, liniștiți. Cine îi va urma ? A, da, Hrubesch. Bossis se apropie, trage, în dreapta lui Schummacher... și portarul german prinde. Bossis nu mai are nici măcar puterea de a se prăbuși ca Stielike sau ca Six. Revine cu pași egali, de somnambul,

spre tabăra sa, în care toți privesc în gol. De cealaltă parte, Stielike continuă să-și țină capul în palme, ca să nu-l vadă pe Hrubesch. Uriașul înaintează cu mingea în mîini. Stielike continuă să se uite în jos, îngenunchiat. Va aștepta reacția tribunei. Stielike, cel mai bun *libero* al Mundialului, nu are puterea să privească. A tras Hrubesch ! Goool !

Fotbaliștii germani dansează pe tot terenul. Capul lui Littbarski abia ajunge la pieptul lui Hrubesch, în îmbrățișare. Bucuria lui Rummenigge ni se pare indecență. Forsterii sînt mai rezervați. Poate că înțeleg mai bine ce se întîmplă acum în sufletul lui Six, coechipierul lor de la Stuttgart.

Francezii plîng. Tigana, admirabilul Tigana, iese susținut, ca după mort, de prietenul său Couriol. Platini e singur. Își înfundă fața în tricoul lui Rummenigge, cu care a făcut schimb. Cu care a avut puterea să facă schimb.

Apare Jupp Derwall. E foarte scurt : „Aș vrea să felicit echipa Franței, care a făcut un meci extraordinar". Michel Hidalgo are timp mai mult : „Această înfrîngere va chinui mult timp gîndurile noastre. Ea va fi foarte greu de digerat. Echipa noastră a făcut un meci foarte mare și, în aceste condiții, cuvîntul decepție e prea slab pentru a exprima ceea ce simt eu și ceea ce simt jucătorii. Cum vor accepta ei o asemenea injustiție ? Am jucat un meci și am dat totul ca să cîștigăm. Am avut șansă și am avut ghinion, dar există lucruri împotriva cărora nu poți să lupți, pentru că ele țin de puterea Zeului aspru al fotbalului".

Așa s-a încheiat primul act tragic din istoria departajării prin penalty-uri. Au urmat altele, în Mexic.

Dar ceea ce avea să se întîmple la Campionatul mondial din Italia a depășit toate așteptările și temerile, așa cum vom vedea...

Echipa României a deschis, din păcate, seria. Fotbaliștii iugoslavi au suferit și ei, din plin în meciul cu Argentina, după ce Maradona ratase el însuși un penalty. Dar cele mai crunte întîmplări aveau să fie cele din semifinale. Ironia soartei a făcut ca cele mai puternice

echipe ale acestui Campionat mondial să fie la discreția unui șut, al unei aritmii cardiace. A pătimit Italia. A pătimit Anglia. Donadoni și-a cufundat capul în gazonul care frigea. Pearce a revenit cu sobrietatea tipică englezului, dar cîtă încordare în acea încercare de a părea calm !

Finala s-a jucat, deci, între două echipe norocoase, am putea spune. Ce altceva decît un beneficiu al hazardului este calificarea în urma loviturilor de departajare ?

Acest subiect teribil revine acum, mai mult ca oricînd, în inima spectatorilor și — sperăm — în mintea conducătorilor fotbalului mondial. Fără îndoială că trebuie făcut ceva. Fotbalul care își vede liniștit drumul spre un... paroxism care va sfîrși prin a distruge totul, are nevoie de un time-out în care să-și adune forțele și să stea liniștit în jurul unei mese rotunde.

Această problemă preocupă foarte multă lume. Profesioniști și amatori. Am primit odată o scrisoare din partea unui geolog clujean, B. Antal, care îmi prezenta o formulă inedită, rod al unui travaliu de ani și ani. Am publicat fragmente din acea scrisoare într-un Supliment-fotbal al ziarului „Sportul". B. Antal a trimis studiul său la FIFA. A fost sprijinit — se pare — și de antrenorul nostru Ștefan Covaci. N-a primit răspuns. FIFA are multe alte preocupări, deși problema este mai importantă decît multe altele.

Ce vrea, în esență, B. Antal ?

Trec peste faptul că el contestă și sistemul preliminariilor. Este de părere că formarea grupelor se face în mod mecanic. Contestă legitimitatea grupelor zonale : ce folos reprezintă — spune el — schimbul de experiență în cadrul unei grupe în care România joacă cu Bulgaria și cu Grecia ? Dacă n-ar fi fost Danemarca, ar fi fost o microbalcaniadă. Bineînțeles că „Oferta" lui pentru desfășurarea preliminariilor este oarecum himerică. Antal e de părere că o grupă preliminară în care România să joace, de pildă, cu Indonezia și cu Costa Rica ar servi unui real schimb de experiență. E adevărat că el este de părere că toate cheltuielile de deplasare pot fi acoperite

prin stimularea reclamelor TV, dar planul ni se pare, totuși, utopic. Pînă la proba contrarie, bineînțeles.

Ceea ce mi se pare cu adevărat interesant este principiul de organizare a turneului final. Nu vom insista cu amănunte. Vom prezenta doar liniile mari ale sistemului. În primul rînd el se referă la necesitatea organizării a opt serii de cîte trei echipe. Așa s-a procedat și în Spania '82 — în faza a doua — principiul celor trei echipe în cadrul grupei arătîndu-se destul de fructuos. De altfel, jucătorul De Agostini a și declarat în cursul acestui campionat mondial că sistemul *grupelor de trei* ar fi trebuit să fie perfecționat. Ceea ce propune și Antal.

Primele două echipe din fiecare intră în fața a doua a competiției. (Este, adevărat, se pot întîmpla egalități, așa cum a fost cazul cu grupa F din Italia '90, dar ar exista soluții, ultima fiind tragerea la sorți organizată la Roma după consultarea tuturor jocurilor grupei și care s-a soldat cu calificarea Irlandei pe locul doi)

După stabilirea primilor 16 — primele două echipe clasate în fiecare serie, se formează patru serii. La această fază, în fiecare serie se dispută patru partide, fără a se mai relua partidele jucate în prima fază, care se consideră un lucru adjudecat sau... pierdut

În faza a treia se alcătuiesc două serii, cu cîte patru echipe. Se dispută partidele după modelul folosit în fața anterioară. Echipele clasate pe primele două locuri în cele două serii, în urma rezultatelor din cele șase partide disputate : două din faza unu, două din faza a doua și două rezultate din faza a treia, se califică în faza a patra a turneului final, în cadrul ultimei serii, titlul suprem disputîndu-se după modelul următor :

Se dispută ultimele patru partide decisive (fără prelungiri și fără penalty-uri de departajare) care vor decide cine va fi noua campioană a lumii, după modelul obișnuit : 2—3, 1—4, 2—4 și 1—3, iar partidele 1—2 și 3—4 nu se dispută, deoarece rămîn valabile rezultatele înregistrate în fazele anterioare. *În această situație devine campioană mondială cea mai bună echipă după 8 rezultate din cele 8 partide disputate nu după rezultatul unei singure partide,* care poate fi rezultatul cotei atinse de o echipă

într-o zi sau rezultatul hazardului (penalty-urile de departajare), ceea ce în cadrul sistemului propus se elimină complet. Nici o echipă nu va putea să joace — în cadrul acestui sistem — vreun meci slejer, deoarece *orice punct pierdut sau orice gol primit poate cîntări foarte mult în final.* Sistemele de disputare folosite pînă în prezent au permis acest lucru, iar partidele eliminatorii au adus cu ele utilizarea prelungirilor și apariția departajărilor pe baza penalty-urilor. FIFA n-ar trebui să permită ca în competiția supremă a „sportului rege", hazardul să decidă clasarea unei echipe sau chiar titlul mondial.

Pentru liniștirea celor care ar contesta lipsa semifinalelor, a finalei și a anemicului meci pentru medalia de bronz, între două echipe decepționate din cauza înfrîngerilor suferite în semifinale, menționez că în anul 1950, cînd *s-a jucat turneul final de patru,* lumea fotbalului a asistat la cea mai dramatică întîlnire din istoria soccerului Brazilia—Uruguay 1—2, pe stadionul Maracana din Rio de Janerio.

V-am prezentat foarte sumar „sistemul Antal". Un plus de precizări — deosebit de necesare la un examen atent — n-ar fi făcut decît să îngreuieze expunerea. Dar e de reținut ideea că *sistemul propus elimină jocurile de salon, prelungirile chinuitoare, și mai ales, penalty-urile de departajare,* expresie a celui mai pur hazard. Ne-am permis să prezentăm în linii mari sistemul, deoarece problema este mult prea gravă. Dacă vom reuși să stîrnim interesul cititorilor și al... FIFA, înseamnă că am încercat ceva. Ceea ce e destul de mult.

AU MAI RĂMAS PATRU PERECHI

...și dansul continuă

Cum au fost cotate cele opt echipe la bursa pariurilor ?

Italia	— *3,5 lire pentru 1*
R.F.G.	— *5 lire pentru 1*
Argentina	— *9 lire pentru 1*
Anglia	— *12 lire pentru 1*
Cehoslovacia	— *13 lire pentru 1*
Iugoslavia	
Irlanda	— *40 lire pentru 1*
Camerun	— *500 lire pentru 1*

Acum, înaintea sferturilor, Italia și R.F.G. confirmă... Marile învinse sînt — tot deocamdată, pentru că vor fi și altele — Brazilia și Olanda, cotate — în mai — la nivelul lui Beckenbauer. În sfîrșit super-revelația este Camerunul, cotată la start sub nivelul Coreei de Sud !

Așadar, în ordine, „sferturile" Mondialului :

30 iunie, Florența, ora 17
IUGOSLAVIA—ARGENTINA
30 iunie, Roma, ora 21
ITALIA—IRLANDA
1 iulie, Milano, ora 17
GERMANIA FED.—CEHOSLOVACIA
1 iulie, Neapole, ora 21
ANGLIA—CAMERUN

Ieri, 29 iunie, de sfinții Petru și Pavel, întreaga presă cînta apropiata victorie a squadrei azzurra. Toate ziarele, ca să nu mai vorbim de TV, au intrat în acțiune... Vicini era glorificat mai mult decît imperatorii. Întreaga lui familie a intrat în arena publicității. Mi-am spus că e

ceva în neregulă în acest erituziasm. Am văzut atîtea mese de banchet la care, pînă la urmă, au ospătat chelnerii, din lipsă de invitați, dispăruți fără urmă... Dar *stampa* nu se teme. Stampa cîntă. Vicini salută cu brațul sus, ca imperatorii, de pe trei sferturi de pagină. Sînt prezentate fotografii de familie. Băiatul, Gianluca, fata și, bineînțeles, dona Ines. Se vorbește despre vila pe care o vor achiziționa pe malul mării. Dar să ne oprim aici chiar dacă, în contrapondere, gazetarii italieni își aduc din nau aminte că Irlanda lui Jackie nu a pierdut de 17 meciuri, iar aici, Italia Mondialului, nici atît... Ne oprim aici, pentru că primul meci al zilei se joacă la Florența, în „deschidere", la ora 17. Italia e totdeauna în vedetă, adică la 21, pe răcoare... Deci...

Deși Maradona ratează un penalty...
Florența, ARGENTINA — IUGOSLAVIA 0—0 și 3—2 după penalty-uri !

Carlos Bilardo e un antrenor foarte atent și studios. El a privit o noapte întreagă caseta partidei Iugoslavia—Spania. Finalmente, a ajuns la concluzia că cel mai important lucru e să-i blocheze pe Staikovici și pe Sușici, la mijlocul terenului. Dar cum ? În cele din urmă, s-a gîndit să-l arunce în foc pe Calderon (30 de ani), pentru prima oară încă din startul partidei. Ideea lui pare simplă și logică. „Dacă mijlocașul meu Calderon tot joacă la Saint Germain împreună cu Sușici și Zlatko Vujovici, îi va ajuta pe coechipierii săi să se descurce în fața celor doi, *dîndu-le linia*". Dar, în cele din urmă, cum se spune, uneori prea multă minte strică, astfel încît Calderon a fost sub nivelul partenerilor săi și așa lipsiți de nerv în acest meci. Fotbaliștii iugoslavi au fost mai iuți și, oricum, mai proaspeți. În schimb argentinienii au obținut numeroase lovituri libere din afara careului, unul din comentatorii iugoslavi lansînd gluma (pe jumătate) că „între Maradona și Caniggia se desfășoară o adevărată întrecere : cine cade de mai multe ori". Și trebuie să recunoaștem că amîndoi au demonstrat o artă superioară în martie, o artă mult prea abstractă pentru arbitrul el-

veţian, obişnuit mai mult cu peisaje înfăţişînd vaci cu ugerele pline".

În minutul 31 a fost eliminat Sabanadzovici. Dar inferioritatea numerică n-a părut să influenţeze jocul iugoslavilor. Ei au contituat să domine, dar fără să ameninţe poarta lui Goycoechea. E adevărat, tînărul şi talentatul Prosinecki a avut o mare ocazie, dar,.. Curios e doar faptul că iugoslavii au continuat să fie la cîrma jocului, deşi, pînă la urmă aveau să joace timp de 89 de minute în 10 ! Cu alte cuvinte iugoslavii nu s-au străduit să aştepte greşeala adversarului. Era şi aproape firesc, deoarece argentinienii jucau pasiv, aşteptînd, ca şi în partida cu Brazilia, greşeala adversarului. Şi cu toate acestea, în cele din urmă, argentinienii aveau să înscrie. În minutul 118 (!), Burruchaga, unul dintre cei mai vii jucători de pe teren, a ajuns în faţa porţii, a primit o centrare de pe partea stîngă, a preluat cu pieptul şi a marcat. Dar, elveţianul a anulat golul. Maradona şi-a dat ochii peste cap, „Madona !", dar Rothlisberger n-a cedat. A doua zi ziarele aveau să scrie că a fost un gol perfect valabil — reluările au şi demonstrat că Burruchaga avea mîna la spate, dar s-a întîmplat ca în povestea cu ciobanul care striga „Săriţi, a venit lupul !". De astă dată, cea care a decis a fost „mîna lui Dumnezeu" de pe Azteca, o mînă care a devenit acum „mînă culpabilă", fără să fi fost. O pedeapsă retroactivă...

La terminarea partidei a celor 120 de minute, toată lumea îşi spunea că „seria evenimentelor" anunţă victoria Iugoslaviei. Începe Serrizuela. Gol ! Urmează Stoikovici, adică „Maradona slav", cum l-a numit presa italiană. Stoikovici, jucătorul care a eliminat Spania, ca să se ajungă aici. Şut ! Afarăăăă ! După alte două goluri marcate, vine rîndul lui Maradona. Întreg stadionul din Florenţa huiduie, Maradona aşează îndelung mingea. Nu poate renunţa la ideea de a sfida, totuşi, tribunele. Huiduielile cresc. Diego, parcă ar vrea să plece, „Trageţi voi !" Apoi se apropie de minge, în chiar momentul de vîrf al huiduielilor, şi trage slab.

Meciul e, desigur, pierdut... Savicevici ajunge la 2—2... Fireşte. (După ce a ratat Maradona). Totul e dat peste

cap Sîrbii sînt la un pas de semifinală. Dar, formidabil!, Goycoechea prinde. A tras Brnovici.

Marchează Dezotti! 3—2! Și parează Handjibegici! Maradona, care aștepta, pe iarbă, deznodămîntul, sprijinit în palme, se catapultează, își adună echipa și începe un „dans al focului", pe tot stadionul, prin fața tribunelor, în tribune... Un dans care a durat mai bine de un sfert de oră. Huiduielile slăbesc. În fața acestei neobișnuite desfășurări de energie, florentinii se uită... Maradona a ajuns la liman, după ce a fost pierdut de cel puțin cinci ori în această partidă cu iugoslavii...

Ceea ce mi se pare deosebit de sugestiv e că presa italiană nu are nici o legătură cu ura pe care publicul din toată Italia — minus Napole — i-o poartă lui Maradona. Nu am citit nici un cuvînt aspru la adresa lui *Dieguito,* diminutivul de atîtea ori folosit de toate ziarele... Diego Maradona continuă să fie un cap de afiș. și gazetarii știu foarte bine asta...

„Ce se va întîmpla acum la Napole, Diego? Probabil că veți juca cu Italia". Și Maradona, pe care soția lui Alberto Moravia îl considera urît și prost — a și scris-o, zilele trecute — răspunde foarte frumos: „Napoli e orașul meu timp de 364 de zile. Dar, o zi, una singură, va aparține squadrei". Doamnă Moravia îl onorați pe Maradona cu disprețul dumneavoastră. M-aș fi așteptat să vă fie indiferent, ca un lacheu oarecare. Dar, nu este!"

ARGENTINA—IUGOSLAVIA 0—0. 3—2 după penalty-uri, Florența. Stadio Comunale, 30 iunie, 38 971 spectatori, A arbitrat: K. Kothlisberger (Elveția).

ARGENTINA: Goycoechea — Olarticoechea (min. 52 Troglio), Serrizuela, Simon, Ruggeri — Basualdo, Burruchaga, Maradona, Giusti, Calderon (min. 88 Dezotti) — Caniggia

IUGOSLAVIA: Ivgovici — Jozici, Hadjibegici, Spasici, Brnovici — Sabadzanovici (eliminat în min. 31), Vulici, Sușici (min 62 Saviecivi), Stoikovici — Prosinecki. Zl. Vuiovici.

Au marcat din penalty-uri: Serrizuela, Burruchaga, Prosinecki, Savicevici, Dezotti.

Au ratat : Staikovici, Maradona, Troglio, Brnovici, Hadjibigici.

Are cuvîntul squadra azzurra !

ITALIA—IRLANDA 1—0 (1—0)

Cu o seară înainte Jackie Charlton declarase la TV : „Mîine, cînd vom intra pe teren, vom arăta tot ce știm mai bine. Dacă o să cîștigăm, o să fie bine. Deși, dacă o să se întîmple asta, am să devin dușmanul întregii Italii. Dacă o să ajungem, însă, la penalty-uri, o să fie un calvar".

Irlandezii au făcut, într-adevăr, cel mai bun meci al lor, chiar în compania Italiei. Au fost foarte dinamici, au pasat precis, chiar la distanță, s-au ajutat tot timpul unii pe alții și toate astea au creat mari dificultăți Italiei... Italienii au, desigur, individualități superioare, dar spiritul de echipă al „insularilor" a pus semnul egalității între cele două echipe. După pauză, mingea a fost cel puțin treizeci de minute în posesia irlandezilor. Portarul Zenga și întreaga apărare au fost supuși, pentru prima oară, unor mari încercări. Timp de minute în șir, aș putea spune că echipa Italiei a fost împinsă în corzi — dacă așa ceva era de prevăzut. Dar, din fericire pentru Italia, în minutul 38, Giannini a executat o lovitură liberă de la vreo 35 de metri, de pe parte dreaptă, mingea a descris o diagonală, Donadoni a preluat și a șutat puternic la poartă, Boner a respins, dar a ieșit ca din pămînt Schillaci și a marcat din colțul lung, așa cum a marcat Neagu la Guadalajara, în poarta lui Vencel. Dacă nu ar fi fost acest gol al lui Schillaci, probabil că — așa cum spunea Jackie — am fi asistat la calvarul loviturilor de la 11 metri...

A fost, deci, din nou opera lui Schillaci și mai puțin a squadrei. *Per total,* o victorie meritată, deoarece irlandezii, în pofida jocului lor avîntat și curajos, nu au avut ocazii de gol. Și cum italia — cum vă spuneam — stăruie o singură întrebare : *chi a segnato ?*, Nu-mi rămîne decît să rostesc cuvîntul de primire a lui Schillaci în *Academia fotbalului mondial,* unde îi va lua locul lui Paolo Rossi...

Acum, că a trecut și partida Italia—Irlanda, care i-a mai tăiat puțin din nas lui Azeglio Vicini, căruia presa italiană i-a făcut o firmă de *mag* mai ceva decît lui Herrera, să mă întorc în ajunul partidei, la Bologna, în mijlocul suporterilor echipei locale, care îl așeaptă cu sufletul la gură pe Sabău. S-a scris mult despre acest trasfer... A și apărut poza lui Sabău pe prima pagină, în *Stadio*... Și oamenii cred, pentru că vor să creadă, asta e tehnica ziarului de bombe... Nu e cazul lui *Stadio*, ziar vechi... mai mult al lui *Il resto dell Carlino*, nume ciudat, aș spune istoric, pentru că ziarul are vreo sută de ani, iar în traducere directă înseamnă, să zicem, *restul la un sfanț*, sau puneți dumneavoastră altceva în locul lui sfanț...

Domnul Vicini a fost salvat iarăși de Schillaci... Marea lui găselniță cu Baggio a ținut o dată, la al doilea gol cu cehii, după ce tot Schillaci deschisese drumul... Și e mult mai ușor să treci în slalom după ce domnul Quiniou le-a luat cehilor golul egalizator... Quiniou ar fi trebuit să plece acasă la fel ca Agnolin, dar a fost păstrat, totul s-a trecut pe *Academiei*, adică la tușier, iar acum Quiniou o să țină minte că a fost iertat, ceea ce îl obligă. și nu se știe cînd ai să ai nevoie de el... poate chiar pînă la finală...

Ce spuneau suporterii bolognezi în fața lui *Cafe del popolo*, unde se joacă un biliard *fără tacuri*... ceea ce nu am prea înțeles, dar a trebuit să accept că nu e lipsit de tehnică ? Ei spuneau, adică spunea Guido, șeful lor, că la fotbal contează cel care dă golul... „În rest e zero". Pentru ei fotbalist înseamnă Schillaci, înseamnă Skuhravy, înseamnă Lăcătuș... „Ceilalți sînt muncitori cu ora... Nu poți cîștiga un campionat mondial cu alde Dunga sau Alemao" (Am reprodus textul, martor fiind Eftimie Ionescu).

Aceasta e Italia. Acesta e Mondialul *novanta*. Golul e totul, simplificînd la maximum ajungi la gol. Adică la scopul fotbalului. La hochei mai e amintit cel care a dat pasa decisivă. La fotbal, omul cu pasa e trecut între alții. *Cel care scutură plasa e totul...*

Dacă i-aș spune lui Guido că șutul puternic al lui Donadoni a fost primul început al golului, mi-ar răspunde imediat : „Degeaba, dacă nu era Toto acolo, degaja ușor de tot Mc Grath sau altul. Dar a fost *Toto,* care a Segnato, care a marcat adică, omul care a scuturat plasa. Și Toto A SEGNATO pînă acum de patru ori, goluri imense, pentru toată SQUADRA, ceea ce e formidabil..."

Dar să ne întoarcem la Vicini a cărui echipă nu e mai bună decît cea de acum doi ani... Italienii sînt aceiași, pasează destul de mult lateral, chiar dacă o fac frumos. (Am să fac o afirmație care ar putea să scandalizeze... Irlandezii au jucat la Roma mai modern decît Italia, i-au înghesuit deseori în corzi pe *i compagni di Baresi,* cred că au avut și un penalty asupra lui Aldridge, dar asta nu mai are nici o importanță acum : acasă, se știe, te ajută și zidurile...)

Ceea ce e de neînțeles la Vicini e că îl ține în continuare pe tușă pe Vialli... Cu două zile înainte de meciul cu Irlanda, TV-ul italian a făcut un sondaj. 53 la sută erau pentru trio-ul de atac Vialli—Schillaci—Baggio... Nu vreau, bineînțeles, să invoc argumentul sondaj, dar Vialli e mult, mult înaintea lui Carnevale sau Baggio, pentru că, vorba aceluiași Guido, *el e golul...*

În Italia, și mai ales la acest *Mondial italian,* cel care marchează e *omul care aduce ploaia.* Skuhravy e acum — și el — în vecinătatea lui Schillaci chiar dacă a marcat cu Statele Unite și cu Costa Rica. Prima întrebare a unui *tifoso* la aflarea unui rezultat, e invariabilă : *„Chi a segnato ?"* Nu are importanță forța apărării adverse, important e cine a semnat, indiferent de condiții...

Dacă îi spui lui Guido că irlandezii au jucat mai modern decît italienii, îți rîde în nas : *„Chi a segnato".* Și iarăși apare în fața ta statura imensă a lui Schillaci, acest jucător de 1,75 m, dar care, pentru toată lumea, e un gigant, ca și Paulo Rossi..

Italia se află în pragul celui de al patrulea titlu. Simplificînd iarăși, putem spune că titlurile au fost opera lui Piola, Rossi și Toto Schillaci.

Ferească Dumnezeu, signor Vicini, să ai nevoie de Vialli în ultimul sfert de oră al probabilei finale cu Alemania... N-o să te spele toate apele Tibrului...

După terminarea partidei cu Italia, Jackie Charlon și-a reluat refrenul de *bon viveur*, spunînd: „Dat fiind că pentru noi totul s-a terminat, am să iau loc masa cu băieții, am să trag două hable de bere și apoi o să cîntăm, ca la despărțire".

Îmi aduc aminte, cu opt ani în urmă, antrenorul Billy Bingham, al Irlandei de Nord, a avut un umor asemănător. Atunci, Billy Bingham — mare băutor pe malul... piscinei — a reușit o performanță deosebită, învigînd Spania la Valencia, chiar în fața regelui Juan Carlos... Cele două Irlande...

Fie și din penalty...

R.F. GERMANIA—CEHOSLOVACIA 1—0 (1—0)

Beckenbauer nu a fost foarte supărat după meciul cu Olanda. Considera — pe bună dreptate — că eliminarea lui Völler și cartonașul galben dat lui Matthäus — au fost gratuite. A și înaintat un protest în acest sens. Protestul a fost respins. Franz Beckenbauer s-a mai calmat după ce a aflat că lui Völler i s-a dat doar o etapă de suspendare, în timp ce lui Rijkaard i s-au dat trei, plus 12.000 de franci elvețieni amendă.

În absența lui Völler, Beckenbauer s-a gîndit să-i cupleze pe Klinsmann și Riedle...

Toată lumea aștepta un festival de goluri, ca din partea a două echipe care marcaseră nu mai puțin de 22 de goluri, cehoslovacii avîndu-l în formație și pe liderul golgeterilor, Skuhravy, cu cele cinci goluri. Pînă la urmă, însă, Beckenbauer avea să cîștige *cu un penalty*, despre care nici n-aș putea pune mîna în foc, deoarece Klinsmann a forțat pătrunderea în careu între Chovanec și Straka. Era greu de presupus ca cei doi apărători să fi depărtat sulițele pînă atunci încrucișate, ca în fața sălii mari de la palatul Schönbrun. Dar arbitrul austriac Kohl — apropo de Schönbrun — a văzut altfel. În sfîrșit,

nu asta a fost greșeala cea mai mare. M-a surprins stilul de sergent major în care a condus partida, față de cehi mai ales, și tare aș fi vrut ca bravul soldat Șveik să fi apărut din culise și să-i facă una din farsele care l-au făcut celebru în lumea întreagă.

Chiar dacă a cîștigat dintr-un penalty (executat de Mattäus, în minutul 24), Germania federală a meritat victoria, pentru că a avut de toate — și artilerie, pe linia de fund, și cavalerie — alergătorii de la mijlocul terenului, plus Brehme, mereu peste tot, și batalioane de asalt — e adevărat, mai puțin inspirate, dovadă acel unic gol marcat din penalty. Se pare că supărarea lui Beckenbauer pe sancțiunea dată lui Vőller a avut la bază și considerente tehnice, Klinsmann — excelent în meciul cu Olanda — datorîndu-și galoanele și lui Vőller.

Dacă vest-germanii au marcat un singur gol, ei au avut foarte mari ocazii. Uneori, cehii au scos de pe linia porții, dublîndu-l pe bravul portar Steiskal... Pe de altă parte, paradoxal, cehii au excelat în ultimele douăzeci de minute, după eliminarea lui Moravcik. Și a lipsit foarte puțin ca în minutul 80 nou introdusul Nemecek să egaleze, într-o situație foarte clară, cînd numai o minune l-a salvat pe portarul Illgner. În această parte a jocului, Knoflicek s-a dovedit mult mai talentat decît harnicii fotbaliști germani, în care doar Littbarski și Hässler pot trece fără grijă un examen de rafinament tehnic. Beckenbauer avea să explice lipsa de eficacitate prin jocul mai reținut al elevilor săi „care erau foarte obosiți și au căutat să-și economisească energia prin acțiuni colective, mai puțin solicitante". Să zicem că este așa. Numai că precedentul numit Columbia nu susține teza.

Cert este că echipa vest-germană depune un mare consum de energie, în general. Jucătorii lui Beckenbauer se demarcă tot timpul, mult mai mult decît o făcea el, de pildă, deși se angaja în toate zonele terenului. Herr Franz fiind precursorul superiorităților numerice zonale. Cei de astăzi se demarcă insistent pentru a ajunge în poziții fără adversar, astfel încît lipsurile tehnice să fie mascate. Din această categorie majoritară nu face excep-

ție nici măcar Matthäus, care se demarcă în permanență, pentru a putea stăpîni un balon pe care nu l-ar putea controla pe spații mici, ceea ce s-a și putut vedea, de altfel.

Echipa Cehoslovaciei a lăsat o frumoasă impresie. Încă de la Nitra (2—0 cu România, în apropierea Mondialului) Venglos ne-a demonstrat că a alcătuit o echipă cu un suflu nou. Cehoslovacia lui Chovanec se retrage astfel realizînd cea mai bună performanță „mondială" de la ediția 1962, cînd a jucat în finala cu Brazilia și a deschis chiar scorul prin Masopust. La startul Mondialului, trei echipe au fost creditate cu o cotă de 33 pentru o liră : Cehoslovacia, Iugoslavia și România. Primele două echipe și-au depășit condiția. A noastră poate fi considerată, în cel mai bun caz, la plafonul inițial...

R. F. GERMANIA — CEHOSLOVACIA 1—0 (1—0)

Milano, stadionul Meazza, 1 iulie, 73 347 de spectatori. Arbitru : H. Kohl (Austria).

R. F. GERMANĂ : Illgner — Buchwald, Kohler, Augenthaler, Brehme — Berthold, Matthäus, Bein (min. 83 Moller), Littbarski — Riedle, Klinsmann.

CEHOSLOVACIA : Steiskal — Kadlec, Straka, Hasek, Kocian — Bilek (min. 69 Nemecek), Chovanec, Kubik (min. 80 Griga), Moravcik — Skuhravy, Knoflicek.

A marcat Matthäus (min. 24), din penalty.

Cartonașe galbene : Bilek, Klinsmann, Straka, Knoflicek

Cartonaș galben și apoi roșu — Moravcik (min. 71)

MILLA, CU FRUNTEA SUS !

ANGLIA — CAMERUN 3—2 (1—0, 1—2, 1—0).

Pentru foarte multă lume a fost unul dintre cele mai frumoase meciuri ale Mondialului, dacă nu chiar cel mai frumos. Un meci în care învinșii, Camerunul, s-au întrecut pe ei. Înainte de meci, Makanaki, amintind că echipa sa va juca fără patru titulari — Onana, N'Dip, Kana Biyik și M'Bouh — spunea că e ca și cum ai alerga într-un picior. În cele din urmă, însă, Camerunul avea să

demonstreze că rezervele sale nu sînt cu nimic mai prejos față de titulari, ceea ce spune mult. În pofida absenților, antrenorul Nepomniacii nu s-a pierdut cu firea și a apreciat că șansele sale în meciul cu Anglia sînt de ordinul lui 40 la sută. Pronosticul avea să se dovedească exact, dar nu înainte ca șansele echipei lui Milla să fi urcat la un moment dat spre 96 la sută.

Să revedem, în puține rînduri, această partidă frumoasă, dar care mărește mult pata de ulei de pe reverul echipei cameruneze — bănuiesc că vă gîndiți și dumneavoastră la acel 0—4 cu echipa lui Valeri I, în disputa cu Valeri II.

Partida ar fi putut lua o altă turnură în minutul 12, la un contraatac al camerunezilor, cînd M Fede a tras puternic la poartă, mingea a deviat din spatele lui Wright, Omam Biyik s-a trezit singur cu poarta în față, dar, în aceeași clipă, Shilton s-a lansat într-un sprint ca acum douăzeci de ani și a salvat un gol sigur. Asta a amintit tuturor că Shilton joacă partida nr. 123 în echipa Angliei și cine știe dacă vreodată cineva va putea depăși această performanță ! Comentatorul a spus atunci : „Dacă echipa lui Milla ar fi marcat acest gol elementar, probabil că echipa Angliei s-ar fi demoralizat". Așa se spune în general, dar nu cred că e cazul englezilor, care au știut să revină mereu, chiar mult după minutul 12, așa cum avea să se vadă chiar în această partidă.

Și iată că într-un moment în care dominau camerunezii, Butcher iese din apărare, pasează în adîncime spre Pearce, acesta centrează de pe partea stîngă și Platt se înalță, înscriind cu capul un gol *la vinclu*, de la cel puțin 15 metri. Gol englezesc sută la sută. Era minutul 24, care avea să deconecteze echipa Angliei.

După pauză, evenimente mari ! Pentru că intră Milla, ceea ce înseamnă că deasupra taberei engleze plutește un vultur sau, dacă vreți, un elicopter necunoscut. După un sfert de oră, Milla intră în careu, în stilul său atît de personal, și Gascoigne e nevoit să-l faulteze. Penalty ! Execută Kunde și egalează. Nu trec nici patru minute și același Milla îi pasează „pe tavă" lui Ekeke și... 2—1.

după o frumoasă lovitură înșelătoare. De necrezut ! Partida curge. Camerunezii atacă mereu. Mai sînt doar opt minute. E momentul în care îmi spuneam că șansele lui Milla sînt de ordinul lui 95 la sută... În tabăra engleză, Lineker nu renunță nici o clipă. Se rotește cu furie la sînul apărării africane, ca un atlet care rotește copiii pe plajă, cîte trei de fiecare braț. Și stilul viguros al lui Lineker duce la penalty-ul din acest minut 82. Tot Lineker pune mingea în punctul de 11 metri și marchează fără tehnici speciale. Bobby Robson respiră ușurat. Era cu capul pe butuc. E un fel de a spune, deoarece marele antrenor a anunțat mai de mult că se va retrage, pentru a prelua Eindhoven-ul...

Fluier final pentru primele 90 de minute. Mă uit la Milla. E singurul jucător pe care nu-l masează nimeni. S-a ras în cap pentru acest meci E și mai mult acum un vraci de trib... În fond, Milla e un fenomen. A intrat în partida cu noi și a cîștigat-o, marcînd ambele goluri... A intrat în partida cu Columbia și a cîștigat-o, marcînd alte două goluri. Acum le-a creat pe amîndouă. Nu cred că există în lume un fotbalist cu o productivitate mai mare. Mă întreabă unii, cu o anume ironie : „Dar unde a fost pînă acum acest Milla pe care îl lăudați atîta ?“ Mai întîi să ne amintim de jocurile lui foarte bune la Mundialul spaniol '82. Deschid cartea Espana, pe care am scris-o atunci și văd la pagina 257 două fotografii pe toată suprafața. Una îl reprezintă pe Milla, cu textul : „Camerunezul Milla stîrnind admirația lui Cueto și Diaz în meciul cu Peru. Arbitrul austriac Wohrer nu e mai puțin încîntat“... În fotografia de jos, portarul N'Kono și textul : „Ole Camerun ! Portarul N'Kono unul din liderii „lumii a treia“ a fotbalului, a primit un singur gol în meciurile cu Italia, Polonia și Peru“ Entuziasmat, încă de pe atunci, de Milla, i-am publicat și caricatura la pagina 175...

Între timp, Milla a ajuns în Insula Reunion, la est de Madagascar. Dar, aici, surpriză ! *Gazzetta,* publicînd cîștigurile anuale ale fotbaliștilor camerunezi, îl plasează pe Milla pe locul doi — acolo, în Reunion ! — cu 100 000

de dolari pe an, în urma lui Bell — 120 000. Iată unde a fost Milla. Mărturisesc, totuși, că nu aș fi avut niciodată inspirația președintelui Biya, care l-a impus pe Milla, la 38 de ani, echipei naționale. Cu alte cuvinte, încă o dată, există jucători care nu trebuie apreciați după dimensiuni clasice. Din această categorie face parte Milla Și a făcut parte Dobrin, dacă permiteți acest *remember*, asupra căruia sper să revin.

...Încep prelungirile, adică semi-calvarul fotbaliștilor la peste treizeci de grade, cu perspectiva calvarului cel mare, penalty-urile... Camerunezii par mai proaspeți Combină frumos, joacă de parcă ar fi în minutul 20.. Lineker continuă să se bată. A mai îmbătrînit Lineker.. E puțin adus din spate... Țin minte cum a dat cele trei goluri în poarta Poloniei, în Mexic. Acel 3—0 care a calificat Anglia în ultimă instanță, după înfrîngerea în fața Portugaliei. Cîte trăznete și atunci pe capul lui Bobby Robson !

Arbitrul se pregătește să fluiere primul „time" al prelungirilor. Dar iată că Lineker țîșnește din nou în careul lui N'Kono. Fault ! Penalty ! Al treilea penalty în acest meci... Tot Lineker așează mingea. Șut ! Gol ! Meciul e jucat. Camerunezii, însă, nu se lasă. Devin duri. De fapt, au fost duri în toate meciurile... Pînă acum au comis 115 faulturi, record ! Au fost sancționați cu 12 cartonașe galbene și cu două roșii. E destul de mult pentru o echipă cu atîtea calități tehnice. Și îmi aduc aminte de cuvintele lui Hagi, cînd Cămătaru spunea că în următoarele 20 de partide cu Camerunul nu am pierde niciuna : „Sînt foarte tari camerunezii"...

Camerunul părăsește Mondialul cu fruntea sus. Dar și Robson e plin de vigoare, cu pasul lui tineresc. Încă de pe acum se retrage în glorie. Anglia a redevenit o mare putere în fotbal, chiar în afara Insulei...

ANGLIA—CAMERUN 3—2 (1—0, 1—2, 1—0). Neapole, Stadion „San Paulo", 1 iulie, 55 205 de spectatori. Arbitru : E. Mendez Mexic).

ANGLIA : Shilton — Parker, Butcher (min. 73 Steven), Wright, Pearce — Waddle, Gascoigne, Walker, Barnes (min. 46 Beardsley) — Platt, Lineker

CAMERUN : N'Kono — Massing, Ebwelle, Kunde, Pagal — Tataw, Mfede (min. 62 Ekeke), Libiih, Makanaki, Maboang (min. 46 Milla) — O. Biyik

Au marcat : Platt (min. 26), Kunde (min. 61, din penalty), Ekeke (min. 65), Lineker (min. 78 și 105, ambele din penalty)

Cartonașe galbene : Massing, Pearce, Milla, N'Kono

ULTIMUL CVARTET

Neapole, 3 iulie, ora 20, ITALIA — ARGENTINA.
Torino, 4 iulie, ora 20, R. F. GERMANIA — ANGLIA.

ARGENTINA — ITALIA 1—1 (1—0, 0—1, 0—0)
La penalty-uri 4—3

MAREA DRAMĂ A SQUADREI

Nimeni nu-şi putea imagina o semifinală mai cruntă decît cea dintre Italia şi Argentina. Era în joc o miză imensă — desigur, pentru Italia — care nici nu concepea să piardă titlul suprem. Mai era prezenţa lui Maradona în tabăra adversă, adică o situaţie de nerezolvat : cum îndrăzneşti să te angajezi în lupta pentru victorie, dumneata, Maradona, care joci la Napoli, care ai stîrnit mînia întregii Italii, care te-a sancţionat pentru orice minge cu care ai venit în contact ?!

Partida a început într-o atmosferă cu adevărat electrică, la o tensiune inimaginabilă. Am avut chiar impresia, la început, că Maradona va intra vrînd-nevrînd în jocul destinului, care însemna că Italia trebuie să învingă oricum. Dar, curînd, jocul va avea să ne ofere surpriza unei Argentine care juca la fel ca în marile partide din Mexic '86 : tehnică de mare subtilitate, indiferent de zona terenului, un Burruchaga redevenit parcă motorul de pe Azteca, apărători de mare autoritate, cu intervenţii pe muchie de cutit, iar acolo, în faţă, un Caniggia care lua

foc la orice atingere de balon, mereu gata de atac, cu atît mai mult cu cît părea să aibă sprijinul tactic al tuturor, mereu angajați pe intercepție, mereu decișî în contre cărora un De Agostini sau un De Napoli nu reușeau să le facă față. În sfîrșit, Maradona, veșnicul semnal de alarmă pentru orice echipă, pentru orice adversar direct, indiferent dacă acesta se numește Bergomi sau Dunga...

De ce a cîștigat Argentina ? Pentru că a avut prilejul — și șansa ! — de a urca de la un meci la altul. Aș putea spune, fără să-mi asum responsabilitatea subevaluării rolului lui Bilardo, că această echipă s-a antrenat jucînd. Și a făcut-o chiar din partida inaugurală cînd s-a văzut cel mai bine că numeroșii *oriundi* din patria lui Kempes și Maradona s-au adunat în sfîrșit. Și că trebuie să rezolve în două săptămîni ceea ce alte echipe pregătesc de luni de zile — celebra omogenizare cu care se exagerează, exagerăm și noi — de parcă schemele sînt preponderente asupra principiilor.

Argentina a fost realmente o echipă fără posturi și fără scheme, a jucat în *tourbillon*, așa cum s-a văzut în finalul partidei cu Italia, cînd Maradona și Caniggia erau veritabili călușari — prin temperament și măiestrie — jonglînd cu un grup de cinci apărători care nu mai știau unde se găsesc și mai ales de ce...

S-a spus pînă la saturație că emblema fotbalului sud-american este și va fi mereu Brazilia. M-am îndoit mereu de această afirmație, chiar dacă ea are nenumărați susținători. Cred că fotbalul argentinian are mai multă finețe, tehnică, lipește mai ușor mingea, „actorii" săi joacă din orice poziție și în orice zonă, cu aceeași ușurință. În această categorie intră și Simon, și Serizuella și Olarticoechea, ca să nu mai vorbim de toți ceilalți. Echipa Argentinei este una din puținele în care, cu adevărat, mingea circulă mai repede decît omul.

Italia a decepționat în această semifinală. Dar n-a fost prima decepție. Italia din meciul cu S.U.A. și din cel cu Irlanda anunța de fapt momentul de prăbușire. Mi-am

mai permis să spun că Italia de astăzi nu e o echipă care a crescut față de „europene". Ea a fost urcată de presă. Italia '88 a avut ca reper axul Vialli-Mancini. Vicini a pus pe masă perechea Carnevale-Vialli, apoi a trecut la Schillaci, a mai venit Baggio, s-a intercalat și Serena. Au fost forme de loterie care nu recomanlă un antrenor și care au sfîrșit prin a „distruge" un jucător ca Vialli. Sigur că Schillaci a fost un moment de inspirație, dar această înfrîngere sfîrșește prin a face să nu mai strălucească nimbul unui adevărat urmaș al lui Paulo Rossi.

Acum vine finala ! O finală în care cota germană este foarte mare. Argentina trebuie să se cîrpească. Va fi oare suficient geniul lui Maradona pentru ca noi să vedem o mare finală în care Beckenbauer s-ar putea să cîștige a treia cupă, ca Brazilia și Italia.

ARGENTINA : Goycoechea — Serrizuela, Simon, Basualdo (min. 109 Batista), Olarticoechea — Ruggeri, Burruchaga, Giusti (eliminat în min. 105), Calderon (min. 46 Troglio) — Caniggia, Maradona.

ITALIA : Zenga — Bergomi, Ferri, Baresi, Maldini — Giannini (min. 75 Baggio), De Napoli, Donadoni, De Agostini — Vialli (min. 71 Serena), Schillaci.

A arbitrat : M. Vautrot (Franța).

Au transformat loviturile de la 11 m : Baresi, Serrizuela, Baggio, Burruchaga, De Agostini, Olarticoechea, Maradona.

Au ratat : Donadoni și Serena.

La al doilea cartonaș galben, Giusti a fost eliminat de pe teren în repriza primă a preliminariilor.

La golul italian (min. 17) Giannini a trimis cu capul lui Vialli, care a tras pe poartă, Goychoechea a respins și Schillaci, mereu pe fază a reluat în gol, după părerea noastră dintr-o poziție de ofsaid —, existentă în momentul șutului lui Vialli.

La golul argentinian (min. 68), Caniggia, cu spatele la poartă, a reluat cu capul o centrare de pe stînga, profitînd, și de intervenția greșită a portarului Zenga.

Semifinala de la Neapole a oferit lumii arbitrajul catastrofal al lui Michel Vautrot, care a reușit — între al-

tele — „performanța" de a prelungi cele 15 minute ale primei „reprize" între 91 și 105 — cu nu mai puțin de opt minute. De asemenea, el l-a eliminat pe Giusti — în perioada acestor opt minute, fără să fi văzut faza ; s-a consultat cu arbitrul de tușă Mikkelsen, dar acesta nu i-a comunicat nimic, „Discuția" cu Mikkelsen a avut drept scop doar trecerea răspunderii pe umerii danezului.

La capătul semifinalei, computerul ne arată că Olarticoecheo, Caniggia, Batista și Giusti nu au drept de joc în finală. Eliminarea lui Caniggia care a prins instinctiv o minge în brațe — la mijlocul terenului ! — depășește sfera comicului și intră în sfera... în sfera... dar mai bine să nu insistăm în găsirea atributului..

ALTE PRELUNGIRI... ALTE PENALTY-URI... PÎNĂ CÎND ?

R. F. GERMANIA — ANGLIA 1—1 (0—0, 1—1, 0—0)

Iată că scorurile în partidele de fotbal ale Mondialului încep să semene tot mai mult cu scorurile de baseball... Din nou patru reprize de fotbal, pînă la epuizare...

Din nou o semifinală tare, fără să fie și spectaculoasă. Și din nou Anglia în dispute virile, de fotbal aproape total, după ce la început se complăcuse în remize palide, lipsite de orice nerv... Margaret Thatcher a trimis o telegramă echipei Angliei înainte de partidă, urînd atît echipei cît și suporterilor să fie reprezentanți demni în Italia. Bobby Robson era preocupat de Gascoigne, care primise un cartonaș galben în meciul cu Belgia... Era preocupat pentru că, pe de o parte, un nou cartonaș galben l-ar fi îndepărtat, eventual, de jucarea finalei, iar pe de altă parte, o reținere în joc ar fi diminuat forța echipei în bătălia pentru intrarea în finală. Pînă la urmă, Bobby și Gascoigne au căzut de acord că trebuie jucat fără nici o reținere, scopul principal fiind nu formația din ultimul act ci... calificarea.

În tabăra vest-germană, o anume îngrijorare legată de scăderea calității și potențialului general al echipei în ultimele partide. Se vorbește despre diminuarea poten-

țialului mai ales după pauză. Medicul echipei, invitat să-și spună cuvîntul, a explicat — foarte nemțește — că totul se datorează inconsecvențelor în materie de dietă. Jucătorii ar fi mîncat prea multă carne și au evitat făinoasele, tulburînd, astfel echilibrul dietei. De aici și scăderea de energie după pauză.

Acum chiar că-mi vine să rîd ! Cu patru ani în urmă, antrenorul ungur Meszöly și medicul său au fost de acord că făinoasele duc la un plus de energie. Întîmplarea face ca sovieticii să nu țină seama de această ipoteză și să marcheze nu mai puțin de șase goluri (!) în poarta nefericitului portar ungur Disztl. Urmarea ? Meszöly a fost debarcat după Mundialul mexican din cauza... pastelor făinoase.

Cu sau fără paste făinoase, englezii arată și joacă mai bine. Mai mult, joacă mai rapid ca pînă acum. Echipa vest-germană amintește mai puțin de „mașina" din meciul cu Iugoslavia sau Olanda. În primele minute, Gascoigne a fost foarte aproape de gol, în urma unui corner, după cum tot el a pierdut o mare ocazie în urma unui luft al lui Buchwald. Prezența lui Hässler, talentatul jucător vest-german despre care mi-am permis să scriu că el, împreună cu Littbarski, nu datorează nimic italienilor sau brazilienilor din punct de vedere tehnic, joacă acum de unul singur. Curînd, însă, și englezii scad tempoul. De partea cealaltă se așteaptă mai mult de la cuplul refăcut Klinsmann—Völler. Völler părăsește terenul, accidentîndu-se...

Vest-germanii au amenințat poarta lui Shilton abia în finalul primei reprize. Dar, după pauză, au devenit mai activi... Și a venit minutul 59. Fault de la 10—22 de metri la poarta lui Shilton. Lovitură liberă. Shilton potrivește zidul. Se pregătește Brehme. Șut ! Parker se aruncă în blocaj, dar atinge doar mîngea, care deviază în colțul opus. Vest-germanii conduc cu 1—0... Parcă împotriva cursului jocului. Și poate nu numai din greșeala lui Parker, ci și pentru că Shilton, mult prea sigur de el și... avansat, n-a mai putut prinde „bolta" deviată a cuplului Brehme—Parker.

Englezii au egalat tîrziu, ca urmare a rezistenței, răbdării și insistenței. Parker, avansat și obsedat de devierea de la gol, l-a găsit pe Lineker și acesta a înscris un gol frumos, la colțul lung, adică acolo unde e nevoie de artă...

În preliminarii jocul a crescut, Klinsmann și-a revenit, a avut trei mari ocazii, Stevens a șutat în bară, l-a imitat Buchwald. jocul se ridicase la nivelul unei finale, dar, așa cum am mai spus, „cineva trebuie să moară".

Penalty-urile au adus victoria (cum, adică, victoria ?...), au adus, de fapt, calificarea în finală a R. F. Germania. La scorul de 3—3, Italia a prins mingea șutată de Pearce... Apoi, cel mai tehnic jucător englez, Waddle, a tras mult peste bară. Aproape de necrezut...

După această semifinală care s-a încheiat în apoteoză, Matthäus a declarat că a slăbit trei kilograme, dar că din aceste trei kilograme unul și jumătate le-a pierdut în cele cîteva minute ale executării penalty-urilor. Un foarte frumos compliment la adresa echipei lui Bobby Robson...

R. F. GERMANIA — ANGLIA 1—1 (0—0, 1—1, 0—0). La penalty-uri : 4—3. Stadionul „Nuovo Comunale" din Torino, 4 iulie, 62 628 de spectatori.

Arbitru J. Wright (Brazilia).

R. F. GERMANIA : Illgner — Berthold, Kohler, Augenthaler, Brehme — Häsler (min. 67 Reuter), Thon, Matthäus — Völler (min. 39 Riedle), Klinsmann, Littbarski.

ANGLIA : Shilton — Parker, Butcher (min. 71 Steven), Wright, Pearce — Walker, Waddle, Gascoigne, Beardsley — Platt, Lineker.

Au marcat : Brehme (min. 59) și Lineker (min. 80).

Au marcat din penalty : Lineker, Brehme, Beardsley, Matthäus, Platt, Riedle, Thon.

Au ratat : Pearce, Waddle.

ȘTACHETA ENGLEZĂ

Un adevărat laitmotiv a făcut înconjurul lumii fotbalului de la noi în aceste zile : „Îmi pare rău pentru Anglia !"

Mă integrez acestui laitmotiv.

N-am fost un admirator al unui fotbal conservator ca acela al Albionului, indiferent dacă a fost al lui Winterbottom, Ramsey sau Bobby Robson. Dar Anglia a impus mereu. Prin forță, caracter, tenacitate și, deseori, prin fair-play.

Acum, englezii au părăsit „Mondialul" fără să fie învinși vreodată. Așa s-a întîmplat și în Spania '82... I-a eliminat formula : cea cu grupele „de trei" în Spania, cea cu penalty-urile de departajare, miercuri seara.

Acum două săptămîni și în zilele următoare, iubitorii fotbalului au detestat echipa lui Bobby. Englezii au cîștigat cu aplaudata Belgie în minutul 120... Apoi au revenit de la 1—2 în marele meci cu Camerunul. Au revenit încă o dată în partida cu Beckenbauer, cu o forță de nestăvilit...

Așa a început admirația pentru formidabila rezistență și capacitatea de recuperare a echipei lui Bobby, singurul englez care nu seamănă cu gravii lui elevi.

De ce și-a cîștigat atîtea simpatii echipa Angliei ?

Probabil că iubitorii fotbalului din întreaga lume, și în primul rînd, de la noi, au făcut acest transfer de simpatie pentru că au descoperit, în cele din urmă, că marile meciuri din acest Mondial *au avut într-unul din roluri Anglia...*

La Bologna, Belgia și Anglia au făcut o partidă mare. Ar fi trebuit să cîștige Belgia, dar acum asta nu mai are importanță. Ștacheta engleză a meciului a dat suflu unui joc de neuitat.

În partida cu Camerunul, din nou ștacheta engleză a imprimat un ritm și o furie... latină jocului în care Milla și Oman Biyik au făcut minuni, dar asta numai pentru că Wright, Gascoigne (în primul rînd) și Lineker s-au bătut ca în gravurile în care fotbalul nu se despărțise încă de rugby.

În sfîrșit, în meciul cu Beckenbauer englezii s-au întrecut pe ei, dominîndu-și deseori adversarii „inexpugnabili", fiind foarte aproape de victorie...

Anglia rămîne „stînca de la Dover" de care se sparg deseori valurile fotbalului, spre binele fotbalului. Vulpea

Bobby Robson are, desigur, marele merit al zîmbetului în această echipă care joacă cu maxilarele strînse, dar forța Albionului vine din adînc, dintr-o prea mare dragoste față de fotbal.

Mi-am permis să scriu odată că englezii nu cunosc în detaliu jocul pe care l-au inventat. Dar această afirmație se împacă din plin cu o altă mărturisire a cronicarului, care și-a permis, de asemenea, să spună că cel mai frumos spectacol de fotbal din lume este finala Cupei Angliei, în tribunele căreia Margaret Thatcher cîntă, ca un copil, întru susținerea echipei sale favorite...

Ștacheta engleză va rămîne mereu, chiar cînd cade, marele reper al fotbalului mondial.

MEDALIA DE CONSOLARE A... NEÎNFRÎNȚILOR...

Am trăit să vedem și asta : Anglia și Italia jucînd meciul medaliei de bronz la Bari, deși nu au pierdut nici o partidă în acest mondial. Ce-am mai putea adăuga în afara casetei tehnice ? Poate doar declarația lui Vicini : „Ne va trebui o jumătate de an ca să ne revenim. Cred, totuși, că jucătorii au acum dreptul de a se duce pe la casele lor fără a-și pleca fruntea în fața oamenilor. Am realizat șase victorii și am făcut un meci egal. Partida hotărîtoare am pierdut-o la penalty-uri. Dezamăgire, desigur, mare, deoarece n-am justificat încrederea suporterilor noștri. Dar, acesta este fotbalul."

*

Shilton a îmbrăcat pentru ultima oară tricoul echipei naționale. Ziarele deplîng faptul că în acest al 125-lea meci, Shilton a comis cea mai gravă eroare din ultimii ani. „El i-a dăruit pur și simplu mingea lui Baggio, la limita tușei de poartă. Acesta a „acceptat" cadoul, i-a trimis mingea lui Schillaci, care i-a retrimis-o, făcînd ca Baggio să mai aibă nevoie de o simplă formalitate pentru a înscrie !

*

Să remarcăm succesul debutantului Platt, care a marcat golul egalizator — al treilea în acest Mondial...

În minutul 85, la scorul de 1—1, Schillaci a țîșnit în careu și a fost faultat de Parker. Executînd penalty-ul, *Salvatore Schillaci a devenit golgeterul Mondialului.*

*

În ajunul partidei de la Bari, presa a cerut înlocuirea lui Vicini. *Federcalcio* a anunțat, însă că, Vicini va rămîne antrenorul *squadrei* pînă în 1992, adică pe întreaga perioadă a Campionatului European.

*

Robson s-a despărțit de echipa Angliei. Va fi antrenor la Eindhoven. În locul lui a fost numit Ellis Taylor, antrenorul lui Aston Villa. Pentru acest mondial, fiecare jucător englez a primit cîte 60 000 de lire sterline, circa 100 000 de dolari. De asemenea, schipa Angliei a primit titlul de cea mai corectă echipă a Mondialului și a fost distinsă cu premiul pentru „joc curat". Poate că la citirea acestor fapte celebrii *hooligans* vor reflecta puțin și vor face să piară pentru totdeauna imaginea lor, deloc seducătoare pînă acum.

Partida medaliei de bronz

ITALIA — ANGLIA 2—1 (0—0). Bari, stadionul „Nuovo Comunale", 7 iulie, 51 426 de spectatori.

Arbitru : Quiniou (Franța).

ITALIA : Zenga — Bergomi, Vierchowod, Baresi, Maldini — De Agostini, (min. 68 Berti), Ferrara, Ancelotti, Giannini (min. 89 Ferri) — Baggio, Schillaci.

ANGLIA : Shilton — Stevens, Walker, Wright (min. 71 Waddle), Dorigo — Mc Mahon, (min. 71 Webb), Steven, Parker, Beardsley — Platt, Lineker.

Au marcat : Baggio (min. 70), Platt (min. 80), Schillaci (min. 85 din penalty).

FRANZ, ÜBER ALLES...

Finala Italia *novanta* s-a sfîrșit. Franz Beckenbauer își scoate ochelarii, ca și cum ar coborî de la catedră. E sobru și ,aș spune, chiar modest. Este limpede că *Franzi* și-a scos ochelarii ca nu cumva să se spargă în îmbrățișarea pe care i-o pregătește căpitanul său, Matthäus. *Savoir c'est prevoir* e o vorbă franțuzească, dar germanii

o pun mereu în aplicare. Așa au construit din ruine o țară pe care o invidiază toată lumea, inclusiv Statele Unite. Franz Beckenbauer face și el parte din acest formidabil angrenaj de ordine...

Acum, Franz a învins ! Parafrazînd, am putea spune, *Franz über alles*. E ora lui astrală. A fost campion mondial ca jucător, acum 16 ani. Este campion mondial și ca antrenor. Se amintește că Mario Zagalo a reușit aceeași performanță. Dar cei care știu să despice firul în patru fac o observație că Zagalo, cînd a devenit campion mondial ca jucător, nu era și căpitan de echipă. În schimb, Franz a fost.

Am o admirație reală pentru herr Beckenbauer... A avut o mare distincție pe parcursul întregului Mondial. A stat în picioare, cu brațele la piept, ca un regizor care se ascunde în spatele fotoliilor, pentru a-și urmări opera din umbră. Ochelarii — pentru că am amintit de ei — îi conferă un plus de autoritate doctorală. El, însă, se limitează doar la această impresie, care îi completează portretul. Nu exagerează niciodată în teoretizări savante. Nu are nevoie. Rezultatele sînt suficiente. De un sfert de secol e în prim plan. Încă de la finala de pe Wembley. A urmat finala din Mexic, cînd un glob întreg l-a admirat pentru că nu a părăsit terenul, deși avea clavicula fisurată, și numai maxilarele lui proeminente știu ce dureroși erau toți pașii care nu puteau evita șocurile. — bandajul trepidant stătea mărturie.

Acum totul e în urmă. Băieții dansează. Aproape că țopăie de bucurie. Franzi e mai rezervat. Pentru că Maradona și ai lui sînt la doi pași.

„N-a fost o finală teribilă — își spune, desigur, „doctorul" Beckenbauer. Am cîștigat doar cu 1—0, cu cîteva minute înainte de final, dar cred că am meritat victoria. E adevărat, e pentru prima oară că o finală, de campionat mondial se încheie cu 1—0, dar asta nu face decît să reflecte evoluția fotbalului. Cum ar fi putut să se încheie altfel o finală în patria lui 0—0 și 1—0 ?

La finală a fost și Helmuth Kohl, cancelarul. Nu putea să lipsească. Acum opt ani, la Madrid, a fost Sandro Petrini. În Mexic, nu mai vorbim — *Palco d'onor* era plin de personalități, în frunte cu președintele Mexicului.

Pentru că fotbalul nu mai e de mult doar un joc... Vă aduceți aminte ce scria presa italiană după Madrid '82 ? „Paolo Rossi a salvat de la cădere guvernul Spadolini". Și așa a fost...

Germania lui Beckenbauer merită din plin victoria. Fie și pentru faptul că participă *pentru a treia oară consecutiv* la finala Coppei del Mondo...

Sigur că Argentina s-a apărat... Nici nu ar fi putut face altceva. Antrenorul Traian Ionescu, un om întotdeauna echilibrat, îmi spunea zilele trecute că Argentina, cu echipa completă, deci cu Caniggia, Olarticoechea, Giusti și Batista, ar fi putut cîștiga finala. E o ipoteză... Dar o ipoteză nu lipsită de temei, deoarece Germania nu a avut o zi mare — cum nu a avut-o nici cu Cehoslovacia, nici cu Anglia, mai ales, iar tînărul arbitru Codesal a greșit grav. Poate nu atît la penalty — acest penalty care a fost o compensație pentru penalty-ul la Augenthaler — cît la eliminarea lui Monzon, cînd naivul — sperăm, — Codesal s-a lăsat indus în eroare de saltul acrobatic al lui Klinsmann...

Argentina nu putea cîștiga titlul în condițiile în care a jucat. fără cei patru, fără Monzon — din minutul 64 — ar fi fost și imposibil. Să mai adăugăm — pentru că tot comentăm penalty-urile — că și Argentina a avut unul în colțul careului, dar acum nu mai are nici un rost să insistăm. Judecata majorității e clară. Germanii au construit ori au încercat să construiască. Argentinienii s-au limitat să se apere, în așteptarea unei situații favorabile, așa cum s-a întîmplat și în partida cu Brazilia. Dar,, între acel meci și această finală e o diferență. În primul rînd a lipsit „săgeata", Caniggia, eliminat în mod deliberat de Vautrot, aflat într-o zi penibilă, iar în al doilea rînd Maradona a fost cuprins — pentru prima oară — de o anume blazare. (Nu poți să reziști la infinit unor huiduieli greu explicabile... E ca și cum ai vrea să cînți celebra arie „Ridi, pagliacci", iar *Scala* întreagă ar arunca tomate pe scări...

Orice ați spune, eu rămîn la Maradona, pe care îl consider un jucător fără egal în istoria fotbalului. Sau, în orice caz, cel mai mare pe care l-am văzut vreodată... Cu numai douăzeci de ani în urmă, un Pele sau un Jair-

zinho erau singuri pe o suprafață de 20 de metri pătrați. Astăzi, Maradona — și nu numai el — e împreună cu alți patru jucători — și toți patru adversari ! — pe numai un metru patrat. Memorabilele minute din finalul partidei cu Italia, cînd Maradona și Caniggia ieșeau din vîltoare ca un caiac strecurîndu-se printre stînci, reprezintă saltul de dificultate pe care fotbalul l-a făcut în două decenii, drumul de la vals la cel mai frenetic rock, cînd dansatorul se înclină cu spatele pînă la pămînt, așa cum i s-a întîmplat desori și lui Maradona la cele peste cincizeci de faulturi comise asupra lui cu o seninătate care intrase în obișnuință.

Maradona este un jucător care poate fi ținut doar prin fault. Altminteri, block-startul său, schimbarea de direcție uluitoare, frînele la zece centimetri de obstacol, pasele dintr-una „fără o informare prealabilă", ci doar din instinct, vederea periferică permanentă, confirmînd parcă existența legendară a lui Argus, și o formidabilă generozitate față de coechipieri, toate acestea — și încă o sută de alte calități — fac din el un jucător „extraterestru", un jucător cu o carieră ieșită din comun.

La Ciudad de Mexico, Argentina venea cu șansa a zecea. Și a devenit campioană mondială. În Italia, Neapole era un oraș inaccesibil titlului suprem în campionat. Și Maradona a adus de două ori acest titlu, după ce napolitanii l-au visat timp de șaizeci de ani. Maradona a adus la Napoli și Cupa UEFA... Iar peste toate, cînd Argentina fusese înmormîntată cu toate onorurile pentru ediția italiană '90, Maradona a reușit, poate, performanța sa nr. 1, aducînd „resturile Argentinei" în finală. O finală pe care avea să o piardă cu cîteva minute înainte de sfîrșit, pentru că Maradona a renunțat, de fapt, la luptă. O dovadă ? Cu un minut înainte de golul victoriei germane din penalty, Maradona a pus mingea la 18 metri. Lovitură liberă. Atunci au reînceput huiduielile. „Pînă cînd ? Pînă cînd ?" Și Maradona a tras mult deasupra, o minge moale, evident fără speranță...

Mulți îi reproșează dramoletele pe care le joacă uneori la deciziile arbitrilor, deseori eronate. Și aici, însă, replicile lui Diego sînt ale unui artist... Așa face Figaro în „Bărbierul", așa se întîmplă și în „Don Pasquale".

Această prea scurtă paranteză nu face decît elogiul unui jucător cu adevărat „astral" — cum s-a exprimat și foarte echilibratul Beckenbauer, căruia îi place Wagner, nu Rossini... sau Donizzetti. Dacă și Beckenbauer îl urcă atît de sus, nu mai am nevoie de nici un argument...

Germania, repet, a învins pe merit. Și probabil că va învinge, de acum încolo, în toate edițiile Mundialelor. Pentru că în spatele acestei echipe stă „Mercedes"-ul, stă Bayer-ul, stă toată Valea Rinului, cu nenumăratele ei uzine care fac ca Helmuth Kohl să pună pe masa verde împrumuturi în mărci pe care nici o țară din lume nu le visează. Germania a învins și va învinge mereu pentru că își permite să echivaleze de azi pe mîine marca lui Franz Beckenbauer cu cea mai săracă a fraților Ducke... A învins și deoarece cu cîteva zile înainte de finală, în timp ce soția lui Franz făcea unele cumpărături la Milano și și-a lăsat mașina undeva pe aproape, a constatat la întoarcere că mașina a dispărut ; iar Franz, la aflarea veștii, a zîmbit ușor, sugerîndu-i din priviri că între timp are de rezolvat unele probleme mai importante. Era un Mercedes de ultimul tip, dar finala însemna cinci Mercedesuri sau chiar mai mult...

Probabil că Germania va învinge mereu. Curînd îi va avea în echipă și pe jucătorii de la Dinamo Dresda, de pildă, ceea ce nu e puțin. Va învinge pentru că șoselele ei sînt ca-n palmă, pentru că țara e mare producătoare, de cereale, deși e ocupată, aproape toată, de autostrăzi și uzine. Și asta în timp ce jucătorii argentinieni fug din țară, deoarece pachetul de țigări care la ora 11 costă 1 000 de pesetas, ajunge să coste 2 000 la șapte seara.

Cine îl va înlocui pe Maradona pentru ca noi să avem iluzia că fotbalul e în continuare un joc al surprizei și al tuturor posibilităților ? Cine ?!

Ultima iluzie a fost Milla, o adevărată cometă pe cerul Mondialului. El a reamintit tuturor că fotbalul e un joc. El a demonstrat că în fotbal totul e posibil și că președintele Biya poate fi mai competent decît Nepomniacii, sugerînd pînă și faptul că Mitterand poate fi mai inspirat decît Platini. În fotbal, deci, după Milla, orice e posibil.

Dar Milla s-a dus... Maradona va pleca și el curînd, după ce va cuceri al treilea titlu pentru Napoli sau... Dar

stau și mă întreb : cine va veni după el ? Dacă îl scoatem pe Maradona și pe Milla de pe cerul Mondialului italian, nu rămîne nimeni... Poate oare fotbalul să continue cu Matthäus, cu Wright sau cu Donadoni ? Veți spune că a apărut steaua lui Schillaci. De acord. Dar iată, că de pe acum, iubitorii de fotbal și chiar cei din Italia sînt de părere că Schillaci a ars atît de mult, încît aripile lui sînt scrum și el va avea soarta lui Paolo Rossi...

Germania a meritat victoria în finală.. N-am spus că a meritat și Coppa, din stimă pentru Bobby Robson, care a încheiat cursa ca marii semi-fondiști englezi. Dar, dacă voi ajunge în America, la Chicago sau la Los Angeles, în '94, am să joc cinci dolari pe mîna Argentinei. Sînt convins că book-mackerii o să-mi ofere o cotă de 20 pentru un dolar, cel puțin, pentru că Maradona va avea 34 de ani. Dar am s-o fac tocmai pentru asta... Și cine știe dacă această finală — împotriva tuturor previziunilor, care văd în Germania lui Berti Vogts o finalistă perpetuă, nu se vor alinia argentinienii și camerunezii ? Pe banca tehnică a Camerunului se va afla, desigur, Milla. Și parcă-l văd. Cînd vor mai fi 10 minute pînă la fluierul final, iată-l pe bătrînul vrăjitor echipîndu-se în grabă. Secundul lui cere schimbare. Milla ridică brațul sus. Intru ! Maradona pălește. E singurul om de care îi este frică. Pentru că astrele se supun legilor gravitației fotbalului...

Finala Coppei del Mondo

R. F. GERMANIA — ARGENTINA 1—0 (0—0), Roma, Stadionul „Olimpic", 73 603 spectatori. Arbitru E. Mendes Codesal (Mexic).

R. F. GERMANIA : Illgner — Berthold (min. 74 Reuter), Kohler, Augenthaler, Brehme — Buchwald, Matthäus, Hässler, Littbarski — Völler, Klinsmann.

ARGENTINA : Goycoechea — Lorenzo, Sensini, Serrisuela, Ruggeri (min. 46 Monzon), Simon — Basualdo, Burruchaga (min. 53 Calderon), Maradona, Troglio — Dezotti.

A marcat Brehme (min. 85, din penalty).

Cartonașe galbene : Troglio, Völler, Maradona.

În min. 64 a fost eliminat Monzon.

Dezotti, cartonaș galben în min. 7, eliminat — pentru al doilea — în min. 87.

UN MONDIAL CU 155 GOLURI, CEA MAI SCĂZUTĂ MEDIE DIN ISTORIA TURNEELOR FINALE (2,21)

6 goluri — Schillaci, „gheată de aur" (Italia)
5 goluri — Skuhravy (Cehoslovacia)
4 goluri — Michel (Spania), Milla (Camerun), Matthäus (R.F.G.), Lineker (Anglia)
3 goluri — Völler (R.F.G.), Klinsmann (R.F.G.), Brehme (R.F.G.), Platt (Anglia)
2 goluri — 11 jucători, printre care *Lăcătuș* și *Balint*

ÎN VIZITĂ LA „BURSA" FOTBALULUI

Să vedem acum, la încheierea Mondialului '90, care este „bursa fotbalului". Ne gîndim la *clasamentul etern*, care reprezintă efortul fotbalului mondial de-a lungul a șase decenii. (Este vorba de un clasament prin adiționarea punctelor acumulate, de la o ediție la alta. Este limpede că aceste puncte pot fi acumulate numai în urma calificării la turneul final — condiție *sine qua non* a plusurilor înregistrate. Deci :

1. Brazilia	(14)	66	44	10	12	148—63	98
2. R. F. Germania	(12)	68	41	13	14	142—90	95
3. Italia	(13)	54	31	12	11	89—53	74
4. Argentina	(10)	48	24	9	15	81—59	57
5. Anglia	(9)	41	18	12	11	54—37	48
6. Uruguay	(9)	37	15	8	14	61—52	38

În prima rubrică, din paranteză, numărul edițiilor la care s-a participat.

După cum se poate vedea, grupul primelor șase este cel al campioanelor mondiale. Mai mult, pe primele trei locuri se află echipele care au cîștigat cîte trei titluri mondiale. Urmează...

7.	U.R.S.S.	(7)	29	15	6	10	53—34	36
8.	Franța	(8)	34	16	3	15	71—56	35
9.	Iugoslavia	(8)	33	15	5	11	55—42	35
10.	Ungaria	(9)	29	15	3	14	87—57	33
11.	Spania	(7)	32	13	6	13	42—37	32
12.	Polonia	(5	25	13	5	7	39—29	31
13.	Suedia	(8)	31	11	6	14	51—54	28
14.	Cehoslovacia	(8)	30	11	5	14	44—44	27
15.	Austria	(5)	26	12	2	12	38—40	26
16.	Olanda	(5)	20	8	6	6	35—23	22
17.	Chile	(6)	21	7	3	11	26—32	17
18.	Mexic	(10)	29	6	5	18	27—64	17
19.	Scoția	(6)	18	4	6	10	23—35	14
20.	Portugalia	(2)	9	6	0	3	19—10	12

Acesta ar fi clasamentul primelor 20 de echipe.

Echipa României, acumulînd patru puncte la Italia *novanta*, a urcat de pe locul 32, cu 5 puncte, pe locul 25, cu 9 puncte. Au fost depășite astfel echipele Marocului, Algeriei, Țării Galilor, Bulgariei, S.U.A., R.D. Germane, Danemarcei și Irlandei de Nord, ceea ce este un fapt remarcabil, dar așteaptă noi acumulări. Iar acumulările înseamnă calificarea în următorul turneu final.

Linia noastră de clasament este următoarea...

25.	România	(5)	12	3	3	6	16—20	9

Revăzînd acest clasament, să remarcăm ascensiunea echipei vest-germane, prezentă mereu în fazele avansate — trei finale consecutive la ultimele trei ediții — ceea ce apropie echipa lui Kupfer, a lui Fritz Walter, a lui Gerd Müller, Beckenbauer și... Matthäus de liderul Braziliei care — să notăm — a participat la două ediții în plus. R. F. Germania a absentat la prima ediție, deși a fost invitată, ca și echipa noastră (care n-a declinat invitația) și a lipsit în ediția 1950, cînd statul vest-german abia se constituise.

Să mai menționăm că „podiumul" este greu de ajuns din urmă...

Să subliniem poziția Iugoslaviei, mereu în luptă cu „cei mari".

Nu putem omite golaverajul Ungariei, care ne amintește de faimoasa echipă a lui Puskas, care nu prea cunoștea scoruri ca 1—0 sau chiar 2—0.

Să reținem locul Portugaliei în primele 20, cu numai două participări. În prima (1966), Portugalia a fost... opera greu egalabilului suter Eusebio.

Olanda, cu numai cinci participări, a adunat 22 de puncte, „portocala mecanică" excelînd mai ales în ultimele ediții.

CLASAMENTUL ETERN AL GOLGETERILOR

1. Gerd Müller (R.F.G.)	1970—74	14
2. J. Fontaine (Franța)	1958	13
3. Pele (Brazilia)	1958—70	12
4. Kocsis (Ungaria)	1954	11
5. H. Rahn (R.F. Germania	1954—58	10
Lato (Polonia)	1974—78—82	10
Cubillas (Peru)	1970—74—78	10
Lineker (Anglia)	1986—90	10

Urmează, pînă la locul 14 o serie de nume mari, cu cîte 9 goluri. Printre acestea, Vava (Brazilia), Uwe Seelor (R. F. Germania), Eusebio (Portugalia), Jairzinho (Brazilia), Rummenigge (R. F. Germania) și... Paolo Rossi. Maradona se află în grupul jucătorilor cu 7 goluri...

Față de faptul că Italia novanta a „realizat" cea mai mică medie din istoria turneelor finale (2,21), recordul lui Gerd Müller va fi foarte greu de doborît, cu atît mai mult cu cît Garry Lineker, singurul jucător activ în acest

clasament ca lipsi probabil în turneul final 1994, el avînd acum 30 de ani.

Această situație confirmă „închiderea" tot mai insistentă a jocului. Frumoasele aventuri ofensive de pe vremea Braziliei și a Franței lui Juste Fontaine au rămas în urmă și cu greu vor putea fi reluate. Acest lucru explică de altfel scăderea jocurilor de mare spectacol. A apus de mult vremea finalelor bogate în goluri. Echipa Ungariei, în cele două finale (1938, 1954) a marcat patru goluri. Astăzi după cum s-a văzut, o finală s-a putut cîștiga numai printr-un gol înscris din penalty !

De aici și dificultățile sporite ale atacanților, care nu mai au nici pe departe libertatea de mișcare a unui Pele sau chiar Eusebio. Cu atît mai mare meritul lui Gerd Müller, precursor al lui Schillaci — ca stil și eficacitate — și care a jucat la începutul erei apărărilor de fier.

Ce se va întîmpla de acum încolo ? Așteptăm reacția de orgoliu a Braziliei în această eternă luptă dintre atac și apărare, pentru o nouă ascensiune a ofensivei, care reprezintă frumusețea fotbalului.

Ce-ar fi să alcătuim un clasament al primilor cinci jucători ai Mondialului ? Operația nu este chiar atît de simplă. Pentru că, pe de o parte, ești tentat să pornești de la echipă spre individ, ceea ce nu mi se pare chiar atît de corect, mai ales că la acest ultim turnir au existat jucători care s-au ridicat deasupra echipelor lor.

Iată ce vă propun și, vă rugăm să ne contestați cu virulență, pentru că așa-i la fotbal. Deci...

1. Schillaci ; 2. Milla ; 3. Brehme ; 4. Gascoine ; 5. Goycoechea.

(Maradona nu intră în clasament, deoarece el, chiar cînd joacă cu mai puțină strălucire, îi „ține" și pe Bilardo, și pe Caniggia și pe toată lumea. Cu alte cuvinte, e *hors concurs*, cum se spune)...

1. *De ce Schillaci?* — veți întreba. Pentru că s-a răstit odată la toți super-consacrații din echipă și a strigat: *„Basta ragazzi!* Cît o să întindem pelteaua cu pasele? Cineva trebuie să dea un gol. Și l-a dat. De fiecare dată cînd era secetă mare și tribuna, cît o fi ea de *Centomila*, a început să cîrîie... Deci, Schillaci, fără discuție, pentru că — sau nu numai pentru că — în Italia cine marchează este *il re, il padrone*, e totul. *Basta, ragazzi!*

2. *De ce Milla „pe argint"?* Pentru că a mîrîit ca leul din *Warner Bross Corporation* și și-a dus echipa la victorie. Veți întreba: „Dar de ce pe doi, la 38 de ani?" Și am să vă răspund clar: *„Pentru că l-a faultat pe Andone, înainte de a da primul gol.* Dacă nu era Andone, treacă-meargă, dar a fost de-al nostru, așa că... Sigur că lui Milla nu-i pasă că l-am detronat"... O să fie în *Guiness Book*, ceea ce e mai mult, cu cele patru goluri... Și, mai ales, o să i se ridice o statuie la Yaounde. O statuie care, din fericire pentru el, n-o să fie doborîtă cu macarale și cu aplauze, cum s-a mai întîmplat...

3. *Brehme e reprezentantul „mașinii de război"* a Kaiserului. (Noroc că nu mai e Kaiserul cel adevărat). El, Brehme e mai mult decît Matthäus, care e un jucător liniar, de loc mai bun decît Rot'ariu, dar care fuge, fuge, fuge, fuge, vorba regretatului crainic Victor Tudor Popa... Brehme este, de fapt, marele animator și mai e stăpînul întregului flanc stîng, de unde au pornit atacurile vest germane. Brehme, deci, *über alles...*

4. *Gascoigne este un adevărat rugbist* scăpat pe terenul de fotbal. Nu e nici un pic de ironie în asta. În timp ce Bryan Robson mai încerca o „floare", dintr-un complex de inferioritate... continentală, Gascoigne a venit cu ceafa lui bine tunsă și cu obrajii rumeni.

Nu cunosc portretul lui William Webb Elis, cel care a purtat mingea pe terenul de la Rugby, născînd rugby-ul

și fotbalul, dar cred că Gascoigne îi seamănă. Și-mi mai place pentru că îl cheamă Gascoigne... Cred că a venit cu Wilhelm Cuceritorul, regele normand, și a făcut națiia engleză, care ne-a dăruit *foot-ball*-ul, căruia noi i-am scos un *o* dintr-o pudoare de neînțeles...

5. *Goycoechea... N-am ce face.* Aveam nevoie și de un argentinian. Și el i-a demonstrat lui *don Carlos* că nu prea le are cu portarii. Dacă nu-și rupea piciorul bravul Pumpido, Argentina pleca mai devreme acasă...

P.S. Cu scuzele de rigoare pentru Scifo. Dacă nu rata penalty-ul cu Spania, Belgia ar fi fost în finală. Iar asta se plătește...

LA PARADISUL PERPETUU

Italia nu e doar o țară. E o poveste nesfîrșită, chiar și fără farmecul Seherezadei... Pentru că Seherezada e, aici, pretutindeni și mai ales în gesturile împietrite ale vestalelor din for, în gura însetată a fîntînilor de pretutindeni...

Italia nu e doar o țară, pentru că a adunat în aproape trei milenii imensa majoritate a minunilor acestei lumi. Îmi aduc aminte, sînt peste douăzeci de ani de atunci, eram la Roma și am ajuns la San Pietro. Țin minte, cînd am intrat, m-a cuprins un sentiment de teamă. Erau la San Pietro, vreo douăzeci de „biserici negre", una lîngă alta. Cu nici un an în urmă, privind momentul aselenizării lui Armstrong, mi-am spus că privim și contemplăm cel mai grandios efort al minții omenești. Acum, însă, la San Pietro, stăteam și mă gîndeam dacă pasul pe Lună nu pălește pe lîngă ceea ce mintea și inima omului au adunat în această catedrală...

Au trecut atîția ani de atunci. Omenirea a încercat să comunice cu alte lumi. În zadar, deși aparatele Omului au ajuns chiar în locurile de unde *răsar lumine*... Orice ați zice, pe mine mă bucură gîndul că nu există alte lumi... Și cred că nici nu ar putea exista...

Cine să fi construit un alt San Pietro ?

Cine să fi scris cum a scris Titanul ultimele sale sonate pentru pian solo ?

Cine să fi rotit albastrul nebun al Van Gogh în jurul bulgărilor de foc uimiți de liniștea neverosimilă a chiparosului ?

Îmi e cu neputință să cred că undeva, în Univers, s-a mai consumat o poveste ca a noastră... Iar Italia, mai mult decît orice loc al Lumii, îmi întărește convingerea că sîntem singurii... Și cită mîndră încîntare în fața gîndului că sîntem singuri...

Din păcate, nu avem timp pentru aproape nimic. Mai ales noi, cronicarii de fotbal, preoții unui Zeu care își devorează tot mai mult fiii.

Italia '90 ar fi putut să fie o prosternare în fața minunilor ei. Dar a fost mai mult o veșnică zbatere, pe urmele acestui bulgăre de foc care ajuns să fie balonul rotund...

Ne-am dat seama că am mers pe Via Appia abia după ce trecusem pe acolo...

Am văzut marile viaducte în goana autobuzului...

Am privit tot în goană Forul, care trăiește ca-n ziua cea dintîi.

Am revăzut Coliseumul abia în ultima oră, în drum spre aeroportul Fiumicino. (Acest Coliseum care și-a îngăduit să se lepede de o parte a hiperbolei sale pentru a rămîne și mai mult în memoria trecătorilor)...

Am văzut doar o clipă Columna nașterii noastre...

Ne-am oprit ceva mai mult la Pompei, am avansat pe strada care trăiește aevea, chiar cu morții calcinați de lavă și rămași într-un fel de vitrine de sticlă... Impresia de viață a fost aici mai puternică decît oriunde. Priveam de afară, din stradă, plăcuța pe care scria, ca astăzi, numele fostului proprietar, Paquius Proculus, înăuntru era o penumbră care nu putea ascunde frumusețea mozaicului din *livingul* patricianului, iar pe fundal se vedea atriumu-ul, deschis luminii... Era impresionantă această *prezență* a Pompeiului... O liniște funerară învăluia totul... Avansam pe lespezi, spre for, spre acel for care era centrul democrației romane, pentru a se transforma apoi într-o aristocrație care să aducă Imperiul și cuceririle... Dar stau și mă întreb acum dacă nu aceste cuceriri au făcut ca *Mare nostrum*, Mediterana, să devină de fapt centrul universului, născînd încîntarea cu care privesc acum „cizma "Italiei, cu plăjile ei de 2 000 de kilometri, la doi pași de Grecia, la doi pași de Iugoslavia, la doi pași de Franța sau la nici un pas de Africa, de unde a venit Hanibal, ocolind prin Spania, pentru a poposi în cele

din urmă sub pintenul cizmei, atras mereu, în pofida educației sale spartane sau, germane..., spre acest Paradis perpetuu care este Italia...

După Pompei, am poposit puțin în golful de la Napoli... Vezuviul continua să fumege. Fostul Nea Polis sau — și mai vechi — Partenope se desfăta în lumina soarelui de vară. Pe valurile albastre se ciondăneau „papucii zburători", gata să se izbească, precum călăreții turnirelor, pentru a răpi fata celuilalt... „Lebede albe", cu sute de călători, se îndreptau spre Capri, spre Ischia sau spre Sorrento... Șoferul autocarului a claxonat de mai multe ori pentru a reuși să ne desprindă de „golful plăcerilor". Urma să pornim spre ceea ce am numit Telese. Dar cum să te despați de Napoli ?

...Mondialul italian a fost o formă de frenezie. Marele zeu al acestui sfîrșit de mileniu, Televiziunea, părea decisă să ne copleșească. Sînt treizeci de canale în Italia, care se perindă mereu, ca într-o bizară defecțiune tehnică, pentru că nu vrei să renunți la niciunul. Și tu ești prizonierul acestor canale, ca la Venezia... Pe toate aceste canale, Mondialul a fost despicat în paisprezece mii de fire. Comentatori, reclame, iar comentatori, reportaje în cascadă... Și totul, din cele 12 orașe ale fotbalului.

Noile stadioane sînt adevărate capodopere arhitectonice, în această țară de arhitecți. Noaptea, cînd vezi de departe și luminile lui San Nicola (așa se numește, de fapt, stadionul din Bari) ai impresia că privești o astronavă sau o farfurie zburătoare din filmele de *science fiction*. E adevărat, au fost destule proteste. S-au cheltuit sute de miliarde. Oamenii de rînd ar fi preferat ca străzile de la periferia orașului să fie reparate. Lumea fotbalului, însă, a fost cuprinsă de nebunie. Visează ca San Nicola să fie gazda finalei Cupei campionilor...

...Acum, la încheierea festinului, îmi pare rău că Italia nu a devenit campioană mondială. Asupra peninsulei a coborît tristețea. Melodia cea largă cîntată de cuplul care a făcut înconjurul lumii răsună acum cu o infinită nostalgie pe televizorul de acasă, care a imprimat-o. Sînt sigur că într-o finală cu Italia, R. F. Germania nu ar fi cîștigat al treilea titlu al său... Și la cafeneaua *del popolo* din Bologna nu s-ar mai fi așternut liniștea, o liniște în-

treruptă doar de pocnetul biliardelor, ecouri ale unei tristeți incomensurabile.

Peninsula l-a huiduit timp de o lună pe Maradona. Și a știut de ce. Numai de la Dieguito putea veni pericolul. Iar ei, italienii, care simt ca nimeni alții mersul astrelor fotbalului, au avut o mare intuiție. Și destinul Fotbalului a vrut ca Argentina lui Maradona să facă partida sa numărul 1 tocmai cu Italia...

Acum, cînd s-a tras cortina, îl revăd pe Donadoni sărutînd cu fruntea gazonul care l-a trădat. A fost momentul care a decis ca Italia să nu cîștige al patrulea titlu, pentru a se desprinde de Brazilia și de *Alemania*. A fost momentul în care Italia s-a trezit din visul său de mărire și a reînceput să cînte celebra cantonetă a lui don Luciano, care reprezintă Italia mai mult decît toți semizeii gazonului, de la Silvio Piola la Salvatore sicilianul...

A rivederci, Italia...

CUPRINS

A ŞAPTEA AVENTURĂ 5
UVERTURA 10
DE LA MUSSOLINI LA CIOPPI 12
AMINTIRI AMARE 15
GÎNDURI LA START 19
GLI OCCHI DE TUTO IL MONDO 22
SINGUR ÎMPOTRIVA TUTUROR 26
A APĂRUT CANIGGIA 28
ARE CUVÎNTUL PELE... 29
„IL GIORNO DI PROTASOV" 31
„MAŞINA DE ESCAVAT CIFRE" 32
LLEGA EL GRAN DIA... 35
SĂ REFACEM GÎNDURILE 46
ITALIA — AUSTRIA 1—0... sau omul destinului . . . 48
CEHOSLOVACIA — S.U.A. 5—1 sau „stratagemele" lui Gansler... 52
CAMERUN — ROMÂNIA 2—1 ! 67
ADIO, BARI ! 77
A REVENIT SOARELE 80
„LEII DE CUŞCA" AI CAMERUNULUI 82
E MOMENTUL SĂ NE GRĂBIM 84
MITUL BRAZILIEI 86
COSTA RICA — SCOŢIA 1—0 sau povestea cenuşăresei . 87
BRAZILIA — COSTA RICA 1—0 sau Pele are dreptate . 89
SCOŢIA — SUEDIA 2—1... Oh, dacă Stromberg... . . 91
SÎNT OARE ELE SURPRIZE ? 92
GRUPA A PATRA, A „CUPLULUI" DE FORŢĂ . . . 98
GERMANIA —. IUGOSLAVIA 4—1, „poker italiano" . . 99

IUGOSLAVIA — COLUMBIA 1—0... sau aventurile lui Higuita 103
GERMANIA — EMIRATELE 5—1... Să fim serioși ! . . 103
GERMANIA — COLUMBIA 1—1... sau de la sublim... . 105
IUGOSLAVIA — EMIRATELE ARABE 4—1, fără probleme... 107
CINE SÎNT, DE FAPT, TURIȘTII ? 108
SĂ REVENIM LA CALCIO 110
BELGIA — COREEA DE SUD 2—0, cu un Scifo renăscut... 111
URUGUAY — SPANIA 0—0, cu un penalty ratat de Ruben Sosa... 112
BELGIA — URUGUAY 3—1... sau cînd mondialul își ia zborul... 114
SPANIA — COREEA DE SUD 3—1, și „tripla" lui Michel . 117
SPANIA — BELGIA 2—1 sau de la Bologna la Verona . . 120
URUGUAY — COREEA DE SUD 1—0... sau sabia ultimului minut... 123
Intermezzo : Agnolin, premiantul, out ! ...pentru că așa a decis Blatther 124
ANGLIA — IRLANDA 1—1, sub semnul mediocrității . . 126
OLANDA — EGIPT 1—1, dacă e posibil așa ceva... . . 128
ANGLIA — OLANDA 0—0 sau cînd toată lumea se teme . 130
IRLANDA — EGIPT sau insula remizelor 131
ACUM, CÎND RĂMÎN 16... 140
ÎNCEPE COMPETIȚIA K.O. A „OPTIMILOR" 144
UN CAP DE AUR, SKUHRAVY 147
CINCI SECUNDE DE TALENT 149
CINEVA TREBUIA SĂ MOARĂ 153
GERMANIA — OLANDA 2—1 (0—0) 157
SLALOM, SPRE GENOVA, DUPĂ „TRICOLORI" . . . 158
IRLANDA — ROMÂNIA 5—4 (ai rigori) 167
MANUSCRISELE DE LA MAREA MOARTĂ 171
ITALIA — URUGUAY 2—0 (0—0), ROMA, OLIMPICO . 174
UNDE EȘTI BUTRAGUENO ? 174
ARMADA ROSSA SE RETRAGE 175
IUGOSLAVIA — SPANIA 2—1 (0—0) 177
UN „ALFA ROMEO" 164 178
SĂ SE ȘTIE CĂ A VENIT ANGLIA ! 180
ANGLIA — BELGIA 1—0 (după prelungiri) 185
MILLA NU MAI POATE FI ÎNVINS 185
GENOVA, PUNCTUL DE FRONTIERĂ 187

CÎT TIMP VA DURA ACEST COȘMAR ? 190
AU MAI RĂMAS PATRU PERECHI... și dansul continuă . 196
ARGENTINA — IUGOSLAVIA 0—0 și 3—2 197
ITALIA — IRLANDA 1—0 (1—0) 200
OMUL CARE ADUCE PLOAIA... 201
GERMANIA — CEHOSLOVACIA 1—0 (1—0) 203
MILLA, CU FRUNTEA SUS ! 205
ULTIMUL CVARTET 210
ALTE PRELUNGIRI... ALTE PENALTY-URI 213
ȘTACHETA ENGLEZĂ 215
MEDALIA DE CONSOLARE A... NEÎNFRÎNȚILOR . . 218
FRANZ, UBER ALLES... 219
FINALA COPPEI DEL MONDO 224
ÎN VIZITĂ LA „BURSA“ FOTBALULUI 226
LA PARADISUL PERPETUU 232

Redactor : BALASA GHE.
Tehnoredactor : D. CĂLUGĂRA-MARE

Apărut 1991, Format 16/54 x 84
Coli tipo 15.

Tipărit sub comanda 5176/1990 la
Întreprinderea Poligrafică BACĂU
Str. Mioriței, nr. 27

ITALIA'90

Lei 90